

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I'm Surprise! ENGAGED *to my boss*

Luciane Rangel

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Surprise!
I'm ENGAGED
to my boss

Luciane Rangel

TÜM HAKLARI SAKLIDIR

Telif Hakkı© Luciane Rangel

Bu yayının hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu eserde anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

YAZAR: LUCIANE RANGEL KAPAK

TASARIMI: JSUMMER

KAPAK İLLÜSTRASYONU: SOFIA FERREIRA

ÇEVİRMEN: HAYESHA DI MAFFEI DÜZEN:

LUCIANE RANGEL İLLÜSTRASYON: MERYARTT

DİAGRAM GÖRSELLERİ: FREEPIK

ORİJİNAL BAŞLIK: ACORDEI NOIVA DO MEU CHEFE İLK

YAYIMLANMA TARİHİ: 2021

İçindekiler

Tanıtım Önsöz	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm On	
birinci Bölüm On ikinci	
Bölüm On üçüncü	
Bölüm On dördüncü	
Bölüm On beşinci	
Bölüm On altıncı	
Bölüm On yedinci	
Bölüm On sekizinci	
Bölüm On dokuzuncu	
Bölüm Yirminci Bölüm	
Yirmi birinci Bölüm	
Yirmi ikinci Bölüm	
Yirmi Üçüncü Bölüm	
Yirmi Dördüncü Bölüm	
Yirmi Beşinci Bölüm	
Yirmi Altıncı Bölüm	
Yirmi Yedinci Bölüm	
Yirmi Sekizinci Bölüm	
Yirmi Dokuzuncu Bölüm	
Otuzuncu Bölüm Otuz	
Birinci Bölüm	-

[Otuz İkinci Bölüm Otuz](#)
[Üçüncü Bölüm Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm Otuz](#)
[Beşinci Bölüm Otuz](#)
[Altıncı Bölüm Otuz](#)
[Yedinci Bölüm Otuz](#)
[Sekizinci Bölüm Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırkinci Bölüm Kırk](#)
[Birinci Bölüm-Bir Kırk](#)
[ikinci bölüm Kırk](#)
[üçüncü bölüm Kırk](#)
[dördüncü bölüm Kırk](#)
[beşinci bölüm Kırk](#)
[altıncı bölüm Kırk](#)
[yedinci bölüm Kırk](#)
[sekizinci bölüm Kırk](#)
[dokuzuncu bölüm Elli](#)
[bölüm Elli birinci bölüm](#)
[Elli ikinci bölüm Elli](#)
[üçüncü bölüm Elli](#)
[dördüncü bölüm Elli](#)
[beşinci bölüm Elli](#)
[altıncı bölüm Elli](#)
[yedinci bölüm Epilog 1](#)
[Epilog 2](#)

Özet

Kadın düşkün bir CEO. Kararlı bir çalışan. Sarhoş bir gece... ve şimdi sahte nişanlılar.

Michael Turner her zaman kalp kırıcı bir adam olmuştur. Milyoner bir banka hesabı, altı paket karın kasları ve bağlılığa hiç ilgi duymayan bu çekici CEO'nun yerleşmek için hiçbir nedeni yoktu.

Ta ki baba olduğunu öğrenene kadar.

Aniden her şey değişir. Kızının velayetini almak için Michael'ın istikrarlı ve sorumlu olduğunu kanıtlaması gerekir — ve bunu çabucak. Skandal yok. Kaçamak yok.

Bu yüzden, çalışanlarından biri olan Camila Collins'in yanında, akşamdan kalma ve bir nişan yüzüğüyle uyanmak... kesinlikle planının bir parçası değildi.

Camila'nın peşinde koşacağı hayalleri, ödemesi gereken faturaları ve kibirli patronlara, özellikle de Michael gibi patronlara karşı sabrı yok. Ancak o dürtüsel gecenin ardından, ikisi bir otele birlikte girerken videoya yakalanırlar. Çözüm? Nişanlanmış gibi davranmak.

Sadece bir süreliğine. Sadece velayet duruşmasına kadar.

Ama sahte öpücükler gerçek olmaya başlar. Ve rol yapmakla daha fazlası arasındaki çizgi bulanıklaşmaya başlar.

Dönüşümlerle dolu, heyecan verici bir kimya, kahkaha dolu anlar ve aşkın kurallara uymadığını öğrenmek üzere olan bir patronun yer aldığı romantik bir komediye hazır olun.

Lauren Blakely, Pippa Grant ve Meghan Quinn hayranları için mükemmel.

Çalma listesi

Spotify'da dinleyin:

Spotify uygulamasını açın, "Ara"ya dokunun, kamera simgesini seçin ve telefonunuzu bu koda doğrultun:

Veya bağlantıdan erişin:

<https://open.spotify.com/playlist/3xJ9tGXb0nyKU0gTrwalpY?si=2bc1a208d9e844c3>

Önsöz

CAMILA

Los Angeles

Nasıl oldu da buraya geldim?

Hayatınızın bir noktasında durup kendinize aynı soruyu sordunuz mu hiç?

Son birkaç saat içinde bunu üç kez hissettim. İlki, dün gece şirket partilerinden birine vardığım zamandı.

Çoğunlukla birbirleriyle hiçbir yakınlıkları olmayan insanları böyle bir etkinliğe katılmaya zorlamanın gerekliliğini hiç anlamıyordum.

Küçük şirketlerde bile hoş olmayan bu durum, büyük şirketlerde dayanılmaz hale geliyordu. Tanımadığım bir grup insan, sıkıcı müzik, kötü yemekler ve sarhoş olup tamamen gereksiz konuşmalar yapan bölüm başkanları.

Ancak, orada ne yaptığımı çok iyi biliyordum.

Bu sefer, işimi korumak için bir zorunluluktan daha fazlası vardı. Bazı terfiler açıklanacaktı ve benim adımın da o listede olacağına dair bir yanılsamam vardı.

Oraya varır varmaz, tamamen yanıldığımı fark ettim.

İkinci soru benim mesleki hayatımla ilgiliydi. Eğitimli bir mimardım, yüksek lisans ve master derecem vardı, sınıfımın en iyi öğrencisiydim ve yaptığım işte ne kadar iyi olduğumu biliyordum. Turner Architecture'a asistan olarak katıldığımda, bunun başarıya giden yolda sadece ilk adım olacağını düşünmüştüm.

İki yıl yedi ay sonra... Hâlâ aynı pozisyondaydım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir şey değişmiyordu.

Bu arada, doğrudan üstüm olan Victor Smith, benim projelerimi kullanarak kısa süre önce daha yüksek bir pozisyona terfi etmişti. Benim işimin övgüsünü kendine alıyordu.

Bu parti, bu arada, bunu kutlamak için de düzenlenmişti.

Ve maaşımın alabileceği en güzel elbiseyi satın almıştım, o terfiyi benim alacağıma inanarak. Hayatımın en nefret ettiğim harcaması ve yanılgısıydı.

Onun ve bir grup yöneticinin yeni pozisyonuyla övündüklerini duyduğumda, yanımdan geçen bir garsondan ilk şampanya kadehini aldım.

Bu, o gece içtiğim ilk ve hala utangaç bir alkol dozu oldu.

Parti, tropikal dekorlu lüks bir otelin lobisinde düzenlenmişti. Dans pisti, masalar ve barın yanı sıra, alan plaj büfesi gibi stantlarla doluydu ve bu stantlarda hindistan cevizi suyu, karides şişleri ve her türlü el işi satılıyordu.

Bunun için tek bir kuruş bile harcamayı düşünmüyordum. O elbiseye zaten çok fazla para harcamıştım ve şimdi sadece açık büfe ve açık barda içki servisini kullanarak kayıplarımı telafi etmek ve kederimi unutmak istiyordum.

Büfe en yüksek kalitedeydi, bu da beni şirket partisi gibi gereksiz bir şeye bu kadar para harcamak ne kadar saçma olduğunu düşünmeye itti. Sadece yarım saat kalmayı planlıyordum — herkesin beni görmesi için yeterli bir süre, sonra eve gidip güvendiğim tek kötü çocukla, kedimle, kucaklaşarak geceyi geçirecektim.

Gerçek kedi, bu arada. Erkekler mi? Hayır, teşekkürler. Onlar bela demektir — ve o cehennem gibi ofis sayesinde zaten yeterince bela çekiyorum.

Gitmeye hazırlanıyordum ki, o pislik Victor Smith herkesin dikkatini çekerek terfisiyle ilgili bir konuşma yapmaya başladı. Ve sonra, içimdeki çok mazoşist bir yanıma kalmaya karar verdi ve o aptalı öldürmenin birçok yolunu hayal ederken kendimi bununla işkence etmeye başladım.

O zaman şampanyanın artık bana yetmediğine ve daha güçlü bir şeye ihtiyacım olduğuna karar verdim. Bara gittim ve büyük hatalarla dolu gecemin gerçekten başladığını fark ettim.

Kısa süre sonra, benim ve oradaki herkesin dikkati etkinliğin ana cazibesi olan Michael Turner'a yöneldi. Michael Turner, benim çalıştığım Turner Architecture şirketinin mirasçılarından biriydi.

Onu ilk kez şahsen görüyordum, ancak iki yıldan fazla bir süredir onun şirketinde çalışıyordum ve o sadece birkaç aydır CEO'ydu. Şirketin bir katı tamamen kendisine aitti, kendi seçtiği kişisel yardımcıları vardı ve benim gibi diğer çalışanlarla kaynaşmıyordu.

O, benim onun hakkında sahip olduğum imajdan çok farklıydı. En azından herkesin onun hakkında söylediği bir şeyi doğruladım: oldukça playboy bir görünümü vardı. Yarım saniye içinde, etrafında ona yağ çeken üç güzel kadın vardı. Ve elinde sihirli bir şekilde bir içki belirmiş gibiydi. Ancak, onun güzelliği hakkında da sürekli yorumlar yapılmasına rağmen, yemin ederim onun bu kadar yakışıklı olduğunu bilmiyordum.

Doğrusu, patronum insan formunda bir baştan çıkarıcıydı.

Ama bu, tabii ki, hayatımın büyük bir başarısızlık olduğunu değiştirmede. Michael Turner, o boktan intihalcı Victor Smith'e yaklaşıp selam verdiğinde bu daha da belirgin hale geldi.

O tebrikler benim için olmalıydı. Terfi de öyle. O proje üzerinde uykusuz geceler geçirmiştım ve Smith tek yaptığı şey bununla övünmekti.

O hayal kırıklığını unutmak için sarhoş olmaktan başka yapabileceğim bir şey kalmamıştı.

Üçüncü ya da dördüncü içkimin civarında — evet, ben her zaman hafif içen biri idim — her şey bulanıklaşmaya başladı . Hafızam

hafızam ancak ertesı sabah uyandığımda yeniden çalışmaya başladı.

Yüzüstü yatakta yatarken, gözlerımı açar açmaz minibar ve kocaman bir televizyonun bulunduğu büyük bir oda gördüm.

Kesinlikle evde değildim.

İlk kez kalkmaya çalıştığımda başım ağrıdı ve gözlerımı tekrar kapatıp birkaç dakika daha bekledikten sonra tekrar denedim. Sonra oturdum, ayaklarımı yere koyup başından beri kendime sorduğum soruyu tekrar ettim.

Nasıl oldu da buraya geldim?

Bir elimi başıma koyduğumda, saçlarımın serçe yuvası gibi dağınık olduğunu fark ettim. Uykulu bir şekilde, elimi boynuma doğru kaydurdım ve omzuma ulaştım. Cildimi doğrudan hissedebildiğim gerçeği beni çok şaşırttı. Askı ya da sütyen yoktu. Neyle karşılaşacağımı bilmediğimden gözlerımı yavaşça indirdim, ama şüphelerim doğrulandı.

Tamamen ıplaktım.

Giysilerim yere dağılmıştı. Odanın her köşesinde bir parça vardı: elbisem, iç amaşırım, sütyenim, taytım, ayakkabılarım... Sanki büyük bir öfkeyle fırlatılmışlardı.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandım, olanları anlamak için çok uykuluydum.

Aklımdan bir dizi görüntü geçti.

Mutluydum, gülümsüyordum, neredeyse kahkaha atıyordum ve... bir erkekle öpüşüyordum?

Bu odanın kapısını açıp biriyle birlikte içeri girdiğimi hatırladım. İkimiz de gülüyorduk, eğleniyorduk.

Ve ayakkabılarımı çıkaran bendim. Diğer

kiyafetlerimi de çıkardım mı?

Tüm bunlar beni yeterince korkutmuşken, birdenbire arkamda birinin bir şeyler mırıldandığını duyduğumda ve aynı anda yatakta bir hareket hissettiğimde tam bir dehşete kapıldım.

Ayağa fırladım ve bedenimi döndürdüm.

Aman Tanrım!

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!

Gerçekten yalnız değildim!

Yatağın üzerinde bir adam yatıyordu ve o anda uyanıyor gibi görünüyordu. Belden aşağısı örtülüydü, ama göğsü açıktaydı, bu da bana, benim gibi onun da tamamen çıplak olduğu konusunda birçok ipucu verdi.

Neredeyse yirmi beş yıllık hayatımda ilk kez bir erkekle aynı yatakta çıplak olarak uyanmış olsam da, bunun tek bir açıklaması olabileceğini biliyordum.

Hafızamı zorlamaya çalıştım ve başım yine ağrımaya başladı. Ne halt yiyordum ben, başka hiçbir şey hatırlayamıyordum. İlk seferimi nasıl hatırlamayabilirdim?

Cidden mi? Neredeyse yirmi beş yıl boyunca o lanet olası bekaretimi korumuştum, özel bir erkekle özel bir an için kendimi sakladığımı düşünerek — ama sonunda bir gece içki içtikten sonra tamamen yabancı biriyle yatmıştım?

Çok seksi bir yabancı, ama yine de bir yabancı.

Gözlerini ovuşturdu ve sonunda orada olduğumu fark etti. Sonra bir şey söyledi:

"Üzgünüm, ama adını hatırlamıyorum."

Tamam... bu, bekaretimi alan adamdan duymayı hayal edebileceğim en romantik şeyden çok uzaktı.

Büyükannem beni şu anda görseydi ne derdi acaba?
?

"Burası neresi?" diye ekledi.

Gözlerini kapattı, belli ki bir tür . Muhtemelen başı da. Tam da ihtiyacım olan şeydi: ilk seferim, benim kadar sarhoş olan ve önceki geceyi benim kadar hatırlamayan bir adamla tamamen sarhoş bir şekilde geçmişti.

Diğer bir deyişle: kesinlikle hiçbir şey.

Her şey sinir bozucu ve utanç vericiydi...

en

azınd

an. Bir yabancıya adımlı söylemeyecektim – önceki gece onunla yatmış olsam bile.

önceki gece onunla yatmış olsam bile. Bu yüzden, endişeyle yerden kıyafetlerimi toplamaya başladım. Ancak o zaman

ona daha yakından baktım ve gördüklerime inanamadım.

O tamamen yabancı biri değildi.

O benim patronumdu!

Birinci Bölüm

MICHAEL

Savunmam için ne söyleyebilirdim ki?

Şey, itiraf etmeliyim ki, ben hiç flört eden tiplerden olmadım. Çiçek yok, kur yapma yok, büyük jestler yok. Seks sadece fiziksel, sıradan, karmaşık olmayan bir şeydi. Ve belki de yattığım kadınların çoğunun isimlerini gerçekten unutmuştum...

Ama bu genellikle birkaç gün, bazen haftalar sonra olurdu, ertesi sabah değil. Bağlanan bir erkek olmayabilirim, ama gururla güçlü bir özelliğim olarak adlandırabileceğim bir şey varsa, o da hafızamdı.

Ve isimleri hatırlamakta iyiysen, durumları hatırlamakta daha da iyiydim. Bu yüzden, o kadının kim olduğunu... ya da nasıl orada, o yerde bulduğumuzu hiç bilmiyor olmam daha da tuhaftı...

Kahretsin, neredeydim ben?

Tanrı aşkına, burası hangi oda? Dün gece

ne kadar içmiştim?

Kadına tekrar baktım, onu nereden tanıdığımı hatırlamak için hafızamı zorladım. Kafamda görüntüler belirdi.

Partiye vardım, cehennemden gelen o sinir bozucu uşakları selamladım ve her zamanki gibi hemen bazı kadınlar tarafından kuşatıldım. İyi bir seks gecesi fikrini nadiren reddetsem de, şirketimdeki çalışanlar söz konusu olamazdı. Babam, çalışanlarıyla ilişki kurma alışkanlığı nedeniyle hayatı boyunca sorunlar biriktirmişti ve ben kesinlikle kendim için bunu istemiyordum.

Ama önümdeki kızıl saçlı kadın, eminim ki onlardan biri değildi.

Mütevazılığı bir kenara bırakırsak, görsel hafızam da çok iyiydi.

Kızıl saçlarının unutulması veya görmezden gelinmesi zor olduğunu söylemeye gerek bile yok.

O partiye gitmeden önce cehennemi yaşamıştım bile. partiye gitmeden önce cehennemi yaşamıştım.

Bu olmuştu olmuştu bir gün dolu toplantılarla toplantılarla ile şirketin şirketin avukatlarıyla — şu anda benim kişisel davamı yürüten avukatlarla. Ve durum pek de umut verici değildi.

Duyduğum her şeyden sonra sarhoş olmak kesinlikle en akıllıca hareket değildi, ama ben her zaman akıllı bir adam değildim.

Akıllı olsaydım, başlangıçta o duruma düşmezdim.

Hiçbirinde, gerçekten. Avukatların ilgilendiği durumda değil — ve kesinlikle şu anda içinde bulunduğum durumda da değil.

Bu kadınla konuştum, bunu belirsiz bir şekilde hatırlıyorum. Bana bazı tavsiyeler verdiğini hatırlıyorum...

Ya da belki de şakalar yapmıştı, çok iyi hatırlamıyorum.

Ve görünüşe göre, onunla seks yapmıştım. Hatırladığımdan değil, ama aynı yatakta çıplak uyanmamızın tek açıklaması buydu.

Eh, çok güzel bir kadındı, muhtemelen buna değmiştir.

"Aman Tanrım..." dedi sadece, sonra aceleyle giysilerini

giymeye başladı.
giyinmeye koştu.

Ya da belki, onun tepkisine bakılırsa, o kadar da
iyi
değildi

"Neredeyiz?" diye tekrar sordum.

"Önemli değil," diye sertçe cevap verdi. "Bunların hiçbiri önemli değil, hiçbir şey olmamış gibi davranalım. Lütfen beni kovma."

"Sen benim için mi çalışıyorsun?" Kahretsin! Gerçekten bir çalışanla ilişkiye mi girmiştin? Ne büyük bir bok yemişim...

"Hiçbir şey olmamış gibi davran, tamam mı?" Elbisesini giymeyi bitirdi ve etrafına bakınarak bir şey armaya başladı. Sonunda odanın bir köşesine koştu, bir çanta aldı ve çıktı.

Sanki bir iblisten kaçıyormuş gibi çıktı. Cidden, gece o

kadar kötü mü geçmişti?

Yatağa uzandım, gözlerimi kapattım ve uyku ve akşamdan kalma halinin karışımından kurtulmaya çalıştım. Zihinsel karışıklığım, hayatımdaki diğer tüm içki alemlerinden çok daha fazlaydı.

Ancak, yavaş yavaş, dün gecedan bazı şeyleri hatırlamaya başladım.

O kadın... Onu barda tek başına, bir içkiyi diğerinin ardından içtiğini hatırlıyorum...

Evet, öyleydi, o sırada oldukça ayık durumdaydım.

Onu ilk gördükten sonra, ona katılmaya karar vermem bir saatten fazla sürmüştü. Sarhoş olmak için nedenlerim vardı ve görünüşe göre onun da vardı, bu yüzden konuşmaya başladım.

Evet, bu kısım çok açıktı. İlk sözlerimizin ne olduğunu tam olarak hatırlıyorum.

"Bak, seni tanımıyorum ve bunun beni ilgilendirmedini biliyorum, ama... Biraz fazla içmiyor musun?" diye sordum, birbiri ardına içki içme hızından biraz şaşırmıştım.

Bardağını bana doğru kaldırdı ve bana bakmadan cevap verdi: "Hepsi şirketin parasıyla. Ve o orospu çocuğunu kurutmak istiyorum."

Böylesine samimi bir yorum karşısında şaşkına dönmüş, bir an için dilim tutulmuştu. Sanırım o da bunu fark etti, çünkü sonunda yüzünü bana çevirip bana baktı ve beni tanıdı. Ancak utanmak yerine güldü.

Sadece güldü. Ve ekledi: "Aman Tanrım, sen o orospu çocuğusun!" Bardağındaki içkiyi bir yudumda içti ve gülmeye devam etti.

Sanırım gerçekten sarhoştum...

Ama siktir et, haklıydı. Ben gerçek bir orospu çocuğuydu ve bir içki içmek de iyi gelirdi. Barmen'den ona içtiği şeyin aynısını istedi ve bir çırpıda içtim, hemen bir shot daha sipariş ettim. Yanımdaki sarhoş kız bu duruma merakla bakıyordu.

"Vay canına... Kötü bir gün geçirdin, ha?"

"Aslında birkaç gündür kötü geçiyor."

"Michael Turner gibi bir adamın kötü bir günü nasıl olur?"

"Aklına hiçbir şey gelmiyor mu?"

"Birkaç tahminim var."

"Öyleyse söyle bakalım."

Bir yudum daha aldıktan sonra tahmin etmeye başladı: "Limuzinde şampanya bitti mi? Helikopterini daha modern bir modelle değiştirmek istedim, ama istediğin rengi yoktu mu? Hafta sonunu Hawaii'deki malikanende geçirmek istedim, ama hava durumu yağmur yağacağını söyledi mi?"

*Bu olmaz olmaz bir sorun banabanim
Benim evim Hawaii'deki evimde kapalı havuzlu bir
açık alan var.*

Ama belki de bunu yorumlamak, onun düşündüğü gibi beni snob ve kibirli gösterebilirdi.

Ve benim limuzinim bile yoktu.

Doğrusu, bunun biraz bayağı olduğunu düşündüm.

"Zengin olmam, gerçek sorunlarım olmadığı anlamına gelmez," diye karşılık verdim, barmen bize iki shot daha doldururken.

"Ölüyor musun?" diye sordu aniden.

"Hayır."

"Ailenizden biri mi ölüyor?" "Hayır."

"Köpeğin mi ölüyor?"

Köpeğim olduğunu nereden

biliyordu? "Hayır, köpeğim gayet

iyi."

"O zaman o kadar ciddi bir şey olamaz." "Acaba

sen mi ölüyorsun?"

"Başıma gelebilecek sonsuz sayıda sorun var." "Öyleyse

neden benim tek sorunum birinin ölmesi olsun?"

"Çünkü bu, ödeyemeyeceğiniz tek şey olurdu. Diğer her şeyi, paranızla rahatlıkla ödeyebileceğinize eminim."

Keşke haklı olsaydı. Ama açıklamış olduğum nedenden dolayı haklı değildi:

"Hayatta her şey parayla satın alınamaz." "Bu, genellikle parası olan insanların söylediği türden bir şey söyledikleri türden bir şey."

Yakın zamana kadar, ona Çünkü, dürüst olmak gerekirse, ben de eskiden paranın her şeyi satın alabileceğine inanırdım. Ta ki kendimi o anda içinde bulunduğum boktan durumda bulana kadar.

Ta ki kendimi o anda içinde bulunduğum berbat durumda bulana kadar.

"Sorunların parayla çözülür mü?" diye sordum.

Bir an düşündü.

"Birçoğu öyle, evet. Senin gibi milyoner bir mirasçı olsaydım, terfi bekleyip, bir pisliğin onu benden çalmasını izlemek zorunda kalmazdım."

Onun çok küfür ettiğini fark ettim. Bu beni rahatsız etmiyordu. Ama ben, benim yanımda daha kültürlü, eğitilmiş, nazik bir kız tavrı sergilemeye çalışan kadınlara alışkındım. Tabii ki bu, onları yatağa atmadan önceydi, yatakta gerçek fahişelere dönüşüyorlardı.

O kirli küçük ağzın birini sikerken nasıl davrandığını düşündüm. Bunu öğrenmeye çalışabilirdim, ama iki nedenden dolayı bunu yapmadım. Birincisi, o benim şirketimin çalışanıydı ve bu benim kendi kurallarına göre

kendi kurallarına göre benim için yasak bir şeydi. İkincisi ise, kadın tamamen sarhoştı.

Bir shot daha içtim. Bu kadar sert bir içkiyle, belki de ona yetişmem çok uzun sürmezdi.

Aslında, yanımdaki kıza hiçbir şey yapmamam için bir neden daha vardı. Hayatımda bazı değişiklikler yapıyordum ve bunlar arasında parti hayvandan ve kadın düşkününden uzaklaşmak da vardı.

Şirket partisi olduğu için, biraz fazla içebileceğimi düşündüm.

Şirketin her hafta parti düzenlemesi gerektiğini zihnimde not ettim. Bunu yapacağım değişiklikler listesine ekleyecektim.

Barmen bana bir shot daha doldururken, dikkatimi onun az önce söylediği şeye yeniden verdim.

“Ne demek birisi terfinizi çaldı?” “O hala benim üstüm

... Aslında , o şimdi daha üstün. Bu yüzden onu ihbar edemem, aksi takdirde intikam almak isteyebilir.” Bardağı ters çevirdi, bu ona ekstra bir cesaret vermiş gibi görünüyordu. Ya da tehlike farkındalığının eksikliği. “Siktir et, sana söyleyeceğim! O orospu çocuğu Victor Smith benim projemizi sanki kendi projesiymiş gibi sundu.”

“Kondominyum projesinden mi bahsediyorsun? Senin mi? Vay canına, harika.”

"Biliyorum. Ve çok emek harcadım."

"Yarın Smith ile konuşacağım ve bana bu durumu açıklamak zorunda kalacak."

"Ona benim söylediğimi söylersen, beni kovabilir."

*"Orada birini kovabilecek tek kişi benim.
Ve kimseyi kovmaya niyetim yok."*

"Victor Smith'i bile mi?" "Victor

Smith'i bile."

"Tanrım... Sen gerçekten bir pisliksin."

Yine, bu kaba sözün bana söyleneceğini beklemiyordum. Hiçbir kadın bana böyle davranmamıştı, hele ki şirketimdeki bir çalışan hiç. Ama pek umursamadım. Sanırım sarhoş olmaya başlamıştım, bu yüzden bunu biraz doğal bulmaya başlamıştım.

Doğal olmayan şey, barda başlayan o ilk konuşmanın, ikimizin çıplak olarak aynı yatakta uyanmamıza dönüşmesiydi.

Öncelikle, bana pislik demişti. Ve hiç de seksi olmayan bir şekilde.

Başım ağrıyordu, kafam bulanıktı ve o konuşmanın nasıl geliştiğini artık hatırlayamıyordum. Hafızamı biraz zorlamaya çalıştım ama hiçbir şey gelmedi.

Ancak bunların hiçbirinin önemi olmadığına karar verdim. Bir çalışanla yatmak istememiştim, ama artık olan olmuştu, bunu değiştirebilecek hiçbir şey yoktu.

Hayat devam ediyor...

Ve benim hayatımda, bu durumda, devam edecek çok şey vardı.

Kalktım, yere atılmış giysilerimi topladım, odadaki banyoyu kullandım, giyindim ve çıktım. Otelin otoparkında arabama bindim ve kısa sürede araba kullanacak durumda olmadığımı fark ettim.

"Ne olacak ki," diye mırıldandım, başımın biraz döndüğünü hissederek

Orası evimden çok uzak olmadığı için
Yine de, çok dikkatli olmalı ve çok yavaş sürmeliydim. Hayatımda en son ihtiyacım olan şey bir kaza yapmak ya da ceza almaktı.

"Lanet olası örnek bir adam olmam lazım..." diye mırıldandım, tek başıma.

Bu, son birkaç haftadır neredeyse benim mantram haline gelmişti.

Aracı çalıştırmadan önce cep telefonuma baktım.

Ve dün gecedan beri biriken mesajların sayısını görünce başım daha da ağrımaya başladı.

İkinci Bölüm

MICHAEL

Sadece Sebastian — ağabeyim — bana yirmiden fazla mesaj göndermişti. Hepsi de onun tipik nevrotik tavırlarını yansıtıyordu...

Turner Architecture, altmış yıl önce dedemiz tarafından kurulmuş, babama devredilmiş ve onun ölümünden sonra üç oğlunun en büyüğü tarafından devralınmıştı. Sebastian mimarlık diplomasına sahipti ve benden farklı olarak kariyerini her zaman çok ciddiye almıştı. Saygın bir özgeçmiş vardı ve alanında birçok ödül kazanmıştı. Ailede en sorumlu kişi olmak için ortanca kardeşimle rekabet ettiğini de belirtmek gerekir. Farklı olan, diğer kardeşim Logan'ın hayatında farklı bir yol izlemiş olması ve şu anda doktor olmasıydı.

Ve itiraf etmeliyim ki, bu sorumluluğu başka birinin üstlenmesi beni oldukça rahatlatıyordu.

Ancak, birkaç ay önce her şey değişti. Sebastian'ın eşine kalp rahatsızlığı teşhisi kondu ve o da eşinin tedavileri ve ameliyatları sırasında yanında olabilmek için CEO görevinden ayrılmaya karar verdi. Böylece, bu görev

bana devredildi. İlk başta bu durumu pek önemsemedim ve önemli kararları diğer kişilere devrettim. Ancak, benim hayatımda da bir olay meydana geldi ve bu olay, en azından daha sorumlu görünmek için çaba sarf etmemi gerektirdi.

Yine de Sebastian bana tam olarak güvenmiyor gibiydi, bu da dün geceki gibi olaylarda bana tonlarca talimatla başımın etini yiyebileceği anlamına geliyordu.

Tüm sorularını görmezden geldim ve her şeyi tek bir cevapla özetledim:

MICHAEL:

Her şey yolunda gitti. Etkinlik başarılı geçti. Ve ailemizin değerli ofisini mahvetmedim. endişelenme.

Zamana bakılırsa, onun hala uyuduğunu sandığımı itiraf etmeliyim. Bu yüzden onun cevap yazdığını görünce şaşırdım.

SEBASTIAN:

Korkum sadece ofisle ilgili değil, biliyorsun.

Yeterince başın belada, bu yüzden kurallara uymalı ve kamuoyundaki imajını düzeltmelisin.

Sebastian'ın durumumun ne kadar berbat olduğunu bana hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmayacağı açıktı.

Diğer mesajları görmezden gelmeye karar verdim. Tek istediğim eve gidip biraz uyumaktı.

Cep telefonumu yanımdaki koltuğa bıraktım ve arabayı çalıştırdım.

Park kapısından geçip otelin önündeki caddeye sola dönüyordum ki telefon çaldı. Telefonu aldım, arabamın ön paneline koydum ve hoparlörden cevap verdim. Normalde, araba kullanıyordum ve mümkün olduğunca ceza almaktan kaçınmam gerektiği için telefonu görmezden gelirdim. Ama Janet'in aramasını kaçırmak istemedim.

Janet Rodriguez şu anda hayatımdaki en önemli kadındı.

Hayır, onunla romantik ya da cinsel bir ilişkim olmadı – çünkü o evliydi ve annem olacak yaşıydı. Ayrıca benimle hiçbir akrabalık bağı da yoktu. Ancak o zamanlar, onun benim annemden daha önemli olduğunu söyleyebilirim.

Janet Rodriguez benim avukatımdı.

Evet, bunun çok soğuk gelebileceğini biliyorum. Ama gerçekte, tam tersi bir durum vardı. Çünkü Janet o sırada finansal veya mülkiyetle ilgili herhangi bir davayı yürütmüyordu.

Benim için en önemli ve hayati davayı üstlendi.

"Senin neyin var böyle?" Dediğim gibi, Janet benim kız arkadaşım ya da akrabam değildi. Ama sert, açık sözlü ve lafını esirgemeyen biriydi.

Yirmi yılı aşkın süredir ailemin avukatıydı, benim büyüme sürecimi görmüştü, bu yüzden bu "samimiyet"i gösterebilirdi. Hatta ben de bunu seviyordum, çünkü davayı kazanmaya ne kadar kararlı olduğunu gösteriyordu.

"Bu sefer ne yaptım, Janet?"

"Şirketinin bir çalışanı mı, Michael? Ciddi misin? Ciddi bir konuşma yapalı ve işleri düzeltereğine söz vereli yirmi dört saat bile olmadı, ama kısa bir süre sonra bir kadınla, hem de bir çalışanla bir otelde saklanmaya başladın."

Yorgun bir şekilde kafamı kaşımaya başladım. Onun kesinlikle haklı olduğunu biliyordum, ama şikayet etmeden duramadım:

"Şimdi de beni gözetleyecek birini mi buldun, Janet?"

"Bunu yapmama gerek yoktu. Düşmanların zaten yaptı. Senin o kızla içki içtiğin, öpüştüğün, sabah bir buçukta o kızla otel odasına girdiğin ve onun az önce, saat yedi on beşte tek başına ve dağınık bir halde çıktığına dair fotoğraf ve videolar aldım."

Hay sıçayım!

Aklıma gelen her küfürlü kelimeyi söyledim.
O orospu çocukları nasıl bu kadar alçaldılar?

"O zaman dava tamamen kaybedildi mi?" diye sordum sonunda, cevabı duymaktan korkarak.

"Yarım saat sonra ofisimde buluşalım ve yapılan tehditleri ve teklifleri konuşalım. Geç kalma."

"Gecikmeyeceğim."

Geç kalacaktım. Ve onun da bunu bildiğini hissediyordum.

Otelden çıkmak üzereydim, ofisine çok uzaktaydım ve ayrıca sert bir kahve içmek için mola vermem gerekiyordu. İçkinin etkisi üzerimde çok güçlüydü. Baş ağrısı ve mide bulantısının yanı sıra, çok başım dönüyordu, bu da gece ne tür alkollü karışımlar hazırladığımı merak etmeme neden oldu.

Janet telefonu kapattığı anda, tüm bu olaydan rahatsız olan ben, öfkemi biraz olsun dindirmek için direksiyona sertçe yumruk attım.

Tam o sırada, sağ elimdeki yüzük parmağında bir şey fark ettim. Daha önce kesinlikle orada olmayan bir şey.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandım ve bunun oraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım.

Bununla ilgili anılar zihnime doluşunca, daha da büyük bir umutsuzluk dalgası beni sardı.

Üçüncü Bölüm

CAMILA

Eve nasıl geldiğimi bile bilmiyordum.

Uber uygulamasına doğru adresimi girmek bile benim gibi kötü bir akşamdan kalma için büyük bir başarıydı. Etrafımdaki her şey sürekli dönüyor gibi görünüyordu, zihnim ise son olayları birbirine bağlamaya çalışırken kendi etrafında dönüp duruyor ve her zaman aynı cümleyle sonlanıyordu.

Çıplak bir şekilde, bir otel odasındaki yatakta, patronumun yanında uyanmışım.

Bu bilgi etrafında kaç farklı soru dönebilirdi? Ondan sonra ne yapmam gerektiğini bile bilmiyordum.

Mantık, o andan itibaren yaptığım hiçbir şeyin geçmişi değiştiremeyeceği için hayatıma devam etmemi söylüyordu.

İyi tarafı, patronum çalışanlarıyla pek etkileşime girmiyordu. Doğrusu, onu neredeyse hiç görmüyorduk. hiçbir şey olmamış gibi

Çünkü onu bir daha asla g remeyecektim. Ve görse bile, beni tanımama ihtimali yüksekti.

Aslında, yanımda uyandığında beni tanımadı bile. Başka ne bekleyebilirdim ki?

Ayrıca, bekaret biraz abartılıyordu. İlk seferimi hatırlayamıyorsam ne olmuştu ki? İkincisinden güzel anılar biriktirecektim.

Bir gün... Ne zaman olacağını bilmiyorum... Acelem yoktu, çünkü hayatımda daha önemli Şeylere odaklanmıştım.

"O kadar odaklanmıştım ki sarhoş oldum ve patronumla yattım..." diye mırıldandım, Los Angeles'ın çalıştığım yerden çok daha mütevazı bir bölgesinde bulunan dairemin kapısının kilidine anahtarı sokarken.

Odaya girer girmez, beyaz kedim Waffle beni karşıladı. Her zamanki gibi, bacaklarıma sürtünerek miyavladı.

"ŞŞŞ, Waffle!" diye fısıldadım. Yere çöktüm, onu kuağıma aldım ve tekrar ayağa kalktım. "Büyükannem hala uyuyor olmalı."

Çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. Saat sabahın sekizi olmuştu ve büyükannem yakında kalkıp saat dokuzda kitapısını açacaktı.

Waffle'ın mama kabını doldurdum ve odama koştum, temiz kıyafetlerimi alıp banyoya gidip duş almaya acele ettim. İçki içtikten sonra – alkol kokusu vücudumun her porundan sızıyor gibiydi – ve dün gece yaptıklarımdan sonra, o duŐa gerçekten ihtiyacım vardı.

Yaptığım Şey...

Kahretsin, vücudumdaki her şey önceki günkü gibiydi. Hiçbir fark hissetmedim. Hiçbir yerim ağrıyordu – tabii ki başım hariç.

Hayatımdaki o "ilk kez"i tamamen silip atmam için bir neden daha.

Banyodan çıkıp mutfığa gittim, doğrudan buzdolabına gidip bir bardak su aldım ve sanki çölden dönmüşüm gibi bir dikişte içtim. İkinci bardakla da aynısını yaptım, ama aniden kulağıma gelen ses beni korkuttu ve neredeyse boğuluyordum.

"Cumartesi günü erken uyandın, Cami."

O anda mutfığa giren büyükanneme baktım ve kendimi polisten kaçan bir suçlu gibi hissettim.

"Oh... sadece... uyuyamadım." Ne lanet bir yalan. O anda tek istediğim şey uyumaktı.

"Ama partiden çok geç döndün. Ben uyuyakaldım ve ne zaman döndüğünü bile görmedim, bu arada."

"Ah... O kadar geç değildi." Bir yalan daha. "Parti oldukça sıkıcıydı. Her şirket partisi gibi, değil mi?"

"Ah, ama o parti o kadar sıkıcı değildi, çünkü orada terfinizi açıkladılar, değil mi? Söyle bana sevgilim, nasıldı?"

Dört kişilik ahşap masaya dirseklerini dayayarak oturdu ve büyüleyici, hayranlık dolu mavi gözleriyle bana baktı. Genelde sabah saat ondan önce kahvaltı yapmazdı, ama işe gitmeden önce her zaman mutfakta dururdu.

Büyükannem yetmiş beş yaşındaydı ama benden çok daha fazla fiziksel enerjiye sahipti. Yine de, masallardaki tatlı yaşlı kadınlara tıpatıp benziyordu — kısa beyaz saçları, tombul pembe yanakları, okuma gözlükleri, minyon yapısı ve o sıcak, sevgi dolu bakışları. Ancak kişilik olarak, o tam olarak bu stereotipe uymuyordu. Harika bir aşçı değildi — sürekli dışarıdan yemek sipariş ederdik — ve örgü, tığ işi veya herhangi bir el işi ile hiç ilgilenmezdi. Onun gerçek tutkusu edebiyattı. Bu tutkuyu anneme ve sonunda bana da aktardı.

Ancak kitapçı büyükannemin hayatının merkezi olsa da, benim başka kariyer planlarım olduğunu biliyordu. Babam mimardı ve benim hayalim her zaman bu meslekte başarılı olmaktı. Bir yerlerde onun benimle gurur duyacağını hissediyordum.

Tıpkı büyükannemin şu anda olduğu gibi, işlerin onun ve benim beklediğimiz gibi gitmediğinin farkında değildi.

Ona gerçeği söylemem gerekiyordu. Ancak, o umut dolu gözlere baktığımda, içim parçalandı. Dün gece zaten çok hayal kırıklığına uğramıştım. Ama beni sekiz yaşımdan beri — annemle babam bir trafik kazasında öldükten sonra — büyüten ve dünyada en çok sevdiğim kişi olan büyükannemi hayal kırıklığına uğratmak benim için çok acı vericiydi.

En azından o an için bunu tekrar yaşamak istemiyordum.

Kırılan cam sesi dikkatimizi çekti ve arkamı döndüğümde Waffle'ın lavaboya tırmanıp bir bardağı yere düşürdüğünü görünce neredeyse ona teşekkür edecektim.

"Ne yaramaz çocuk!" Büyükanmem, hiç de azarlama gibi görünmeyen bir şekilde onu "azarladı" ve ayağa kalkarak kırık camların yanına gitti ve eğilip onları toplamakla tehdit etti. Onu durdurdum.

"Hayır, büyükanne, bırak ben halledeyim. Kitapçıyı açma zamanı gelmedi mi?"

"Tamam, tatlım. Ama bu akşam, terfi haberini bana anlat, tamam mı?"

"Tamam," diye cevap verdim, zorla gülümsedim ve eğilip yanağıma bir öpücük aldım.

Duş almam ve dişlerimi fırçalamamın, vücudumdan yayılan alkol kokusunu biraz olsun gizlemeye yeteceğini umuyordum.

Her şey yolunda...

Ne kadar sahteydim. Büyükanneme yalan söyleyemezdim.

Ama onu böyle hayal kırıklığına uğratamazdım da.

İkimiz de o terfiyi çok hayal etmiştik. İlk başta reddettiği halde, maaşımdan artan parayı ciddi mali sorunlar yaşayan kitapçısına yardım etmek için biriktireceğime söz verdim.

O kitapçı, ben daha doğmadan önce annemle birlikte açtıkları, onun için çok önemliydi. Benim için de öyle. Kapılarını kapatmasına izin veremezdik.

Dudaklarını yanağımdan çekip elimi tuttu ve beni biraz şaşırtan bir yorumda bulundu.

"Vay canına, ne güzel bir yüzük. Tam annenin tarzı." Yüzük mi?

Sağ elimdeki yüzük parmağıma baktım ve sonunda bunun annemin tarzına ne kadar uygun olduğunu anladım. Küçük renkli boncuklarla yapılmış el yapımı bir yüzük. Annem her zaman sanat ve el işlerini sevmişti ve boncuklardan yapılmış bir şey tam da onun tarzıydı.

Kesinlikle benim tarzım değildi.

"Oh... Partide bir stanttan aldım..." dedim. O tarzda takılarla dolu bir stant hatırlıyordum, ama oradan bir şey aldığımı gerçekten hatırlayamıyordum.

Özellikle benim tarzım olmayan bir yüzük.

Eh, öyle olmalıydı, değil mi? Ben almamış olsaydım, o yüzük nasıl parmağıma takılmış olabilirdi ki?

Büyükannem bir kez daha onun çok güzel olduğunu tekrarladı ve arkasını dönüp gitti. Ben de yerden kırık camları toplamaya başladım, bir yandan da o satın almayı hatırlamaya çalışıyordum.

Sonunda hatırladığımda birden donakaldım.

Dördüncü Bölüm

CAMILA

"Bence seks yapmalıyız," dedi, kim bilir ne kadar zamandır birlikte sarhoş olduktan sonra.

"Seninle yatmayacağım, daha yeni tanıştık," diye cevap verdim, o anda hala biraz mantıklı ve sağduyulu olduğumu göstererek.

"O zaman seni yatağa atmak ne kadar sürer? Önce evlenmemiz mi gerekiyor?"

"Dramatik olmayalım. Ama en azından ciddi bir ilişki yaşamam lazım."

"O zaman nişanlanabiliriz."

"Yüzüklerimiz bile yok."

"Bunu halledebiliriz." O anda beni boncuk standına çekti.

"Hayır, hayır, hayır," diye panik içinde tekrarladım.

Bu gerçek olamazdı. Kesinlikle içki imemem gerekiyordu.

Gerçekten bekaretimi berbat bir yüzükle mi takas etmiştim?

Kırık camları olduğu yere bıraktım ve odama koştım. Çantamdan cep telefonumu çıkardım ve tüm bu çılgınlığı anlatabileceğim tek kişiye telefon ettim.

Çocukluk arkadaşım Evelyn, nc alınışta telefonu açtı.

"Turner Architecture'ın yeni baş mimarı nasıl gidiyor?"

The yeni baş mimar gerekir olmalıdır yapıyor
Çok iyi
şüphesiz, o anda olduğumdan çok daha iyi.

Zor olacağını sanmıyorum.

Ona telefon etmemin nedenini tek nefeste anlattım,
"Bekaretimi kaybettim."

Evelyn ksrmeye başladı, muhtemelen içtiği bir şeyden boğulduğunu gösteriyordu.

"Vay canına... Sakin ol... Günaydın. Böyle haberleri bu şekilde vermezsin, ben hala kahvaltımı yapıyorum."

Boğulma geçirdiğini atlatmış gibi göründüğü için tekrar ettim:

"Bekaretimi kaybettim."

"Tamam, açıkla. Dn şirket partisine gideceğini söylemiştin. Bu ani plan değişikliği ne oldu?"

"Hiçbir değişiklik olmadı. Aslında partiye gittim."

"Herkesin ya çok yaşı ya çok sıkıcı ya da her ikisi birden olduğu şirket *değil* mi?"

"Yaşı bir adamla değildi." Sıkıcı da değildi diyebilirdim, ama o geceyi hatırlayacak kadar net bir anım yoktu.

"Aman Tanrım, kızım... Açıkla. Bekaretini o kadar uzun süre korumuşsun ki, bu başarı kutlanmayı hak ediyor. Hadi bir şeyler içmeye gidelim!"

Bir damla daha alkol içme düşüncesi midemi bulandırdı.

"Kutlayacak bir şey yok, Evy. Özel bir şey değildi."

"Ah, kızım... Aslında, ilk sefer genellikle romantik romanlarda anlatıldığı gibi olmaz. Acıması, biraz rahatsız ve garip olması normaldir, ama ikinci seferden sonra işler gerçekten iyiye gider, inan bana."

Acı verici miydi yoksa rahatsız edici miydi bilmiyorum, gerçek şu ki vücudumda hiçbir değişiklik hissetmedim.

En azından midemin bulantısı ve kafamın sürekli üçlü takla atması dışında hiçbir şey hissetmedim.

"Sorun şu ki Evy, hiçbir şey hatırlamıyorum. Sarhoştum."

Ses tonu değiştı, endişeli bir hava aldı.

"Nasıl hatırlamazsın? Tanrım, Cami... Sarhoşken bir pislik sana taciz mi etti?"

"Eğer o ayık olsaydı, öyle düşünebilirdik. Ama o da benim kadar sarhoştı."

"Bekle... Yani, sen ve rastgele bir adam sarhoş olup seks yaptınız, öyle mi?"

"Durum bundan biraz daha kötü. O sıradan bir adam değildi. O benim patronumdu."

"Ne?" Sorusu neredeyse bir çığlıktı.

"Ve görünüşe göre... Öncesinde biz seks
seks yapmadan önce biz nişanlandık."

"Nişanlandınız mı? Nişanlanmak ne demek? Sana yüzük verdi mi?"

"Aslında, boncuklu bir yüzüktü."

Sessiz kaldı, tüm hikayeyi zihninde gözden geçiriyor gibiydi. Sonunda şöyle dedi:

"Evde misin?" "Evet."

"Büyükannen de seninle birlikte mi?" "Hayır, o

kitapçıya gitti bile." "Harika. O zaman olduğun

yerde kal." "Ne yapacaksın?"

"Arabama binip oraya gelip seni bir şeyler içmeye
götüreceğim."

"Evy, şu anda içkiye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Ama *benim* var. On beş dakika sonra orada olacağım."

Beşinci Bölüm

MICHAEL

Bu video, hukuk firmasının konferans odasındaki büyük ekranda üçüncü kez oynatılıyordu.

Genellikle Janet'le — ya da benim gibi onu çocukluğundan beri tanıyanlar dışında, onu tanımayanların bildiği adıyla Bayan Rodriguez'le — yaptığım toplantılara diğer avukatlar da katılırdı. Ama bu sefer, cumartesi olduğu için, sadece ikimiz vardık.

Ancak, kimseyi çağırmama kararının, ekibinin izin gününe saygı duyduğu için olmadığını biliyordum. Daha çok, etrafta kimse olmadan dikkatimi keskin bir şekilde çekebilmek içindi.

Görünüşe göre bir cep telefonu kamerasıyla çekilmiş videoda, kızıl saçlı kızla birlikte barda yan yana gülüşüyorduk. Ta ki ben onun elini tutup birlikte asansöre doğru yürümeye başlayana kadar.

Oradan görüntü, görüşe göre asansörün güvenlik kamerasından alınan başka bir görüntüye geçti. Kapı kapandığında, en utanç verici an, ben arkamı dönüp kıcımlı sallamaya başladığımda geldi, kadın ise şarkı söylüyor ve kıcımlı okşarken saçma sapan bir sarhoş dansı yapıyordu.

şarkı söylüyor ve aynı zamanda kıcımlı okşayarak saçma sapan sarhoş dansı yapıyordu.

"Bu seni herhangi bir mahkemede mahveder." Janet, ikinci el utanç duygusuna kapılmış gibi başını olumsuz bir şekilde sallayarak bunu üçüncü kez tekrarlıyordu.

O anda, tüm bu aşağılanmayı kanıtlamak için başka avukatları aramadığı için minnettar hissettim.

Videoya geri dönelim: Asansör kapısı açıldığında, görüntü yine koridordaki başka bir güvenlik kamerasına geçti. Kızıl saçlı kadın ve ben odalardan birinin kapısına yürüdük ve öpüşmeye başladık.

Ve birbirimizi tutuyorduk. Ve birbirimizi okşuyorduk. Ve nasıl orada sevişmedik, gerçekten hiç anlamadım. Ama kapıyı açmayı başardım ve birlikte odaya girdik.

Görüntü tekrar kesildi ve aynı kamera tarafından çekilmiş başka bir görüntüye yerini bıraktı, ama bu sefer aynı günün sabahıydı. Kızıl saçlı kadın kapıyı açtı ve odadan çıktı, yüzünde bir insanın gösterebileceği en kaybolmuş ifadeyle.

Benimle yatan bir kadında böyle bir tepki gördüğümü sanmıyorum.

O anda bunun gerçekten önemli bir sorun olduğunu düşünmüyorum. Ego'm biraz incindi, kabul ediyorum, ama o gece başıma gelebilecek tüm sorunlara kıyasla bu en önemsiziydi.

Video sona erdi ve Janet'e videoyu tekrar göstermediği için zihnimde teşekkür ettim. Bunun yerine, zaten duymayı beklediğim şeyi söyledi: "Harris'in avukatı bu sabah saat 7:30'da bana bu videoyu çok açık ve net bir mesajla birlikte gönderdi: ya davayı geri çekersin ya da bu video aleyhine delil olarak davaya dahil edilir. Davayı geri çekmeye karar verirsen anlaşmaya hazırlar."

"Onlarla herhangi bir anlaşma yapmak istemiyorum."

"Ya anlaşmayı kabul edersin ya da davayı kaybedersin. Ve çok utanç verici bir şekilde, eklemeliyim."

"Tekrar ediyorum, o orospu çocuklarıyla hiçbir anlaşma yapmayacağım." Orada sadece Janet ve benim olmamın iyi yanı, dilimi kontrol etmek zorunda olmamamdı.

Kötü yanı ise, onun da dilini kontrol etmemesi.

"Bu kadar büyük bir adım atmadan önce bir düşün." Ayağa kalktı ve büyük dikdörtgen maun masanın etrafında dolaşmaya başladı. "Ne hakkında konuşmuştuk, Michael? Anlaşmamız neydi? Ailenin mimarlık firmasının yönetimini devralacaktın, pazartesiden cumaya şirkete gelip, ilgilenen ve sorumlu bir yönetici olduğunu gösterecektin, partilere gitmeyi, dışarı çıkmayı, içmeyi bırakacaktın ve en önemlisi: kadınlarla oynamayı bırakacaktın."

"Şirket partisiydi; işimin bir parçasıydı. Ve biraz içki içsem sorun olmaz diye düşündüm."

"Biraz mı? Bardan ayrıldığında ayakta zor duruyordun ve asansörde saçma sapan bir dans yaptın."

"Biri beni çektiğini nereden bilebilirdim? Ve kadın konusunda, o benim planlarımın bir parçası değildi. Onunla sadece konuşmak için yaklaştım, yatakta bitirmek için değil."

"Yatağa girmek niyetinde değildiyse, neden bu görüntülerin çekilmesinden iki saat önce otel odası rezervasyonu yapılmıştı?"

İki saat önce mi?

Koridordaki videoda saat sabah bir otuz iki gösteriyordu. İki saat önce, saat on bir otuzda, kızıl saçlı kadınla bir saat bile konuşmamıştım. Barda ona yaklaştığımda saat on buçuktan geçmişti. Pek bir şey hatırlamıyordum, ama bir saat içinde o kadar sarhoş olmadığımı ve o kadar aklımı kaçırarak bir durumda olmadığımı biliyordum.

O saatte kesinlikle rezervasyon yaptırmamıştım.

Aslında tam saatin önemi yoktu. Her şeyi mahvetmişim, önemli olan tek şey buydu.

"Ve bir şirket çalışanı ile!" O da oldukça önemli bir noktaya geri döndü. "Ne tür iddiaların ortaya atılabileceğini hayal edebiliyor musun? Hukuk kariyerimin tamamını, babanın 'baştan çıkardığı' çalışanların açtığı davalarda onu savunarak geçirdim. Bu durum davada kolayca gündeme getirilip aleyhine kullanılabilir."

Bu, benim için en kötü kısımlardan biriydi. Çünkü kendime, babam gibi olmayacağıma dair yemin etmişim. En azından o noktada. Bir baba olarak, o en kötüsü değildi, ama kendi şirketinin çalışanlarıyla sürekli ilişki yaşayan evli bir milyoner olarak ünü, her zaman omuzlarımda bir yük olarak duruyordu.

"Kız iyi birine benziyor," dedim, kızıl saçlı kadını kastederek. "Onunla konuşabilirim."

"Belki bu durumunu biraz daha az kötü hale getirir, ama yine de yardımcı olmaz. Başın büyük belada, Michael. Avukatın ve ailenin uzun süredir arkadaşı olarak, uzlaşmayı kabul etmeni şiddetle tavsiye ederim. Ya öyle ya da hiçbir şey — çünkü başka seçeneğin yok."

Bir an gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Margaret ve Caleb Harris ile uzlaşmak istemiyordum. Onların yüzlerini bir daha görmek zorunda kalma düşüncesinden bile nefret ediyordum.

Ama pervasız içki içerek her şeyi mahvettiysen, en azından hasarı sınırlamaya çalışmam gerekiyordu.

Gözlerimi tekrar açtım ve masanın karşı tarafında duran avukatıma bakarak sordum:

"Ne tür bir anlaşma yapmak istiyorlar?"

"İki haftada bir, iki saatlik ziyaretler, her zaman onların evinde ve onların gözetiminde."

Yumruğumu sıktım ve önümdeki masaya sertçe vurdum.

Bu yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı.

Ben Alice'in babasıydım. O bir yaşına girmek üzereydi ve ben onu tam beş kez görmüştüm. Onun bana, benim ona ihtiyacımdan çok daha fazla ihtiyacı olduğunu anlamam için bu fazlasıyla yeterliydi.

O küçük kıza deli oluyordum. O benim kızımdı! Annesi ile olan ilişkimizin tek gecelik bir ilişki olması ve onun kırık bir prezervatifin sonucu olması umurumda değildi. O benim kızımdı! Benim kanımdı.

Lanet olası Harris çifti, o zamanlar, kızlarının hayatını kaybettiği kazadan sadece birkaç saat önce bana gönderdiği e-postada yalan söylediğini ve Alice'in benim kızım olmadığını bana ikna etmeye bile çalıştı. O zamanlar, babalık kanıtı olarak DNA testi talep ettim, ama benim için bu gerekli bile değildi. Ölen annesiyle aynı mavi gözleri dışında, Alice benim fotokopim gibiydi. Annesi Leah bana e-postayla onun fotoğrafını gönderdiğinde, ilk birkaç saatimi o fotoğrafı benim bebeklik fotoğrafımla karşılaştırarak geçirdim ve benzerliklerin gerçeküstü düzeyine şaşırdım.

Ama test bunu kanıtlamıştı: O benim bebeğimdi. Ve tek istediğim, onun babası olma hakkıydı.

Ancak anneannesi ve dedesi buna izin vermek istemiyorlardı. Karar bir yargıca bırakılacaktı.

Kazanmak için her şeyi yapacağım bir dava.

Çocuğun annesinin ölümünden sonra kendi kızının velayetini isteyen bir babaydım.

Kazanma şansı benim lehime olurdu. Eğer ben olmasaydım...
ben olmasaydım.

A lanet parti seven, kadın düşkün, sorumsuz playboy.

"Bu boktan anlaşmayı kabul edemem, Janet."

“Bu videolar duruşmada ortaya çıkarsa, onu bile kaybedebilirsin, Michael. Senin çocuk üzerinde kötü bir etki yarattığını iddia edecekler ve bu nedenle onu görme hakkını bile kaybedebilirsin. Çok paran ve nüfuzun var, ama Harris ailesi de öyle. Sen kızın babasısın, ama onlar doğduğundan beri onu büyüten anneannesi ve dedesi. Senin lehine olan hiçbir şey kalmadı.”

"Ama Kaliforniya eyaletinin en iyi ve en anlayışlı avukatı benim. Bir çözüm bulacaksın. Lütfen bulacağını söyle, Janet."

“Lehimde bir şey yoksa çalışamam. Dün gece tamamen sarhoş olduğumu biliyorum ama sana bir şekilde yardımcı olabilecek bir şeyi hatırlamaya çalış.”

Alnımı ellerimin üzerine dayadım ve gözlerimi tekrar kapattım. Çaba göstermem gerekiyordu, bir şey hatırlamam gerekiyordu, herhangi bir şey.

Videoda gördüğüm sahneleri referans alarak, o anları hatırlamaya zorladım kendimi.

Asansördeki aptalca dans... Belki

biraz hatırlıyordum.

Kızıl saçlı kız ve ben, benim bile bilmediğim bir pop şarkısının nakaratını birlikte söyledik, o sırada o benim kıcıma tokat attı.

Ve o yorum bir şey bir benim
Sıcak

...

olduğumu Bu bana yardımcı olmadı.

Anıları takip ettim. Asansörden çıktık, öpüşmeye başladık.

Onu öptüğüm ilk sefer değildi sanırım.
Daha önce otel lobisinde birkaç kez öpüşmüştük.

Onun kalçalarını sıktığımı ve çok sıkı ve lezzetli olduğunu zihnimde not ettiğimi hatırlıyorum ve...

Yine, bu da yardımcı olmadı.

Zihnimi biraz daha zorladım.

Odaya girdik, kıyafetlerimizi çıkardık, tekrar öpüşmeye başladık ve...

O durdu.

Sadece öpüşmeyi bırakmakla kalmadı, neredeyse kollarımın içine yığıldı.

Onu çağırdım. Onu salladım ama... uyuyordu. Neredeyse bayılmıştı, hala kollarımda duruyordu.

O anda başımın döndüğünü ve neredeyse bayılacağımı, onu da benimle birlikte yere düşüreceğimi hatırlıyorum. Hepsi bu kadardı.

— Yorgundum. Lanet olasıca bitkin. Dayanılmaz, kemiklere işleyen bir yorgunluk.

Fazla gücüm kalmamıştı ama kadını yatağa atmayı başardım ve kendimi onun yanına attım, yana döndüm ve...

Karanlık.

Sadece bayıldım.

"Hiçbir şey yapmadık!" diye haykırdım, sandalyeden kalkarken coşkuyla.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım, güzel bir kadınla seks yapmadığım için. Janet'in bana attığı şaşkın bakış karşısında, açıkladım:

"Kızıl saçlı kadınla aramızda hiçbir şey olmadı. Odaya girip uyuduk."

Janet gözlerini devirdi.

"Tanrı aşkına Michael, bu bahaneyle hangi çocuğu kandırabileceğini sanıyorsun? İkiniz neredeyse koridorda sevişecektiniz."

"Ama odada hiçbir şey olmadı. Yemin ederim. İçeri girer girmez bayıldı. Onu yatağa yatırdım, yanına uzandım ve uykuya daldım."

Birkaç saniye sessizce beni inceledi, buna inanıp inanmayacağını düşünüyormuş gibi görünüyordu. Sonunda içini çekti.

"Harika, hiçbir şey yapmadın. Sana yardım etmeyi kabul etse ve bunu mahkemede kanıtlasa bile, ona kim inanacak? Ve bütün geceki davranışlarını düşünersek, bunun ne önemi olacak ki?"

Kahretsin, o kesinlikle haklıydı. Bu hala yeterli değildi.

Başımı kaşıyarak, başka önemli bir şey hatırlamaya çalıştım. O sırada o aptal boncuklu yüzük saçlarıma dolandı. Elimi çekip parmağımdan o şeyi kopardım.

"Neden hala bu saçmalığı takıyorum ki?" diye mırıldandım ve ucuz takıyı masanın üzerine attım.

Janet merakla baktı ve yüzüğü incelemek için uzanıp aldı.

"Ne zamandan beri böyle... gayri resmi şeyler takıyorsun?"

"Dün partide bir hippie tezgahından aldım." Bu hikayeyi hatırlayınca gülmekten kendimi alamadım. "Kızıl saçlı kız, yeni tanıştığımız ve birbirimize bağlı olmadığımız için benimle seks yapamayacağını söyledi. Biz de o tezgaha gittik, iki yüzük aldım ve ona evlenme teklif ettiğim konusunda şaka yaptım. Görünüşe göre işe yaradı. Ya da pek yaramadı, çünkü sonunda aramızda hiçbir şey olmadı."

Janet yüzükten gözlerini ayırıp bana baktı ve gözlerindeki o ışıltıyı gördüm, sanki bir fikir gelmişti aklına.

"Partilere gidip, sarhoş olup, çalışanlarıyla yatarak dejenere biri olarak görülmekten seni kurtarabilecek şeyin ne olduğunu biliyor musun, Michael?"

"Ne?" diye sordum umutla.

"Eğer o sadece bir çalışan değil, aynı zamanda nişanlınsa."

O gülümsedi, ama ben ciddiydim, hala o sözleri sindirmeye ve kafamda bir anlam çıkarmaya çalışıyordum.

Altıncı Bölüm

CAMILA

Cumartesi günü Evelyn ile çıkmak bana pek yardımcı olmadı.

Arkadaşım tüm bu durumdan o kadar şaşkındı ki, belki de tanıştığımızdan beri ilk kez bana verecek hiçbir tavsiyesi yoktu. Birbirimizi sekiz yaşımdan beri tanıyorduk (o benden bir yaş büyüktü), ailem öldüğünde büyükanmemle yaşamaya başladım ve böylece onun komşusu oldum. Yaş farkına rağmen, liseyi birlikte okuduk, çünkü iyi notlarım sayesinde bir yıl ilerledim ve bu da üniversiteye erken girmemi sağladı.

Annesi hala benim evimin karşısındaki aynı dairede yaşıyordu, ama Evelyn ve ben taşındık ve üniversite yıllarında bir daireyi paylaştık. O kısa süre önce erkek arkadaşıyla yaşamak için taşındı, ben ise büyükanmemin yanına geri dönmek zorunda kaldım.

Evelyn konuşkan bir çocuktü, bu da onun aynı derecede konuşkan bir kadın olmasına neden oldu. Her konuda her zaman bolca fikir ve tavsiye verirdi.

Tabii, *her şey hakkında* değil. Ŗirket partisinde sarhoŖ olup, ertesi sabah patronunun yanında yatakta uyanmıŖ bir arkadaŖına söyleyebileceği tek Ŗey, "*Kahretsin, Cami*" idi.

Gerçekten de berbat bir durumdu.

En azından kovulmamayı ya da istifa etmek zorunda kalmamayı umuyordum.

Büyükanneme olanları anlatmaya cesaret edemedim. Ona hayatımla ilgili her Ŗeyi anlatırdım, ama bu durum daha önce yaŖadıklarımınan çok farklıydı. SarhoŖken yaptıklarımı anlattığımda gözlerindeki hayal kırıklığını Ŗimdiden tahmin edebiliyordum ve bununla baŖa ıkamazdım. Hayatta her Ŗeyle baŖa ıkabilirdim, ama benim için dünyadaki en önemli kiŖi olan büyükannemi hayal kırıklığına uğratma ihtimalini kaldıramazdım.

İŖte bu yüzden ona terfi almadığımı da sylememiŖtim. Hafta sonu boyunca, benimle gurur duyduğunu söylediğinde ya da bana "Turner Architecture'ın yeni baŖ mimarı" diye hitap ettiğinde sadece gülümsedim.

Büyükanneme yalan söyleyemezdim, ama durum öyle bile değildi. Sadece gerçeği söylemedim.

Bu farklı bir Ŗeydi, değil mi?

Ama kaınamayacağım tek bir Ŗey varsa, o da Pazartesi günü iŖe geri dnmekti. Zaten yeterince zor olacaktı, çünkü benim sayesinde yeni pozisyonunun tadını çıkaran o pislik Smith'le yzleŖmek tam bir iŖkence olacaktı. Ŗimdi, büyük patron Michael Turner'la yaŖadıęım son macera yüzünden her Ŗey çok daha kötü olacaktı.

En azından benim bölümümde hiç görünmedi.

"Kızım, kim geldiğine inanamayacaksın!" Stajyer Layla, ben gelir gelmez böyle selamladı beni. "Patronumuz, seksi Michael Turner."

Bu haberi duyunca birden nefesim kesildi. O adam benim sektörümde ne yapıyordu? O asla ölümlülerle karışmazdı.

"Bu bir şaka olmalı..." diye mırıldandım ve sandalyeme oturdum.

Layla yanımda durdu, koyu kahverengi gözleri bir gencin gözleri gibi heyecandan parlıyordu.

Aslında, on dokuz yaşında olduğu için, o da bir genç kızdı.

"Buradaki herkes de inanmadı," diye bitirdi.

"Ama tam olarak buraya ne yapmaya geldi?"

"Sanırım işi denetlemeye geldi, bilmiyorum. İş gününün başlamasına hala beş dakika vardı ve burada henüz çok fazla insan yoktu, bu yüzden garipti. Geldi, herkese selam verdi, masadan masaya dolaşarak her şeyi inceledi... Aslında en uzun süre senin masanda kaldı. Oradaki fotoğrafına baktı, sanırım seni güzel buldu. Nasıl bulmasın ki, değil mi? Sen çok seksisin."

Masamdaki resim çerçevesini işaret etti ve ben hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Büyükannemi kucakladığım bir fotoğraftı.

Beni kesinlikle tanıdı. "Bir şey

söyledi mi?" diye sordum.

"Hayır, sadece her şeye baktı, sonra gitti. Kimse bir şey anlamadı. Tek bildiğim, Tanrı aşkına, adam çok yakışıklı! Onu görmeliydin!"

"Evet, onu gördüm..." Aslında, sadece görmekten çok daha fazlasını yapmışım, ama bu konumuzun dışında.

Layla bana şaşkınlıkla baktı.

"Gördün mü?"

"Ah... şey... Cuma günü partiye gitti."

"Gerçekten mi? Ben de çok gitmek istemişim. Stajyerlerin davet edilmemesi çok saçma. Ama hey, doğru! Burada ne yapıyorsun? Masayı boşaltmak için eşyalarını henüz toplamadın mı? Artık kendi ofisin var, patron."

Aslında ben...

"Victor Smith'in kendi ofisi var, benim değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Ona olanları anlatacaktım. Ancak o anda, bahsettiğim adam geldi, emirler yağdırdı ve o günden itibaren kendi ofisinde çalışacağını, ancak yine de bizim işlerimizi denetleyeceğini duyurdu. Sonunda, bazı yarıdakılar onu tekrar tebrik etmeye gittiler, ben ise sandalyemde oturup tüm nefretimi içimde çiğneyerek hareketsiz kaldım.

"O bunun için yeterli değil," dedi Layla, eğilip kulağıma fısıldayarak.

Ben de onaylayarak başımı salladım.

"Bu yüzden benim işimi çaldı."

Sadece fısıldamak istemiştim, ama istemeden biraz daha yüksek sesle konuştum, etrafımdakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle. Victor Smith de dahil, bana doğru baktı ve hemen gülümsemeyi kesti.

"Bir şey mi söylediniz, Bayan Collins?"

"Hayır, Smith. Hiçbir şey söylemedim."

"Bay Smith," diye düzeltti beni, kibri şimdi katlanarak artmıştı. "Artık bu sektörün başı olduğumu unutmayın."

"İşim sayesinde," diye cevap verme cesaretini gösterdim, onun bana doğru yönelen bakışlarının tamamen nefretle dolu olduğunu görünce.

"Anlamsız suçlamalarda bulunma. Sen benim ekibimin bir parçasıydın, projeyi benim gözetimimde yaptın."

"Projeyi tek başıma yaptım, her gün saat 21:00'e kadar şirkette kaldım, yine de işimi eve götürdüm ve bütün gece uyumadım. Senin bu işte hiçbir payın olmadığını biliyorsun."

Dudaklarını sıkıca kapattı, karşılık olarak hakaretler yağdırmamak için kendini kontrol etmeye çalıştığı belliydi. Etrafımız diğer insanlarla çevriliydi ve aşırı tepki gösterirse kontrolünü kaybedeceğini biliyordu.

"Tamam, Collins... benimle ofisime gel. Bunu kimse yokken konuşalım."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. O orospu çocuğu beni kovduracaktı. O anda ihtiyacım olan son şey buydu, ama öylece durup onun benim yaptığım işten faydalanmasını izleyemezdim.

Ve eğer orada, çalışanlarla dolu bir bölümün önünde ona karşı çıkacak cesaretim varsa, o tehdit karşısında korku göstermeyecektim. İşsiz kalma düşüncesi beni elbette çok korkutuyordu, ama başımı eğmeyecektim.

Bu yüzden ayağa kalktım ve onu odasına kadar takip etmeye hazırlandım. Ama ikimiz de tek bir adım bile atmadan bir ses duyduk:

"Aslında, ikiniz de benimle ofisime gelin."

Smith kapıya döndü ve böylece benim görüş alanımdan çıktı, böylece ben de bunu söyleyenin kim olduğunu görebildim.

Hiç şüphem yoktu.

Yedinci Bölüm

CAMILA

Cuma gecesi hakkında hâlâ pek bir şey hatırlamıyordum, ama o adamın güçlü, erkeksi ses tonu hafızamda kalmıştı.

Bunu tekrar duyduktan ve artık sarhoş ya da akşamdan kalma olmadan ona bakabildiğim için, onunla neden yattığımı çok iyi anlayabiliyordum.

Sadece hiçbir şey hatırlamıyor olmam çok yazık oldu.

"Affedersiniz efendim, ben..." Smith konuşmaya başladı, ama Michael Turner sözünü kesti ve tekrarladı:

"Ofisime. Hemen."

Arkasını dönüp asansöre doğru yürüdü. Onu daha iyi görebilmek için boynumu yana doğru uzattım. O takım elbiseyi giymiş olsa bile, kışının ne kadar lezzetli olduğunu açıkça görebiliyordum.

Bir anlık bir anı aklıma geldi.

Asansör, seksi popo...

İki sarhoşun, detone sesleriyle söylediği pop şarkısı, ben onun kıcına şaplak atarken o kalçalarını sallıyordu ve ben de tamamen beceriksiz bir şekilde dans ediyordum.

Kafamı salladım, kendimi o anıları silkelemeye zorladım. Utanç vericiydi.

Sonunda ayağa kalktım ve Smith ile birlikte asansör kapısına doğru yürüdüm. İçeride patronumuz bizi bekliyordu. Michael Turner çatı katının düğmesine bastı ve ardından dijital tuş takımına dört haneli bir şifre girdi. Bu şifre muhtemelen ofisine erişimi kısıtlıyordu.

"Bekle de gör..." Smith fısıldayarak benimle alay etti.

Kaba bir "siktir git" cevabı vermek istedim, ancak bu tür küfürlü kelimeleri kullanmaya alışkın değildim (en azından ayıkken). Burada kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Geriye kalan tek şey (birazcık) onurumdu ve sonuna kadar onu korumaya kararlıydım.

Eğer kovulacaksam, başım dik bir şekilde ayrılacaktım.

Sonunda çatı katına vardık. Asansör kapısı açıldı ve gözlerimizin önüne o yerin tüm güzelliği serildi.

Michael Turner'ın tam olarak bir odası yoktu. Aslında tüm kat, lüks mobilyalarla ve Los Angeles'ın panoramik manzarasını sunan cam duvarlarla doluydu.

Büyük maun masanın yanında durana kadar yürüdük, patron bize doğru döndü.

"Kondominyum projesi hakkında..." Turner, hala ayakta durarak, sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi, gözleri uzaklığı tarayarak konuşmaya başladı.

ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi. Smith onu

hemen keserek sözünü kesti.

"Ne duyduğunuzu tam olarak bilmiyorum Bay Turner, ama bu kız bana zarar vermeye çalışıyor."

"Yeterince dinledim, Victor. Bir meslektaşının projesini çalmak, en azından söylemek gerekirse, oldukça alçakça bir davranış."

Çenemin düştüğünü hissettim, çünkü bu gerçekten duymayı beklemediğim bir şeydi.

O zaman benim tarafımda mıydı?

"Efendim..." Smith ısrar etti. "Hiçbir şekilde intihal söz konusu değil. Onun yaptığını iddia ettiği proje aslında tamamen benim gözetimimdeydi ve..."

Michael onun devam etmesine izin vermedi, "Biliyorsun, portföyünü ve diğer projelerini inceledim..." Gözlerime öyle bir baktı ki, bacaklarım jöle gibi titremeye başladı. "Camila Collins, değil mi?"

Evet, Camila Collins'ti... Ama o harika adam bana istediği isimle hitap edebilirdi ve...

Tanrım, Camila, odaklan!

"Evet," diye cevap verebildim sadece.

"Peki, Collins..." diye devam etti. Onun sesinden çıkan ismimin tınısı vücudumu titretti. "Portföyüne baktım ve projelerin olağanüstü. Nasıl bu kadar uzun süredir aynı pozisyonda bu şirkette çalıştığını gerçekten anlamıyorum."

Belki de, birkaç ay önce babalarının vefatının ardından şirketin yönetimini devralan kardeşi ve benim işe başladığımda hala burada çalışan babası, çalışanlarına gereken değeri vermedikleri içindi. Ama cevap vermemenin en iyisi olduğunu düşündüm. Bu övgü seansının nereye varacağını görmek istedim.

Smith'e dönüp, sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi şöyle dedi:

"Terfiniz iptal edildi. Eski pozisyonunuza geri döneceksiniz. Lütfen odanızdaki eşyalarınızı alın, çünkü Bayan Collins sizin yerinize geçecek."

Yine çenem yere düşecekmiş gibi hissettim ve birkaç saniye boyunca bir tür halüsinasyon mu görüyorum diye düşündüm. Belki de günler önce içtiğim alkol hala duyularımı etkiliyordu, çünkü bu tamamen gerçek dışı bir durumdu.

O ofise kovulacağımı düşünerek girmiştım, ama şimdi terfi olarak mı ayrılacaktım?

Peki... sürpriz neydi? Cuma gecesi şirket partisi için lüks bir otele gitmişim ve oradan bekaretimi kaybetmiş, sarhoş ve parmağımda boncuklu bir yüzükle ayrılmışım. İşlerin her zaman beklediğimiz gibi sonuçlanmadığının canlı kanıtıydım.

Sadece bu sefer plan değişikliğinin daha iyi yönde olması şaşırtıcıydı.

Smith de şaşırmış görünüyordu, ama benim aksime, o olumsuz bir şaşkınlık içindeydi. Patronla tartışmaya çalıştı,

ama ben, az önce aldığım haberi kafamda tekrar tekrar düşünmekle meşgul olduğum için tartışmaya dikkatimi veremedim.

Terfi almıştım.

Terfi ettim!

Daha iyi bir pozisyon, kendi ofisim, önceki maaşımın neredeyse iki katı... Ve tüm bunlar hiçbir şart olmadan.

Hey, dur... Ya bir şart varsa?

Patronla yatmıştım, bu gerçeği göz ardı edemezdim. Ve şimdi beni terfi ettiriyordu. Bu gerçekten yetkinliğimden miydi, yoksa cinsel hizmetlerimin bir "karşılığı" olarak mı?

Ya da daha kötüsü, bunun bir tür şantaj karşılığında olması? Böylece, birlikte geçirdiğimiz geceyi kimseye anlatmayayım ya da onunla tekrar seks yapayım. Böylece, bir iş toplantısı ile diğer iş toplantısı arasında onun küçük seks oyuncağı olayım.

Oh hayır! Bunu asla kabul edemezdim. Her ne kadar çok yakışıklı ve çok güzel bir poposu olsa da. İlkelerim vardı, etik bir profesyoneldim, böyle bir şeyi asla kabul edemezdim!

Sadece bu düşünce bile beni öfkeliendiriyordu, ama sessizce orada kaldım, Smith'in gitmesini ve Michael Turner'ın sonunda bana dönüp aklındakileri söylemesini bekledim.

Ve bana söylediği cümle, şüphelerimi doğruladı:

"Camila, senden gerçekten bir iyilik istiyorum."

Biliyordum!

Biliyordum, biliyordum!

Biliyordum, biliyordum, biliyordum!

Tabii ki cinsel bir iyilik. Kim olduğunu sanıyor da bir kadına böyle konuşuyor?

Ona pek de kibar olmayan bir şekilde cevap vermek için nefes aldım, ama ben bir şey söylemeden önce o ekledi:

"Birkaç gece önce nişanlandık. Ve bu taahhüdümüzü yerine getirmemiz gerekiyor."

Ama ne oluyordu böyle?

Patronum birkaç gün önce yaptığımız sarhoş şakayı ciddiye mi almıştı?

Bizim *nişanlanmamızı* mı istiyordu?

Sekizinci Bölüm

MICHAEL

İsteğimin pek de geleneksel olmadığını çok iyi biliyordum. Özellikle benim için.

Hayatımda hiç bir kadına evlenme teklif edeceğimi hayal etmemiştim ve etseydim bile, bu, neredeyse hiç tanımadığım ve en samimi temasımızın asansörde saçma sapan bir dans, birkaç öpücük ve dolaşan ellerden ibaret olduğu biriyle olmazdı. Bundan fazlası değil.

Ama yine de, ondan bir tepki bekliyordum.

Herhangi bir tepki.

Ama o hiç tepki göstermedi. Donup kalmış gibi görünüyordu, bana bakıyordu. Gözlerini bile kırpmadı.

"Söylediklerimi duydun mu?" diye sordum.

Sonunda, sanki o kelimeleri sindiriyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptı. Sonunda, öfkeyle işaret parmağını bana doğrultarak bir şey söyledi.

"Biliyordum! Smith'in terfisini alıp bana vermekle ilgili tüm bu hikaye, bunun karşılığında şantaj yapılacağını biliyordum."

karşılığında şantaj yapılacağını biliyordum."

Ne? O kadın beni kim sanıyordu?

Şey... belki de beni babam gibi gördü. Babam, kadın çalışanlarıyla sık sık yaptığı türden bir "takas" yapmıştı: terfi ve maaş artışı karşılığında cinsel iyilikler.

Ama ben babam gibi değildim. Ama o bunu bilemezdi. Bu yüzden sakın kalmaya çalışarak şöyle açıkladım: "Şantaj falan yok. Kararım değişmeyecek; pozisyon senin."

"O zaman bunu neden yaptın?"

"Çünkü o senin işini çaldı. Ben sadece doğru olanı yaptım."

"Ve benim onunla yaptığım konuşmadan duyduğun azıcık bilgiden bu kadar kolayca buna inandın mı?"

"Sadece ondan dolayı değil. Cuma gecesi bunu konuştuk, hatırladın mı? Bara geldiğimden hemen sonra."

Gözlerini devirdi, zihnini o konuşmayı hatırlamaya zorluyor gibiydi. Ve sanırım işe yaradı, çünkü yüzünde bir korku ifadesi belirdi.

"Sana... ""Göt herif" mi

demiştin? Evet, öyle demiştin.

"Aman Tanrım... Bu, patronuna hitap etmek için pek de kibar veya mantıklı bir yol değil
birine hitap etmek için pek kibar ya da mantıklı bir yol değil."

"O zamanlar patron ve çalışan değildik, sadece içki içip sohbet eden iki kişiydik. Ve merak etme, ilk hakaretine rağmen, kısa sürede iyi anlaşmaya başladık."

Yüzü tamamen kızardı, bu da son cmlemden utandığını gösteriyordu.

Aslında, benim niyetim bu değildi. Aslında, kısa sürede rahat bir şekilde sohbet etmeye başladığımız, birlikte güldüğümüz ve hatta dans ettiğimiz gerçeğiyle bağlantılı olarak "iyi anlaştık" ifadesini kullandım.

Son kısım beni de utandırdı.

Boğazımı temizledim ve konuya geri döndüm:

"Neden seni zorla benim gelinim olmaya zorlayayım ki?"

"nk bana o yüzüğü neden aldığını da hatırlıyorum. . Sarhoştum ve ciddi bir taahhüt olmadan... Ah, bu konumuzun dışında. Aklım başımda değildi, şimdi bu aptal benzetme işe yaramayacak."

"Sence ben... Hayır! Tanrı aşkına, seni yatağa atmak için "nişanlanmak" terimini benzetme olarak kullanmıyorum. Emin olabilirsin, çünkü aramızda hiçbir şey olmayacak."

Kollarını önünde kavuşturdu ve başını yana eğdi.

"O zaman ne demek istediğini anlamıyorum."

Masamın önündeki koltukları işaret ettim, bunun biraz daha uzun sürmesi gereken bir konuşma olduğunu zaten biliyordum.

daha sakın böyleböylece orada olacak
olmasın başka yanlış

"Neden oturmazsın?"

"Burada iyiyim. Benden ne istediğini söyle." "Gerçekten benim gelinim olmanı istiyorum, ama..."

Beni sözümü bitirmeden keserek:

"Bir gecede bana aşık olduğunu söylemeyeceksin, değil mi? Tanrı aşkına, olamaz, senin itibarını *çok iyi* biliyorum."

Herkes benim şöhretimi biliyordu. Bu, şu anda benim en büyük sorunumdu.

"Benim değiştirmeye çalıştığım itibar bu. Dinle, Collins... Benim nişanlımı gibi davranmanı istiyorum. Hepsi bu. Sahte olacak. Tek yapman gereken bir yüzük takmak ve benimle birkaç etkinliğe katılmak - sadece üç aylığına. Hepsi bu. Yakın olmamıza gerek yok; aramızda hiçbir şey olması gerekmiyor."

Yine donakaldı, sanki söylediğim her kelimeyi zihninde tekrar tekrar gözden geçirip, içinde bir anlam bulmaya çalışıyormuş gibi.

Sonuçta onu suçlamadım. Bu, her gün duyabileceğiniz bir şey değildi.

Ancak o sözünü bitirmeden, ben de ona bu iyiliğin karşılığını biraz hatırlatmaya karar verdim: "Teklifim, üç ay boyunca nişanlım gibi davranman karşılığında beş yüz bin dolar."

Teklifi duyunca boğulmuş gibi öksürdü. Teklifin çok az olduğunu mu düşündü? İsterseniz miktarı artırabilirim.

"Üç ay boyunca nişanlıymışız gibi davranmam için bana yarım milyon dolar mı ödeyeceksin?"

"Evet."

"Hiçbir yakınlık zorunluluğu olmadan

mı?" "Hiçbiri."

"Peki karşılığında ne alacaksınız?"

"Sana zaten söyledim; imajımı değiştirmem gerekiyor."

"Neden *ben*?"

"Cuma gecesi biri bizi otel odasına giderken ve Cumartesi sabahı ayrılırken bizi filme almış." Endişeli bir ifadeyle ellerini başına koydu.

"Çekmişler de ne demek? İnternete mi koyacaklar? Tanrım, bu olay büyükannemin kulağına giderse..."

Büyükannesinin bununla ne ilgisi vardı ki?

Bencil olmak istemedim, ama... Tanrım, burada tüm dikkatler *üzerimdeydi*.

Tamam, belki de böyle söylediğimde biraz bencilce gelmiş olabilir. Bu yüzden bu düşüncüyü bastırdım. "Bencil" olmak, ne pahasına olursa olsun temizlemem gereken kötü şöhretimin bir parçasıydı.

"Kimse büyükannene bir şey göndermeyecek. Büyükannenin bununla hiçbir ilgisi yok."

Yine öfkeyle parmağını bana doğrulttu. Sanırım kelime seçimimde hata yapmıştım.

"Bunu bir kez daha tekrarlarsan, buradan çıkıp doğrudan karakola gidip seni taciz ve rüşvet teklifinden şikayet edeceğim."

Tanrı aşkına, en son ihtiyacım olan şey aleyhimde bir şikayetçiydi.

Derin bir nefes alıp, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Bu işi kötü bir şekilde başlatmıştım ve düzeltmem gerekiyordu.

"Lütfen Camila, otur da sana her şeyi açıklayayım."

"Neyi açıklayacaksın? Hiçbiri mantıklı değil. Biliyor musun? Ben bırakıyorum. Eşyalarımı alıp buradan gidiyorum, yoksa daha kötü şeyler söyleyeceksin ve daha büyük bir sorunla karşı karşıya kalacağız."

Arkasını dönüp asansöre doğru yürümeye başladı.

Ama onun gitmesine izin veremezdim. Zaten durumum yeterince kötüydü ve bir gece içki içtikten sonra bir otel odasına giderken yakalandığım kadın, ki o da benim çalışanımdı, tüm bu olayların ardından ilk iş gününde istifa ederse durum daha da kötüye gidecekti. O kana susamış avukatların bana karşı kullanacakları argümanları şimdiden tahmin edebiliyordum.

Collins'e tüm bunların ne kadar ciddi ve önemli olduğunu anlamasını sağlamam gerekiyordu.

O zaten zaten ulaşıyordu asansöre
asansöre ben neredeyse bağırarak, "Bir
kızım var" diye bağırdım.

Ve bu sözümün onu durdurduğu için gökyüzüne şükrettim.

Dokuzuncu Bölüm

MICHAEL

Durduktan sonra, Camila Collins birkaç saniye bekleyip bana döndü. Sonra meraklı bir ses tonuyla sordu:

"Peki, kızının benimle yaptığın bu garip teklifle ne ilgisi var?"

Yine koltukları işaret ettim ve sordum:

"Lütfen geri gelip oturun, size her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum."

O birkaç saniye tereddüt ederken, ben ona elimden geldiğince en çaresiz ifadeyle baktım – sonuçta, gerçekten öyle hissediyordum.

Sonunda, yavaşça bana doğru yürüdü, hala şüpheyile bana bakıyordu.

Ama benim için rahatlatıcı bir şekilde, oturdu. Ben de onun yanındaki koltuğa oturdum ve açıklamaya başladım:

"Kızım Alice'i, o üç aylık olduğunda öğrendim. Annesi Leah bana onun birkaç fotoğrafını içeren bir e-posta gönderdi. Ertesi gün buluşup bebeği görebilmek için randevu ayarladık, ama... Leah o gece bir trafik kazası geçirdi. Hayatta kalamadı. Ailesi bebeğin yanına yaklaşmamı istemedi. Mahkemeye gittim ve DNA testi yaptırma hakkını kazandım. Test sonucu pozitif çıkınca, nihayet doğum belgesine adımı yazdırmayı başardım. Şimdi, tam velayet hakkı almak için yeni bir dava açtım."

"Demek bu yüzden kamuoyundaki imajını değiştirmeye çalıştığını söyledin?"

"Aynen öyle. Ve o partide bizi çekene kadar her şey yolunda gidiyordu. Kızımın dedesi ve ninesi bunu, benim çocuk yetiştirmek için yeterince sorumlu olmadığımı kanıtlamak için kullanmak istiyorlar. Bu yüzden senin yardımına ihtiyacım var. Şu anda bana sadece sen yardım edebilirsin, Camila."

Onu ilk adıyla çağırmak belki haksızlıktı, ama bunu yapmam gerekiyordu. Bir an düşünceli bir şekilde başka yere baktı.

"Yani yargıcı nişanlandığımıza ikna etmek istiyorsun?"

"Artık şirketimin bir çalışanıyla sarhoş olup onu yatağa atan, partileri seven bir kadın avcısı olmayacağım. Sadece nişanlımla içki içiyordum ve parti geç saatlere kadar sürdüğü için, sarhoş araba kullanamayacak kadar sorumlu biriyim, bu yüzden partinin yapıldığı otelde kalmaya karar verdik."

Bir süre durakladı, sonunda durumumu anlıyor ve bana sempati duyuyor gibi görünüyordu. Ancak, hala ikna olmamıştı.

"Bay Turner... Bu durumu yaşadığınız için gerçekten üzgünüm. Ve sizin patronum olduğunuzu biliyorum, ama... benden istediğiniz şey çok fazla. Yargıca yalan söyleyemem."

"Aslında tam olarak yalan sayılmaz, değil mi? Gerçekten nişanlandık, hatırladınız mı?" Sağ elimi kaldırarak, parmağımda hala takılı olan boncuklu yüzüğü gösterdim.

Sanki bu ona hoş anıları geri getirmiyormuş gibi yüzünü

buruşturdu. "Üzgünüm... Üzgünüm, ama bunu yapamam.

Bu bir suç,
hapse girebilirim."

Hadi ama? Herkes hayatında bir kez olsun yasadışı bir şey yapmıştır. O kadar da düzgün biri olamazdı...

"Seni koruyacağım. Ve sana ödeme yapacağım. Sana çok iyi ödeme yapacağım. Beş yüz bin çok az diyorsan, miktarı artırabilirim."

Benim argümanımdan rahatsız olmuş gibiydi.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama içki içerken söylediğini hatırladığım bir şeye katılıyorum. Tam olarak böyle mi demiştin bilmiyorum, ama bu dünyada her şeyin parayla satın alınamayacağını söylediğini hatırlıyorum. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Ve sen bunun saçmalık olduğunu söyledin, değil mi?"

"Belki de çünkü I düşündüm ki biz konuşuyorduk *şeyler, insanlar* değil. Üzgünüm, ama *ben* satılık değilim."

Ayağa kalktı ve ben de aynı şeyi yaptım, o gitmeden önce tartışmaya çalıştım:

"Seni satın almak istemiyorum Camila. Bu sadece bir iyilik için ödeme."

"Öncelikle, iyilikler para ile satın alınabilecek şeyler değildir. İkincisi, üç ay boyunca seninle bir ilişkim varmış gibi davranmamı ve hatta hakim önünde yalan söylememi istemek mi? Bu benim için basit bir iyilik sayılmaz. Bilmiyorsan, yasal bir işlemde yalan söylemek suçtur. Ve ben böyle bir şey yapmayacağım."

"Hadi ama, bu kadar ciddiye almaya gerek yok."

"*Hayatını* biraz daha ciddiye alsaydın, şimdi kendini sahte bir imajla göstermeye bu kadar çaresiz kalmazdın."

Bunun üzerine arkasını dönüp asansöre doğru yürümeye başladı. Tartışmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı, çünkü... lanet olsun, o kesinlikle haklıydı! Ben tam da Alice'in dedesi ve büyükannesinin kanıtlamak istediği gibiydim: sorumsuz bir playboy.

Ünlü bir mimar ve eski bir Hollywood yıldızının çocuğu olarak, benim ve kardeşlerimin hayatı, neredeyse doğduğumuzdan beri hep gündemde olmuştur. Ancak, son derece sorumluluk sahibi Logan ve Sebastian Turner'ın aksine, ben her zaman hayatımı sonuna kadar yaşamak istemişimdir.

Değişmeye karar vermiştim, ama sonunda bir barda o kadar çok alkol içtim ki, aklımı tamamen kaybettim ve şirketimden bir çalışanı odama götürdüm. Aslında o kadar çok içtim ki, yapmaya niyetlendiğimiz şeyi bile tamamlayamadım, çünkü o kadar sarhoştum ki, uykuya dalmıştım.

Collins'in sesi beni tüm bu düşüncelerden geri getirdi:

"Bu arada, terfiyi Smith'e geri verebilirsin, çünkü ben istifa ediyorum."

Bunu yapamazdı...

"Yeni bir iş bulmak kolay olacak mı sence?"

Küstah ya da tehditkar olmak istememiştim, sadece dürüst davranıyordum. Hayatımın içinde bulunduğu tüm boktan durumların yanı sıra, en son istediğim şey, benim yüzümden bu kızın işsiz kalmasıydı.

"Kim bilir?" Bana sırtını dönmüş, sanki bu şekilde asansörün daha hızlı geleceğini umuyormuş gibi, asansör düğmesine tekrar tekrar basmaya devam ediyordu. "Senin de söylediğin gibi, portföyüm ve projelerim harika. Çalışanlarına değer vermeyen bu küçük ofiste kalmakta ısrar ederek hayatımın bu kadar büyük bir bölümünü neden boşa harcadığımı bile bilmiyorum."

"Küçük ofis" ülkedeki en ünlü ve en çok rağbet gören mimarlık firmasını tanımlamak için oldukça aşağılayıcı bir ifadeydi, ama kurumsal gururumun incinmesine takılacak vaktim yoktu.

"İstifanı kabul etmiyorum. İşin seni beklemeye devam edecek. Ben de her gün burada olacağım ve fikrini değiştirmeni bekleyeceğim."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Asansör kapısı açıldı ve o içeri girdi, bana dönerek gitmek istediği katın düğmesine bastı.

Bir kez daha denedim: "Teklifimi ikiye katlayacağım. Bir milyon dolar."

Onun cevabı, orta parmağını bana göstererek elini kaldırmasıyla geldi.

"Siktir git!" Kapı kapanırken hala onun çığlıklarını duyuyordum.

Kız samimiydi.

Acımasız olduğu kadar samimiydi.

Onuncu Bölüm

CAMILA

Hayatımda kesin olan bir şey varsa, o da kedilerin insanlardan daha iyi olduğuydu.

Bu yüzden Waffle dünyadaki en sevdiğim arkadaştı. Bana soru sormazdı, beni yargılamazdı, sadık, sevgi dolu ve samimiydi.

Ve asla para karşılığında mahkemede yalan söylememi önermezdi.

Ama en azından kendi evimde bu kadar şikayet edemezdim. Bir gün önce büyükannem kitapçıdan döndüğünde beni evde buldu ve işten ayrıldığımı söylediğimde hemen endişelendi, ama bu konuyu konuşmak istemediğimi fark etti ve anladı, bu yüzden bana hiçbir şey yapmam için baskı yapmadı.

Büyükannem beni iyi tanırdı ve üzgün olduğumda sessizliği ve yalnızlığı sevdiğimi bilirdi. Hayatım boyunca, okulda aldığım düşük notlar ya da hoşlandığım bir çocuğun beni reddetmesi gibi en önemsiz şeylerden daha ciddi şeylere kadar hep böyleydi.

Ailemin ölümünü ona anlatmak bir aydan fazla sürmüştü. Ondan önce, zamanımın çoğunu odamda, yalnız ve sessizce geçiriyordum.

Şimdi bile, yirmi dört yaşında yetişkin bir kadın olarak, ilk içgüdüm hala geri çekilmektir. Bu yüzden bana başka soru sormadı, sadece akşam yemeğini odama getirdi ve yatmadan önce odama gelip bana iyi geceler öpücüğü verdi ve beni sevdiğini söyledi.

Ancak şimdi, sabahın ışığında, artık üzüntü içinde kalamayacağımı biliyordum. Yataktan kalkmalı ve işsiz olmanın yol açtığı zararı telafi etmeye başlamalıyım. Bir iş teklifi kapıma gelmeyecek ya da kucağıma düşmeyecekti.

"Yarım milyon dolarlık bir teklif hariç..." diye mırıldandım.

Waffle yanımda uyuyordu, ama sesimle uyandı ve bana merakla baktı.

Ona açıklamaya bile çalışmadım. Her şey benim için bile çok kafa karıştırıcıydı.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Kapı açıldığında baktım ve büyükannemin yüzü görüldü.

"Girebilir miyim, canım?"

Başımı salladım ve oturdum, büyükannem yaklaşıp alnıma bir öpücük kondurana kadar bekledim.

"Henüz kitapçıya gitmedin mi?" diye sordum.

"Şimdi gidiyorum. Seninle birlikte gelmek ister misin diye sormaya geldim."

"Sonra uğrarım. Şimdi yataktan kalkıp özgeçmişimi güncellemem lazım, böylece göndermeye başlayabilirim."

"Şimdi olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

İstemiyordum. Ama konuşmam gerekiyordu. Ancak, sadece ilgili olduğunu düşündüğüm şeyleri anlattım.

"Aptal bir adam benim yaptığım işi kendine mal etti ve benim yerime terfi aldı. Hafta sonu sana bunu söylemeye utanmıştım."

"Ah, canım, neden utanacaksın ki? Utanması gereken, sana bunu yapan o pislik."

"Sadece... benimle gurur duyuyordun..."

"Ve hala aynı derecede gurur duyuyorum, hiçbir şey bunu değiştiremez, canım. Demek bu yüzden istifa ettin?"

Sebeplerden biri buydu, değil mi? Yani, sonuçta yalan sayılmazdı.

"Evet, büyükanne. Bay Turner hala durumu yatıştırmaya çalışıyordu, ama... Sonunda onunla tartışmaya başladım. Orada daha fazla kalamazdım."

Özellikle de ona orta parmak gösterip siktir git dememden sonra. Bu, normalde yapmayacağım bir şeydi; bunun için her zaman çok düzgün bir insan oldum. Ama o kadar sinirlenmişim ki.

"Şirketin sahibiyle tartıştın mı? Onun yaklaşılmaz biri olduğunu sanıyordum."

"Biraz öyle. Ama... önemli olan şu ki, şimdi yeni bir işe ihtiyacım var."

"Başaracaksın canım. Ve merak etme, kendi kitapçımız var, iyi ya da kötü, evin masraflarını karşılayacaktır."

Dürüst olmak gerekirse, kötüye. İşletme iflasın eşiğindeydi.

Bir yıldan biraz fazla bir süre önce, büyükannem bir kaza geçirdi ve bacağını kırdı. Ben de üniversiteye gitmek için onun evinden taşındıktan sonra, ona bakmak için geri dönmek zorunda kaldım. Bu geçici olması gereken dönüşüm sırasında, özellikle kitapçının satışlarının her geçen gün daha da düştüğü için, onun durumunun ne kadar zorlaştığını fark ettim.

Bu yüzden, evin faturalarını ödemek için benim maaşım gerektiğinden, kalıcı olarak orada kalmaya karar verdim.

Ama bu konuyu açmayacaktım. Kitapçıyı kapatmak büyükannem için tamamen düşünülemez bir şeydi.

Veda edip gitti. Ben de kalkma zamanının geldiğine karar verdim. Hayatımın geri kalanını orada kalıp kederlenerek geçiremezdim.

Dişlerimi fırçaladım, duş aldım ve odama geri dönüp masama oturdum ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Bir iş aramaya başlayabilmek için özgeçmişimi güncellemem gerekiyordu.

Aslında, nasıl başlayacağımı gerçekten bilmiyordum. Mezun olduğumdan beri aynı yerde çalışıyordum ve itiraf etmeliyim ki

, burası çok önemli bir ofis olduğu için, burada gelişebileceğime ve uzun yıllar kalabileceğime inanarak buraya yerleşmiştim.

Tatlı bir yanılsama...

Yazmaya başlamak üzereydim ki telefonum çaldı. Evelyn'den bir video görüşmesiydi. Cevap verdim.

O bir İspanyolca öğretmeniydi ve o saatte, çalıştığı okullardan birinde olması gerekiyordu. Onu öğretmenler odasında gördüğümde bunu doğruladım.

"Senin aramanı bekliyordum, ama çok uzun sürdü, ben kendim arıyorum" dedi.

"Üzgünüm, kızım. Dün... karmaşık bir gündü." "Evet,

duydum. Dün gece Bayan Jenna ile konuştum ve senin istifa ettiğini ağzından kaçırdı. Ben henüz bilmediğimi söylediğimde Henüz bilmediğimi söylediğimde bana inanmadı. En yakın arkadaşımın bu kadar önemli bir konuda beni bilgilendirmemesi beni rahatsız etti."

Yorgun bir şekilde iç geçirdim. Evelyn'in argümanı mantıklıydı, çünkü biz her zaman birbirimize her şeyi anlatırdık. Ama o anda, sadece bir süre yalnız kalmak istiyordum.

"Birazdan sana mesaj atacaktım," diye açıkladım. "Ama şimdi biliyorsun, değil mi? Evet, istifa ettim."

"Tanrı aşkına Cami, ne oldu? Turner sana şantaj mı yaptı, tehdit mi etti? Seni taciz mi etti? Seni ifşa mı etti?"

"Hiçbiri. Bana yaptığı şey bir teklifti. Cinsel bir ima yoktu, bunu netleştirelim."

"Onunla seks yaptığını kimseye söylememesi için 'sus payı' gibi mi?"

Bu cümle hala içimde bir rahatsızlık yaratıyordu. "İş yerinde bu kelimeyi kullanmalı mısın?"

"Şu anda yalnızım. Ve ben lise öğretmeniyim, dostum. Öğrencilerim seksin ne olduğunu benden çok daha iyi biliyorlar. Hayatımın o dönemini özleyorum."

"O dönemde, bilmiyordum."

"Sen sayılmazsın. Geçen haftaya kadar bilmiyordun."

Ve dürüst olmak gerekirse, hala bilmiyordum. Ama bu konumuzun dışında.

"Teklif, üç ay boyunca onun nişanlısı gibi davranmamdı."

"Ne?"

Derin bir nefes aldım ve bana anlattığı hikayeyi tekrar anlatmak için zaman ayırdım.

"Uzun lafın kısası: bir kızı hamile bıraktı, kız öldü ve ailesi bebeği aldı. Çocuğun velayeti için dava açtı ve bunun için imajını düzeltmesi gerekiyor."

"Ünlü playboy Michael Turner mı? Kim o adama bir bebeğin velayetini verir ki? Bildiğim kadarıyla, o sürekli parti yapıyor ve sürekli başını belaya sokuyor. Demek bu yüzden son zamanlarda aile işini devraldı? Ben

kardeşi hasta karısına bakmak için izin almak zorunda kaldığı için olduğunu sanıyordum."

Turner ailesi oldukça ünlüydü. Ve arkadaşım Evelyn, benden farklı olarak, ünlülerin dedikodularından sürekli haberdardı.

Ve Turner'ların mimarlık firmasında çalışırken öğrendiğim kadarıyla, bu aile hakkında dedikodu yapacak çok şey vardı...

"Evet, öyleydi," dedim. "Ve o da partilere fazla katılmamaya çalışıyor. Ama biri bizi sarhoş halde onun otel odasına giderken ve ertesi sabah ayrı ayrı ayrılırken çekmiş. Bu yüzden nişanlıymışız gibi davranmamı istiyor."

"Gerçekten nişanlandığınız için o kadar da rol yapmanız gerekmez, değil mi? Ama umarım bu sayede size daha güzel bir yüzük alır."

"Bu komik değil, Evy. Biz gerçekten nişanlanmadık; sadece sarhoşken gördüğümüz bir halüsinasyondur."

"Tamam, özür dilerim. Ama... ona yardım etmek istemiyor musun?" "Delirdin mi? Benden yargıca yalan söylememi istiyor."

"Evet... gerçekten, biri gerçeği öğrenip seni ihbar ederse başın belaya girebilir. Kabul etmemekle iyi yaptın kızım."

"Biliyorum. Hatta kabul etmem için beni ikna etmeye çalıştı, bunun için bana yarım milyon ödeyeceğini söyledi ve..."

"Bekle!" diye bağırarak sözümü kesti. "Yarım milyon dolar ödemeyi teklif mi etti?"

"Evet, öyle."

"*Yarım milyon dolar mı?*"

"Evet."

"Ve sen kabul etmedin?"

"Hayır."

"Kabul etmemekle kalmadın, işinden de istifa ettin?"

"Evet..." İşten çıkarılmadan önce terfi etmeyi reddettiğimi söylersem öfkesi daha da artacağını düşündüm. Belki de bu bilgiyi saklamak daha iyi olurdu.

"Aklını mı kaçırdın Camila? Kim beş yüz bin doları reddedebilir ki?"

Hatta bir milyon dolarlık bir karşı teklif bile yapmıştı.

Ama yine de bu bilgiyi bir kenara bırakmanın en iyisi olacağını düşündüm.

"Mahkemede yalan söylemek, hatırladın mı?" diye hatırlattım ona.

"Beş yüz bin için Vatikan'a bile yalan söyledim. Böyle bir şeyi reddederek aklını mı kaçırdın?"

"Hayatta her şey parayla satın alınamaz, Evy." Bana bak, milyoner gibi konuşuyorum, oysa ben bunun tam tersiyim.

"Her şey değil, ama büyükannenin kitapçısının yanındaki arazi satın alınabilir. Ve çok istediğin genişlemeyi yapabilirsin."

Tamam, tam isabetli bir noktaya değinmişti.

Birçok fiziksel kitapçı gibi, yıllar önce annem ve büyükannem tarafından kurulan Collins Books da zor zamanlar geçiriyordu. Ancak, onu kurtarmak için bir planımız vardı: bir kafe ve etkinlikler için bir oda açarak alanı genişletmek: edebiyat toplantıları, yazarlarla söyleşiler, kitap imzalamaları, bunun gibi şeyler. Hemen yanında satılık boş bir arsa vardı, bu mükemmeldi, ancak sahibi nakit ödeme dışında hiçbir pazarlığı kabul etmiyordu. Elimizde fazla nakit yoktu ve işsiz olduğum için artık bunun için para biriktirmek çok daha zor olacaktı.

Michael Turner'ın önerisi bizim kurtuluşumuz olabilirdi.

Ancak, açıkladığım nedenden dolayı bunu kabul etmeme kararımdan vazgeçmedim.

"Bu riski göze alamam, Evy. Tutuklanırsam, büyükannem nasıl geçinecek? Michael Turner'ın itibarını da biliyorsun. Şirketteki babası hakkında da birçok hikaye duydum. Ya bu 'sadece nişanlım olduğunu söylemek' olayı sadece bir başlangıç bahanesi ise ve yatırımını haklı çıkarmak için benden başka 'iyilikler' talep etmeye başlarsa? Kimsenin lüks fahişesi olmayacağım."

Evelyn cevap vermek için ağzını açtı, ama bir kadın sesi bulunduğu odaya girdi.

"Öğretmenim, birini fahişelik yapmaya mı teşvik ediyorsunuz?"

Yüzünü kapıya çevirdi ve ben de on dört ya da on beş yaşından büyük olamayacak üç kızın orada durup ona şaşkın ifadelerle baktığını görebildim.

Utanç duyduğumu itiraf etmeliyim, ama arkadaşım hiç utanmış gibi görünmüyordu.

"Ne olmuş yani? Her gün ders çalışmanı tavsiye ediyorum. Bu gerçekten işe yarıyor mu? Hadi, sınıfa dönün — teneffüs bitmek üzere. Orada görüşürüz." Kızlar ayrıldı ve

Evvy kameraya baktı.

"Gitmem gerek, kızım. Bu konuyu bu akşam daha ayrıntılı konuşabiliriz."

"Bunu öğrencilerine açıklamakta iyi şanslar, çünkü sınıfa vardığında herkesin zaten haberi olacağına eminim."

"Sadece açıklamakla kalmayacağım. Senin ne karar vermesi gerektiği konusunda onların fikirlerini soran bir anket yapacağım."

"Evelyn? Delirdin mi sen?"

"Birinci sınıf öğrencilerinin görüşlerinin gücünü asla küçümseme. Ama merak etme, isimlerinizi vermeyeceğim. Seni seviyorum, bu akşam ararım."

"Evvy, bekle..." Ben bunu bile bitiremedim, çünkü hemen telefonu kapattı.

Ve arkadaşımı yeterince iyi tanıyordum, o ankete sınıfta katılacağını biliyordum.

Ben karar dönüş yazmaya onubir ve
denemek çalışın odaklanmaya özgeçmişime
özgeçmişime odaklanmaya çalıştım. Ancak kafam bunun
için çok doluydu.

Sonunda vazgeçtim. Bunu sonraya bırakacaktım. O anda,
zihnimi biraz boşaltmam gerekiyordu.

On birinci bölüm

CAMILA

Waffle'ı besledim, suyunu değiştirdim, kum kutusunu temizledim ve evden çıktım. Büyükanneimin kitapçısı bizim binamızla aynı caddedeydi, bu yüzden beş dakikadan az bir sürede oraya vardım.

İçeri girer girmez, her zamanki gibi, mekanın boş olduğunu gördüm ve bu beni her zaman hüzünlendirirdi.

Orada geçirdiğim çocukluk günlerimin güzel anıları vardı. Okuldan sonra oraya gidip halının bir köşesine oturup çocuk kitabı okurken, insanların gelip gitmesini izlemeyi çok severdim. Her türden insan vardı. İşten dönen erkekler ve kadınlar, yalnız yaşlılar, çiftler, çocukları veya torunları ile gelenler, fantastik kitaplar, aşk romanları veya en sevdikleri sanatçıların biyografilerini arayan gençler.

Her türden insan, her türden kitap arıyordu.

Nedenini bile anlamıyordum, ama orayı çok seviyordum. Sanki ayrı bir evrendeydim, kendimi okumaya kaptırarak prenses, kahraman, cadı oluyordum.

peri ya da hayal edebileceğim her şey. Ve okumaktan dikkatim dağıldığında etrafıma baktığımda, diğer insanların da kitapların başlıklarını karıştırarak başka dünyalara daldıklarını gördüm. Rock yıldızı olanlar, güzel aşk hikayeleri yaşayan genç kadınlar, ortaçağ şövalyeleri... farklı yerlere ve zamanlara seyahat edenler.

Okumanın büyüğü kaybolmuş değildi, ama artık burada eskisi kadar sık yaşanmıyordu. Dijital çağda, insanlar kitaplarını internetten satın alıyor ve bu tür yerlere gitme alışkanlığını kaybediyorlardı. Bunu çok iyi anlıyordum. Burası zamanda durmuştu, ama yeni cazibe merkezlerinin halkı geri getirebileceğinden emindim.

Ancak oradaki sınırlı alanla bu zor olacaktı.

Kasiyerin bulunduğu yere doğru yürüdüm ve orada, başı eğik, gözleri kağıtlara ve daha fazla karalanmış kağıtlara sabitlenmiş, neredeyse gizlenmiş bir şekilde duran büyükannemi buldum.

"Bir sorun mu var, büyükanne?" diye sordum.

Sesime şaşırarak irkildi ve kağıtları toplamaya başladı, bana bakıp gülümsedi.

"Hayır, canım. Önemli bir şey yok. Sadece faturaları kontrol ediyordum." "Faturaları kontrol etmek her zaman önemlidir."

O içini çekerek yenik düşmüş bir ses tonuyla şöyle dedi: "Bu ay elektrik fiyatları çok arttı ve satışlar zaten düşük olan standartların çok altında kaldı. Bu ayın faturalarını ödemek için birikimlerimi kullanmak zorunda kalacağım."

"Birikimlerine dokunamazsın, büyükanne. Yan taraftaki arsayı satın almak için para biriktiriyoruz."

"Ah, canım... artık bir faydası yok, bunu yapamayacağız. Bugün öğleden sonra arazinin sahibiyle karşılaştım. Anlaşılan, satın almak isteyen bir çift gelip yeri görmüş ve... anlaşmayı imzalamaya oldukça istekli olduklarını söylemiş. Son cevap için sadece birkaç gün süre istemişler."

Büyükannem bana bu haberi verirken sesinde gözyaşlarının tonunu duydum. Ve bu beni umutsuzluğa boğdu.

"Başka birine satamaz, büyükanne. Biz de aynı teklifi yaparsak ne olur?"

"Nasıl, Cami? Hala onun arazi için istediği miktarın üçte birini bile toplayamadık. Ve o, sadece nakit olarak satacağını açıkça belirtti."

"Ama vazgeçemeyiz, büyükanne. Böyle devam edersek, sonunda kapılarımızı kapatmak zorunda kalacağız."

Bu sözleri daha yeni bitirmişken, büyükannemin yüzünden ilk gözyaşı damlasının aktığını görünce çok pişman oldum.

Bu dünyada, büyükannemin ağlamasını görmekten daha fazla beni üzen bir şey yoktu.

O da bunu biliyordu. Öyle ki, hemen zorla gülümsemeye çalıştı, aynı anda sandalyesinden kalkıp ellerini yüzüne götürerek gözyaşlarını sildi.

"Bir çaresini buluruz, canım. Yüzümü yıkamak için tuvalete gitmem lazım. Yeni kitaplar geldi;

kayıtlarını yapmama yardım eder misin?"

Cevap beklemeden – çünkü bu soru açıkça önceki konuyu geçiştirmek için sorulmuştu – mağazanın depo odasına girdi, orada küçük banyomuz vardı, ve kapıyı kapattı.

Ben, onun daha önce oturduğu sandalyeye oturdum, o kitapçıyı yeniden canlandırmak için tek şansımızın suya düştüğünü görmekten dolayı göğsümde hala güçlü bir acı hissediyordum.

Orası annem için çok özel bir yerdi... ve hala büyükannem için de çok özeldi. Oradaki her şeyi halletmek ve kitapçının kapanmasını engellemek benim görevim olduğunu hissettim.

Ama ne yapabilirdim ki? Tek çözüm, birkaç gün içinde yan taraftaki arsanın teklifini karşılayacak kadar para bulmaktı.

Bunu nereden bulacağımı tam olarak bilmem ironikti.

Yargıca yalan söylediğim için tutuklanma riski hala vardı.

Ama bu, ancak biri bunu öğrenirse gerçekleşebilirdi.

Ve büyükannem için — onun hayatının anlamı olan kitapçı için — bu risk almaya değerdı.

On ikinci bölüm

MICHAEL

Parmağımla hafifçe ittiğimde, kalem masanın üzerinde yuvarlandı ve diğer elimde durdu. Sonra onu tekrar iterek bir taraftan diğer tarafa geçirdim — tıpkı zihnim gibi, durumuma bir çözüm bulmaya çalışırken aynı hareketi tekrarlıyordu.

Bu sıkıcı görüntü, muhtemelen ülkenin en ünlü mimarlık firmasının CEO'sunun ofisinde kimsenin beklediği bir görüntü değildi, ama ben orada üretkenmiş gibi davranarak çok fazla iş yapıyordum, oysa tek yapabildiğim zihinsel olarak hayatım için bir çözüm aramaktı.

Ve en kötüsü, bu konuda konuşacak kimsem olmamasıydı. Janet çok net olmuştu: Bir çözüm bulana kadar kimse videoyu bilmemeliydi. Annem ve kardeşlerim bile.

Sebastian, ağabeyim, kişisel hayatında zor bir dönemden geçiyordu ve benim istediğim son şey ona bu konuda yük olmak değildi. Logan'a gelince, ortanca kardeşimiz... O, aile geleneklerinden tamamen sapmıştı. Babamız gibi mimar değildi, annemiz gibi sanatsal bir kariyere yönelik yeteneği veya ilgisi de yoktu

Onun tercihi tıp oldu — kendini insanlık sınırlarını aşan bir adanmışlıkla adadığı bir meslek. Kısacası, dünyanın en ünlü beyin cerrahı olmak için o kadar odaklanmıştı ki, ailenin diğer sorunlarıyla uğraşacak zamanı bile yoktu.

Janet her an beni arayabilirdi. O gün, Harris'lerin avukatlarının savunma tarafına anlaşmayı kabul edip etmeyeceğimizi bildirmemiz için verdikleri son tarihti. Anlaşma, kızımı iki haftada bir, büyükbabası ve büyükannesinin sürekli gözetimi altında iki saat görebilmemi öngörüyordu. Ve bu benim için kabul edilemez bir şeydi.

Alice'i eve götürmek istedim. Onu karşılamak için bir oda hazırlamak, onu yürüyüşe çıkarmak, büyümesini izlemek, okula götürüp getirmek istedim. Onun köpeğim Apollo ile oynadığını görmek istedim. İnternette dolaşan köpekler ve bebeklerin birlikte oynadığını gösteren videoları hiç komik bulmamıştım, ama şimdi, her gördüğümde, bunu kendi evimde yaşamak istediğim arzusu içinde kendimi kaybediyordum.

Keşke o hala bez giyerken bezini değiştirmeyi öğrenebilseydim. O zaten on bir aylık olmuştu ve ben onun hayatının çok büyük bir bölümünü kaçırmıştım. Başka bir şeyi daha kaybetmeye dayanamazdım.

Öte yandan, anlaşmayı reddetmek, o lanet videoların davaya eklenmesine izin vermek anlamına geliyordu ve bu durumda kızımı bir daha görme şansımı tamamen kaybedebilirdim.

Masamdaki telefon çaldı ve heyecanlanmadan cevap verdim.

Sekreterimdi.

"Bay Turner, Falcon Şirketi'nden bir temsilci sizinle görüşmek için hatta."

"Ona gelecek hafta aramasını söyle," diye tersledim, sabrım açıkça tükenmişti. "Zaten söyledim, Emma, bu hafta *tüm randevuları* iptal et ve arayanları geri çevir. Sadece avukatlarımla görüşeceğim. Ya da Collins'le. Camila Collins adında bir kadın ararsa, hemen bağla. Onun dışında kimseyle görüşmeyeceğim."

"Ama efendim..."

Onun cümlesini bitirmesine izin vermedim ve telefonu kapattım.

Evet, biliyordum... CEO olarak görevlerimden kaçmak, Janet'in ısrarla yapmam gerektiğini söylediği şeyin, yani örnek bir adam olmanın tamamen tersiydi. Ama şirket partisi sırasındaki davranışım, oluşturabileceğim tüm iyi imajı tamamen yok etmişti, bu yüzden, dürüst olmak gerekirse, artık başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Odanın uzak köşesinde asansör kapısının açılma sesi dikkatimi çekti ve kalemden başımı kaldırıp aniden gerildim. Benimle birlikte olanlar veya resepsiyonun bulunduğu bir alt katta çalışan sekreterimin izni olmadan kimse benim katıma çıkamazdı. Penthouse'a ulaşmak için asansörde sadece sekreterim ve benim bildiğimiz bir güvenlik kodu gerekiyordu. Ve ben ona kimseyi içeri alması için yetki vermemiştim.

Ama kim olduğunu gördüğümde, büyük bir rahatlama dalgası beni sardı.

İçeri girebilirdi.

Aslında o, o anda en çok görmek istediğim kişiydi.

Çünkü beni bu karmaşadan kurtarabilecek tek kişi oydu.

Ayağa kalktım, ellerimi masaya dayadım ve onun yaklaşmasını bekledim. Bu sonsuzluk gibi geldi, çünkü masamdan asansöre kadar olan mesafe birkaç metre olmakla kalmayıp, o da ziyaretinin nedeni hakkında bir gerilim yaratmak istercesine yavaşça yürüyordu.

Masasının diğer tarafında durup, birkaç saniye sessizce bana baktı.

"Beş yüz bin dolar, değil mi?" dedi ilk olarak.

Vay canına... Doğrudan konuya girdi.

Para her şeyi satın alamaz diyen kimdi?

"Beş yüz bin," diye tekrarladım. "Ama eğer sen..."

"Beş yüz bin yeter," diye sözümü kesti.

Bunu garip buldum. En azından, teklifimi artırmamı istememesi alışılmadık bir durumdu.

Ama tartışmayacağım. Hiçbir şey hakkında

tartışmayacağım. "O zaman beş yüz bin. Demek nişanlım rolünü kabul edeceksin demek istiyorsun?"

"O kadar acele etme. Söylesene, Smith şefliği devraldı mı?"

Tabii ki pozisyon! Bu da adil bir ödeme olurdu.

"Hayır. O gerçekten önceki pozisyonuna geri döndü. Pozisyon hala boş. Ama bu pozisyon haklı olarak senin ve bu sefer doğru olanı yapacağız. Henüz istifanı kabul etmedim."

"Haklısın: pozisyon haklı olarak benim. Seçilen proje benimdi ve üzerinde çok çalıştım. Ama istediğim bu değil. Yeni rolü kabul edemem. En azından senin... *nişanlın* olduğum sürece."

"Ne demek istiyorsun? Neden olmasın?"

"Çünkü herkes, patronla yattığım için terfi ettiğimi söyleyecek."

Onun dürüstlüğünü ve doğrudan kelime seçimini sevdim. Bunun sadece sarhoşken yaptığı bir şey olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre duygusal olarak üzgün olduğunda da böyleydi.

Devam etti. "Bu işi istiyorum, ama sadece oyunumuz bittiğinde, o zaman kabul edebilirim. Bir şeyin karşılığı olarak değil, çünkü bu iş haklı olarak benim."

"Tamam. Anlaştık." Tanrı aşkına, onun koyduğu her koşulu kabul ederdim. "Ama geçici olarak birini sorumlu olarak atamam gerekiyor, üç ay boyunca boş bırakamam."

"Ben de bunu düşündüm. Layla'yı 'yı atamanı istiyorum."

"Layla mı?"

"Layla East."

"Layla East... Tabii..." Bu ismi tabii ki tanımadım. O ofiste çalışan çok fazla insan vardı, hepsini tanımam imkansızdı. Aslında, onların onda birini bile tanıdığımı sanmıyorum. "Senin departmanında mimar mı?"

"Aşağı yukarı. Neredeyse. Aslında Layla stajyer." "Ne?"

Stajyeri sorumlu yapmamı mı istiyorsun?"

"Bu geçici bir durum, değil mi? Sadece birkaç ay sürecek. Üniversite masraflarını ödemek zorunda olmasının yanı sıra, annesi hasta, bu yüzden bu süre için alacağı daha iyi maaş ona çok yardımcı olacak."

"Ama o stajyer! Hala üniversite öğrencisi. Nasıl yönetim pozisyonuna gelebilir ki?"

"Şey... Google'da araştırdım ve Turner Architecture'ın şu anki CEO'su olan kişinin, yani senin, mezuniyete bir yıldan az bir süre kala üniversiteyi bıraktığını öğrendim."

Elbette, bu alçakça bir vuruştı, ama yine de geçerli bir argümandı.

Yine sessiz kaldım. Onun müzakere fikirlerini reddetme konumunda değildim.

"Tamam, siz devralana kadar stajyeri sorumlu yapacağız. Bununla birlikte, teklifi kabul ediyor musunuz?"

"Sadece bir şartım daha var. Katılımımızın tamamen göstermelik olacağını çok net bir şekilde belirtmek istiyorum. Yani aramızda asla samimi bir ilişki olmayacak."

Dilimin onun ağızına girmesinin anıları zihnimi doldurdu.

Bunu benden istemek için çok geç

kalmıştı. "Yani bundan sonra, değil mi?"

Yüzü kızardı. Tepkisi biraz abartılı geldi bana. Evet, birkaç kez öpüştük, birkaç kez sarmaştık, el ele tutuştuk, birbirimizi çıplak gördük falan, ama... bundan öteye gitmedik. Bunu her hatırladığında gerçekten utanacak mıydı?

Bu, patronuna *pislik* demek kadar onu utandırıyor gibiydi.

"Evet, bundan sonra," diye cevapladı sonunda. "Senin tarafında herhangi bir yaklaşma, şaka ya da sınırı aşma girişimi olursa, nişanımızın sahte olduğunu Tanrı'ya ve tüm dünyaya ilan ederim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Oh, ve sana gerçek bir yüzük de vereceğime söz veriyorum.

Kadınların sevdiği gibi, kocaman bir elmaslı." "Bu mücevher

saçmalıkları umurumda bile değil."

Aman Tanrım... Her kadının büyük elmaslı yüzüklere deli olduğunu sanıyordum.

"Peki... Anlaştık o zaman?" O anda ne kadar titrediğimi belli etmemeye çalışarak elimi ona uzattım.

Onun kabul etmesi benim için çok önemliydi. Öyle ki, elimi sıktağında, onu

ona sarılmak istedim.

Bunu yapmadım çünkü bana bakışındaki soğukluk, böyle davranışlara pek açık olmadığını açıkça gösteriyordu.

"Peki..." dedi elimi bırakır bırakmaz. "Bu tam olarak nasıl işleyecek?"

Aslında, hiçbir fikrim yoktu. Ama bilen birini tanıyordum.

Collins'e bir dakika beklemesi için ricada bulundum ve masadan bir iPad alıp video görüşmesi yaptım. Janet çok cesaretsiz bir ifadeyle cevap verdi, ancak Camila Collins'in yanına geçip onu da kameranın odak noktasına aldığımda bu ifade saniyeler içinde tamamen değişti.

On üçüncü bölüm

MICHAEL

İlk başta, Janet'in ifadesindeki değişimin rahatlamayı ifade ettiğini düşündüm. Ama kısa sürede bunun tam olarak böyle olmadığını anladım.

Aslında, çok öfkeli görünüyordu.

"Ofisinde kadınlarla buluştuğuna inanamıyorum, Michael," avukatım neredeyse bağıırıyordu. "Olan onca şeyden sonra, o boş kafanın içinde ne tür saçmalıklar var? Ne istiyorsun, kendi hayatını ve benim hayatımı da mahvetmek mi?"

Bir süre durakladı, sanki açıkça retorik bir soruya cevap bekliyor gibiydi. Yanımda, bu tepkiye biraz şok olmuş gibi görünen Collins sessizce sordu

"O senin annen falan mı?"

"Daha kötüsü. O benim avukatım." Boğazımı temizledim ve sonunda Janet'in sorularını yanıtladım. "*Bayan Rodriguez*, bu Camila Collins. Az önce anlaşmayı kabul etti ve... nişanlandık."

Zorla gülümsedim. Janet birkaç kez gözlerini kırptı, sözlerimi sindirmeye çalışıyor gibiydi, sonunda rahat bir nefes aldı.

"Tanrıya şükür. Davanız için hala umut var. Kaba davrandığım için özür dilerim, Collins, ama müvekkilimin geçmişi maalesef onun hakkında her zaman en kötüsünü düşünmeme neden oluyor."

"Hey!" diye itiraz ettim.

"Farkındayım," diye onayladı Collins.

"Hey!" Tekrar itiraz ettim, ama yine görmezden gelindim.

Janet söz aldı.

"Her halükarda, bu harika bir haber. Lütfen oturun, tüm bunların nasıl işleyeceğini konuşmamız gerekiyor."

Biz de itaat ettik ve odanın köşesindeki kanepede yan yana oturduk. Ancak Collins, biraz uzaklaşıp çantasını aramıza koyarak, kolumu onun koluna yaslamamın fiziksel temasını engelledi.

Bu da samimiyet olarak sayılır mıydı?

Bir dakikalık bir aradan sonra, Janet birkaç kağıdı karıştırdı ve konuşmaya devam etti.

"Duruşma tam olarak üç ay on gün sonra yapılacak. Ve bu ilişkinin en azından o günden sonraya kadar sürmesi gerekiyor, tamam mı? Ondan sonra, sanki ayrılmış ve her biriniz kendi yoluna gitmiş gibi olacak. Harrisler temyiz başvurusunda bulunsalar bile, videoları delil olarak sunamayacaklar çünkü her açıdan durum kolayca açıklanabilir. Nişanlıydınız, şirket partisine birlikte gittiniz ve ikiniz de içki içtiğiniz için tedbirli davranıp geceyi otelde geçirmeye ve ertesi gün ayrılmaya karar verdiniz. Anladınız mı?"

Collins'e baktım ve onun yanıtını bekledim. Bana hızlı ve sinirli bir bakış attı, bu da anlaşmamızın gerçek son tarihinin başlangıçta kararlaştırıldığından on gün sonra olacağını öğrenmekten memnun olmadığını açıkça gösteriyordu. Ama sonunda ekrana geri döndü ve onaylayarak başını salladı.

Janet devam etti.

"Öyleyse, şöyle yapalım... Bunun işe yaraması için ilk adım, ilişkinizi resmi olarak duyurmak olacak. Bence bunu yapmanın en ideal yolu, her iki ailenin de katıldığı bir akşam yemeği düzenlemek olur, ne dersiniz?"

"Dur!" Camila tepki gösterdi. "Aileler arasında ne demek? Benim tek ailem büyükannem ve onun bu durumu bilmesini istemiyorum."

"Ve o bilmeyecek. Bunun bir aldatmaca olduğunu kimseye söylememelisin. O, Michael'ın ailesi gibi, senin gerçekten nişanlandığını inanmalı."

"Ne? Büyükanneme yalan söylememi mi istiyorsun? Patronumla nişanlı olduğumu mu söyleyeyim? Ve şirket partisinde sarhoş olduktan sonra onunla yatmaya başladığımızı mı?"

"Her şeyin nasıl başladığının ayrıntıları sana kalmış, Collins. Ama evet, büyükannen ve sana yakın olan herkes, senin nişanlı olduğuna gerçekten inanmalı."

"Olmaz!" Çantasını kapıp, kalkmakla tehdit etti.

.

Ben iPad'i kanepeye bıraktım ve onu durdurmak için yakaladım.
durdurmak için onu tuttum.

"Camila, bekle... Anlaşmayı kabul ettiğini söylemiştin."

"Anlaşma, tamamen yabancı birine yalan söylemekti, büyükanneme değil."

"İyi bir amaç için küçük bir yalan olacak."

"Ona nişanlı olduğumu inandırmak için 'küçük bir yalan' mı diyorsun? Büyükannemi tanıyorum, evlilik hayalleri kurmaya başlayacaktır."

"Oh, laf açılmışken..." Janet'in sesi dikkatimizi çekti. iPad'i tekrar elime aldım. "Düğün tarihini belirlemeniz önemli olacaktır."

"Ne?" Bu sefer, soru benim ve kızıl saçlı kız tarafından hep birlikte soruldu.

Janet, sanki birinin hayatını değiştirecek bir şey söyleyormuş gibi sakın bir şekilde açıkladı.

"Nişanlanman Harris'lerin argümanını geçersiz kılar, ama genellikle şansını pek değiştirmez. Birçok insan yıllarca nişanlı kalır. Ama öte yandan, belirli bir evlilik ihtimali..."

"Bu kesinlikle söz konusu olamaz!" diye haykırdı Camila.

Ve ben de ona katılma isteği duydum. Sonuçta, "evlilik" kelimesinin tek başına anılması bile bana kurdeşen dökülmesine yetiyordu.

Ancak, tarih duruşmadan sonraya ayarlanmıştı, biz her şeyi öncesinde bitirirdik, düğün

iptal edilecek ve hayatım eskisi gibi devam edecekti. Onunki de.

Aslında, eskisi gibi değil. Kızım benimle birlikte olacaktı.

Hala bekar bir baba olarak kızıma bakıp hayatın tadını çıkarabilecektim.

"Camila, lütfen. Sadece küçük bir yalan olacak... Belki ilk başta planladığımızdan biraz daha büyük, ama... Bu paranın sana yardımcı olacağını biliyorum ve sen de bana bu konuda çok yardımcı olacaksın. Sadece üç ay. Lütfen."

Hâlâ öfkeli görünüyordu, ama söylemek istediklerini yuttu ve tüm durumu yeniden değerlendiriyor gibiydi. Para meselesinin onun için gerçekten önemli olduğunu anlayabiliyordum.

Ancak, bir şey söylediğinde, önceliklerinin biraz daha karmaşık olduğunu fark ettim.

"Gerçekten büyükanneme gerçeği söyleyemez miyim?"

En büyük endişesi bu muydu? Benimki gibi, evlilik ve diğer her şey gibi olduğunu düşünmüştüm... Ama büyükannesine söyleyeceği yalan konusunda çok daha endişeliydi.

Janet benim için cevap verdi: "Maalesef hayır. Kimse gerçeği bilmemeli. Bu, üçümüz arasında kalacak bir sır. Davaya dahil olan diğer avukatlar bile Michael Turner'ın evlenmeyi planladığına inanmalı. Ama önce öncelikli olanı halledelim: Aile yemeğini mümkün olduğunca çabuk ayarla, en iyisi dün olsaydı. Bunun basına yansıtacağından emin olacağım. Sosyal medya için fotoğraflar çek. Ben buradan aramaları yapmaya başladım bile. Sonra konuşuruz."

Ve telefonu kapattı.

Camila ayağa kalktı ve önümde bir ileri bir geri yürümeye başladı, tüm bu olaydan açıkça rahatsız olduğu belliydi. Bazen ellerini yüzüne götürüyordu, bu da onun sinir krizi geçirmenin eşiğinde olduğunu gösteriyordu.

Onu sakinleştirmek için bir şeyler söylemem gerekiyordu. Ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Dinle, Camila..." diye başladım. Ama o sözümü kesti. "Bu

lanet elmas, buna değecek kadar büyük olsa iyi olur."
buna değecek kadar büyük olsa iyi olur."

Görünüşe göre planımızı uygulayacağı anlamına geldiği için rahat bir nefes aldım.

"Öyle olacak. Söz veriyorum."

On dördüncü bölüm

CAMILA

"Nişanlandım," dedim tek nefeste, akşam yemeğinden sonra, hala mutfak masasında otururken, bu konuyu açmak için sonsuza kadar uğraştıktan sonra.

Önceden prova ettiğimiz, yalanlarla gerçek durumları karıştıran hikayeyi anlattım. Şirket partisi sırasında, tamamen spontane ve plansız bir şekilde bana evlenme teklif ettiğini, bu yüzden de orada bir stanttan aldığımız boncuklu yüzüklerle doğaçlama bir evlilik teklifinde bulunduğumuzu söyledim.

Ancak, ertesi Cumartesi kendi malikanesinde vereceği akşam yemeğinde bana gerçek bir yüzük vererek her şeyi ailelerimizle resmileştirmeyi planladığını söyledim.

Bir an aşağı baktım ve yerde oturan Waffle'ın bile beni merakla izlediğini fark ettim, sanki benim cümlemin mantıksız olduğunu anlayacak kadar anlamış gibi. Son ilişkim üniversitenin sonlarında olmuştu ve bu neredeyse üç yıl önceydi.

Büyükannemin benim rahibe olmaya niyetlendiğime ikna olduğundan emindim.

Tabii ki bunun nedeni, şirket partisinde ne yaptığımı bilmiyor olmasıydı.

Ona baktım ve sanki o sözlerde bir mantık bulmaya çalışır gibi ısrarla gözlerini kırıştırdığını fark ettim.

"Ama neden bana hiçbir şey söylemedin canım? Neden ilişkini benden sakladın?"

Bu soruya cevap vermek en zor olanıydı.

"Sadece... sana hiçbir şey söylemek istemedim çünkü... bilirsin... çünkü..."

"Hâlâ hislerinden emin değildin?" diye ekledi, o nazik, rüya gibi gözleriyle bana bakarak.

Michael Turner'a karşı hislerimden emin değildim. "Onun yeryüzünden kaybolmasını istiyorum" gibi bir şeydi bu - buna ne demeliydim?

Aslında, bunun bir önemi yoktu.

"Evet, büyükanne. Aynen öyle. Kısa bir süre önce tanıştık, biliyorsun. Ve işler biraz fazla hızlı gelişti..." *Hızlı* derken, birkaç saat konuştuğun, ikinizin de tamamen sarhoş olduğu birine bekaretini kaybetmek ve aynı gece nişanlanmak gibi.

Ama yine de, bahsetmeye değer bir şey değildi. Aslında, zihnimden silmek istediğim bir şeydi.

"Ah, canım... Hadi, söyle bana, şanslı adam kim? Eğer partideyse, seninle aynı ofiste çalışıyor, değil mi?"

"Şey, büyükanne... O benim patronum

sayılır..." Dehşete kapılmış bir ifade takındı.

"Projeni çalan adamdan mı bahsediyorsun?"

"Hayır, hayır! Hiç de değil! *Patron* derken, daha büyük bir patronu kastediyorum..."

"Şirkette ondan üstün biri mi?"

"Diyelim ki... Şirketin *herkesten* üstünde olan *kişi*." "Evlat... sen bahsettiğin şey..."

"Evet, büyükanne, doğru. Michael Turner ile çıkıyorum."

"Biliyordum Cami! İşten çıkarılmanın çok garip olduğunu biliyordum. Şimdi her şey anlaşıldı."

Bu sözler beni biraz gerdi. "Her şey derken neyi

kastediyorsun, büyükanne?"

"Duygularınla nasıl başa çıkacağını bilmiyordun, onun seni altın avcısı olarak göreceğinden korkuyordun ve bu yüzden istifa ettin. Bunun yasak bir aşk olduğunu düşündün, değil mi canım?" Masadan ellerimi tuttu.

Her iyi kitapçı sahibi gibi, büyükannem de kitapları severdi. Her tür kitabı severdi. Klasiklerden modern kitaplara, korku kitaplarından fantastik kitaplara, gerilim kitaplarından kişisel gelişim kitaplarına, biyografilerden ve hatta artık modası geçmiş boyama kitaplarına kadar. Ama en sevdiği kitaplar her zaman aşk romanlarıydı. Ne kadar klişe olursa, o kadar çok severdi. Ve bana

bana anlattığı şey, klişeleşmiş patron ve çalışan klişesinin en mükemmel hikayesiydi.

Ama benim hayatım bir aşk romanı değildi.

Hayatımın farklı aşamaları farklı edebiyat türleriyle anlatılabilir. Çocukluğumun sonu, anne babamın ölümüyle birlikte hüznü ve ağır bir dram gibiydi. Ergenlik dönemim ise, uyum sağlamakta zorlanan tipik bir inek, sakar ve garip kızın hikayesini anlatan bir gençlik komedisi gibiydi (tek farkı, popüler erkeklerin bana hiç ilgi duymaması ve sınıf arkadaşlarımdan bir yaş küçük olmamdı). Sonra üniversiteye başladım ve o andan itibaren günlerim kurgudan çok bir dizi teknik kitap gibiydi. Tamamen derslerime ve daha sonra da işime odaklandım.

Ancak, şimdi kendimi duruşmalar, soruşturmalar, mahkeme salonları ile dolu o hikayelerden birinde yaşıyormuş gibi hissediyordum... ve ben, yargıç dahil herkese yalan söyleyen karakterdim.

Hikayenin benim tutuklanmamla bitmemesini umuyordum.

Evet, bunun bir velayet davası olduğunu, cinayet davası olmadığını biliyordum. Ama gerçekten öyle hissediyordum.

"Evet, büyükanne, nedeni bu," diye cevap verdim sonunda, bir kez daha en kötü türden bir yalancı olduğumu kanıtlayarak.

Nasıl büyükanneme yalan söyleme cesaretini gösterebilirdim?

"Ama önemli olan senin mutlu olman, canım. Ve kalbinin sesini dinlemen. Öyle değil mi?"

Yalanların kritik bir noktasına gelmiştik.

Sanki beni bu konuşmadan kurtarmak için, biri kapı zilini çaldı ve ben hemen kalkıp kapıyı açmaya koştum. Kim olduğunu zaten biliyordum, ama yine de en iyi arkadaşımı görünce ilk tepkim kendimi onun kollarına atmak ve ona sıkıca sarılmak oldu.

"Burada olduğuna çok sevindim!" diye ağlayarak ona sarıldım. "Bu yalanla tek başıma devam edemem."

"Ah, kızım... Ne yazık ki..." Aniden ses tonunu değiştirdi, bu da büyükannemin o anda odaya girdiğini fark etmemi sağladı. "Bunu bana daha önce söylemediğin için ne yazık, seni küçük yaramaz! Tebrikler, senin adına çok mutluyum!"

İç geçirdim ve onu bıraktım, büyükanneme döndüm ve ağlamak üzere olduğumu gizlemek için zorla gülümsedim.

Evy onu yanağından öperek selamladı ve ikisi birkaç dakika sohbet ettiler, büyükannem onun anne babasının ve kocasının nasıl olduğunu sordu, arkadaşım da kitapçı hakkında bilgi almak istedi. Ta ki büyükannem, "Peki, siz filmlerinizi izleyin ve sohbet edin. Eski günlerdeki gibi, değil mi?" diyene kadar.

"Biraz bizimle kalın, Bayan Jenna!" dedi Evelyn. "Pizza sipariş ediyoruz, bizimle birlikte yemek yemez misiniz?"

"Az önce akşam yemeği yedim, canım. Ve ben artık yaşlandım, erken yatıp uykuya dalana kadar iyi bir kitap okuyarak vakit geçirdiğim bir aşamadayım."

Okumayı öğrendiğimden beri o aşamada yaşıyordum.

Büyükannem bize iyi geceler diledi ve odadan çıktı. Evelyn ve ben de benim odama gittik, çünkü orada kapıyı kapatabilirdim ve büyükannemin su içmek için kalkıp konuşmamızı duymaktan korkmadan konuşabilirdik.

On beşinci bölüm

CAMILA

Odaya girer girmez Evy, kıyafetlerinin bulunduğu çantasını yatağın yanındaki masaya bıraktı ve ben de "Burada kalman gerçekten sorun olmaz mı, canım?" diye sordum.

"Daha da iyisi."

"Peter'ın bir sakıncası yok mu?"

O içini çekerek, her şeyin tam olarak olmadığını belli etti.

Bunu dürüst dürüst olmak gerekirse ben hiç asla gerçekten beğenmedim Peter'ı onun erkek arkadaşı. Ancak, bunu ona itiraf etmek için sağlam bir nedenim yoktu. Onun tavırlarında beni rahatsız eden bir şey vardı, ama o onu seviyordu ve görünüşe göre, o da ona her zaman iyi davranmıştı. Bu yüzden fikrimi kendime saklamayı tercih ettim.

"Biz konuştuk bir bir kupon bu gece," dedi.

"Vay canına, bunu evde pizza yiyip benim ağlamama katlanarak geçirmek için mi kullanacaksın?"

"Haklısın. Peter kuponunu kardeşi ile video oyunu gecesinde kullanacak. Yetişkinlik, 'gece dışarı çıkmak' kavramımızı değiştiriyor. Ama annem, onun yerine bu binaya gelip geceyi seninle geçirdiğimi bilmemeli."

"O zaman ailenin evinde kalmalısın." "Delirdin mi? Annem benimle sadece torunlarımı istiyor. Her zaman dayanılmaz 'Nora Williams'ın kızı hamile, duydun mu?' diye sorar."

Evy'nin ziyaretlerinin bir başka avantajı da, benim binamda yaşayan insanlar hakkında olsa bile, beni her zaman dedikodulardan haberdar etmesiydi.

"Bayan Williams'ın kızı yine hamile mi?"

"Evet. Dördüncü kez. Annemin tahminine göre, Nora Williams evi torunlarla dolu, *dünyanın en mutlu kadını*."

Yatağa oturdum ve Waffle üzerime atlayarak kucağıma sokuldu.

"En azından benim büyükannem benden böyle bir şey istemiyor. Torunlarına en yakın olabileceği kişinin Waffle olduğunu çoktan anlamış galiba."

"Ne şanslısın. Sanırım elli kedi evlat edinsek bile, annem benden yine de insan torun isteyecektir." Evelyn sessizleşti, bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordu. Sonra yanıma oturdu. "Kızım, çocuklardan bahsetmişken... Pek hatırlamadığını biliyorum, ama... seni korkutmadan nasıl anlatabilirim?"

"Ne anlatacaksın? Tanrı aşkına Evy, son birkaç gündür hayatımın ne hale geldiğine bir bak. Artık dünyada beni korkutacak başka hiçbir şey yok."

"Tamam, o zaman." Sormak istediği şey için cesaret toplamak istercesine derin bir nefes aldı. "Michael Turner ile sen..." Bir başka duraklama. Bu durum beni sabırsızlandırmaya başlamıştı.

"Ne yaptık mı?"

"Eğer siz... prezervatif kullanmış mıydınız?"

Bu soruyu anlamam ve soruyu başlatan "çocuklardan bahsetmişken" ifadesiyle ilişkilendirmem birkaç saniye sürdü. Bunu yaptığımda, zihnim sanki bir karıştırıcıya atılmış ve saniyede bin kez dönüyormuş gibi hissettim.

O kadar ani kalktım ki, zavallı Waffle korkup odanın diğer tarafına atladı.

"Sence... sence... sence... sence..." Kekelemeye başladım, kafamda soruyu oluşturmaya çalışırken gerçek bir panik hissettim. "Sence *hamile* olabilir miyim?"

"Eğer doğurganlık dönemindeysen ve korunmasız seks yaptıysan, büyük bir ihtimal var, kızım."

"Hayır... Olamaz. Bir gecelik sarhoşluktan sonra bekaretimi kaybetmiş, 'nişanlanmış' ve hamile kalmış olamam."

Ben de partinin açık bar olduğunu sanıyordum. Hayatımın en pahalı akşamdan kalması oldu!

"Sakin ol, canım. Prezervatif kullanmayı unutmamışsındır herhalde."

"O odaya nasıl girdiğimi bile hatırlamıyorum, Evy. O adamla yatmadan önce bir saniye bile düşünmedim, prezervatifleri hatırladığımı mı sanıyorsun?"

"Tamam... ama o adam buna alışık olmalı, her zaman prezervatif taşıyordur. Eminim hatırlamıştır, merak etme."

Yeniden oturdum, başımı eğdim ve ellerimi alnıma koydum.

"Bu bana olamaz, Evy. Kulağa büyük bir kabus gibi geliyor."

Arkadaşım yanıma yaklaşıp elini omzuma koydu.

"Endişelenme, kızım. Yarın eczaneye gidip hızlı test alacağız ve bu sorunun cevabını bulacağız."

"Peki, test sonucu pozitif çıkarsa ne olacak, Evy?"

"Şey... Öncelikle, annemden *Camila'nın bile* çocuk sahibi olacağını, ama benim olmayacağımı duymak zorunda kalacağım."

"Camila'nın bile" derken ne demek istiyorsun? Şu anda önemli olan konunun bu olmadığını biliyordum, ama bu soruyu sormadan edemedim.

"Kızım, yirmi dört yaşına geldin — neredeyse yirmi beş — bakire ve erkek arkadaşın olmadan, bunu biliyorsun."

"Erkek arkadaşlarım oldu."

"En uzun ilişkin iki ay sürdü." "O benim dikkatimi

dağıtıyordu ve benim ders çalışmam gerekiyordu."

"Bu, on beş yaşındaki öğrencilerimin notları flört yüzünden düşmeye başladığında kullandığım türden bir argüman. Ama onlar bana hiç kulak asmıyorlar."

"Evet, ama öğretmenlerim bana böyle şeyler söylemek zorunda kalmadılar. Her zaman çok çalışmak, babam gibi mimar olmak, büyükannemin kitapçığını büyütmesine yardım etmek ve onu gururlandırmak istediğimi biliyordum."

"Son kısım için o kadar da fazla şeye ihtiyacın yoktu. Bayan Jenna seninle çok gurur duyuyor."

"Çünkü patronuma aşık olduğum konusunda yalan söylediyimi, onu tanımadan, tamamen sarhoşken onunla yattığımı ve hala hamile kalma ya da... bilmiyorum, cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapma riskim olduğunu bilmiyor."

"Tamam, son kısmı hariç... Bu yüzden yalan söylüyorsun. Kitapçıyı genişletmek için parayı alacaksın. Ayrıca, sonuçta kötü bir şey yapmıyorsun. Birine yardım ediyorsun. Kızının velayetini alan bir babaya."

"Peki bunun doğru bir şey olup olmadığını nasıl bileceğim, Evy? Çocuğun dedesi ve büyükannesi haklılar. Michael Turner parti delisi, kadın düşkünü, sorumsuz... Bu dava yüzünden şirketin başına geçti. Ondan önce, kardeşlerinden biri CEO'ydu. O, hiçbir şey daha bir işe yaramaz yirmi sekiz yaşındaki

playboydu ve sürekli alkollü araç kullanmak, sorun çıkarmak ve yasadışı partilere katılmak gibi nedenlerle başını belaya sokuyordu. Üniversiteyi bile bitirmediğine inanabiliyor musun? Son sınıfta okulu bıraktı.

Evelyn kaşlarını kaldırdı.

"Bütün bunları sana o mu anlattı?"

"Onun şirketinde çalışıyorum; oraya başladığımdan beri onun itibarını biliyorum."

"O kısmı sorun değil, ama onun tam yaşını ve üniversitede ne kadar okuduğunu bile biliyorsun."

"O ünlü, bunu biliyorsun. Aktris Trinity Turner ve ünlü bir mimarın oğlu."

"Biliyorum. Ama *sen* ünlülerin dedikodularıyla hiç ilgilenmezsin."

"Belki onu Google'da aramışımdır. Ve Instagram'ına bakmışımdır.
Sadece temel bilgileri öğrenmek için, önemli bir şey değil."

"Bahse girerim burcunu ve evcil hayvanı olup olmadığını bile biliyorsundur."

"Abartma." Waffle tekrar kucağıma atladı ve ben de soğukkanlı davranmaya çalışarak beyaz tüylerini okşamaya odaklandım.

Ama bu, arkadaşım için işe yaramadı.

"Cami?"

"Ne?"

"Michael Turner'ın burcu nedir?"

Ne aptalca bir soru!

"Koç mu?" Sorgulayıcı bir üslup olmasına rağmen, bu bir soru değil, daha çok bir ifadeydi.

"Peki evcil hayvanı var mı?"

"Bir köpeği olduğunu geçirirerek bahsetmişti. Instagram'daki fotoğraflardan onun bir Sibiryalı Husky olduğunu gördüm. Ve bir yerde onun adının Apollo olduğunu okudum."

"Biliyordum!" diye bağırdı, beni ve kedimi de korkuttu. "Patronunu takip etmişsin!"

"Takip etmedim. Tekrar söylüyorum, sadece bazı temel bilgileri araştırdım. Anlaşmayı kabul etmeden önce bunu yapmam gerekiyordu, böylece ne tür biriyle ilişkiye girdiğimi bilebilirdim."

"Ve bunu gerçekten tekliften sonra mı yaptın? Yoksa onun yanında uyandıktan sonra mı?"

"Belki her seferinde biraz. Ama bunda yanlış bir şey yok."

"Emin misin, Cami? Gerçekten?"

"Tabii ki, bunda yanlış bir şey yok. Artık bu konuyu kapatalım, çünkü Michael Turner'ı bir süreliğine unutmam için buraya geleceğini söylemiştin. Film izleyecek miyiz, izlemeyecek miyiz?"

"Sen patron sensin. Ben pizzamızı sipariş edeceğim."

O cep telefonunu çıkarıp teslimat uygulamasını kullanmaya başladı, ben ise kendi sözlerimi kendime inandırmaya çalışarak zihnimi odakladım.

Michael Turner'a olan merakım, tamamen ve sadece anlaşılmamızdan kaynaklanıyordu. Ve o kadar da derin bir merak değildi. Ailelerimizle akşam yemeği için, onunla ilgili gerçekten önemli bilgileri bulmaya ve ezberlemeye odaklanmıştım. Hepsi bu kadar.

"Hey, Cami..." Evy, hala cep telefonu ekranına bakarak beni çağırırdı. "Michael Turner pizza sever mi?"

"Pepperoni olmadığı sürece" diye cevap verdim otomatik olarak.

Telefonundan gözlerini ayırıp bana baktı, gülmemek için dudaklarını ısırarak boşuna çaba gösterdi.

Kendime vurmak istesem de, bir yastık alıp ona fırlattım.

Belki de Michael Turner'a olan merakım, birazcık, sadece birazcık, kesinlikle gerekli olanın ötesindeydi.

On Altıncı Bölüm

MICHAEL

Yatak odamdaki dolabın duvarındaki büyük aynadan son bir kez görünüşüme baktım.

Şu anki CEO versiyonumda, evde genellikle giymediğim zarif bir takım elbise giymiş olsam da, günlük halimden çok da farklı görünmüyordum. Ama sonuçta durum bunu gerektiriyordu.

Her şey büyük bir aldatmaca olsa bile.

"Akli başında kim benimle evlenmez ki?" diye sordum. Ama aslında yalnız değildim.

Yanımda yerde oturan köpeğim Apollo, aynadaki yansımamdan merakla bana baktı.

"Merak etme Apollo, bu sadece bir şaka. Yeni bir insan almayacağız. Beni evcilleştirebilecek kadın henüz doğmadı."

"Tatlım, içeri giriyorum," annemin sesi odayı doldurdu ve ben inledim.

"Yaşlı insanımız yeter, değil mi? Artık hayatımızı yöneten kadınlar yok, koca oğlan."

Annem dolap kapısına ulaştı ve durdu, bana merakla baktı. Uzun elbisesi ve en güzel mücevherleriyle çok zarif görünüyordu, ama bu da yeni bir şey değildi.

Yıllar önce kameralardan emekli olmasına rağmen, Trinity Turner hala şöhret ve güzelliğin simgesiydi. On beş yaşında bir kız olarak Hollywood filminde ilk kez rol almıştı ve o zamandan beri büyük şöhret ve servet elde etmiş, hatta Oscar adaylığı bile almıştı.

Neden bu kadar genç yaşta, kırklı yaşlarının başında film yapmayı bıraktığı sorulduğunda, evliliğine ve üç çocuğuna kendini adanmak için yaptığını söylerdi. Ama onu buna zorlayan şeyin, karısının kariyerini hiçbir zaman gerçekten kabul etmemiş olan babamın baskısı olduğunu biliyordum.

Ve bunun kesinlikle saçma olduğunu düşünüyordum.

Babamın ölümünden sonra, annemi geri dönmesi için cesaretlendirmeye çalıştım, ama o, film setindeki rutin çok yorucu olduğunu söyleyerek yanıt verdi.

"Erken geldin anne," dedim, çünkü o hiçbir şey söylemedi.

"Buradayım. Böylece ikimiz de konuşabiliriz ve bana bu çılgın nişan hikayesinin ne olduğunu anlatabilirsin."

Kravatımı düzeltirken aynaya baktım. "Aslında, biz zaten

nişanlıyız. Ona teklif ettim ve o da kabul etti, sadece ailelerimize resmi olarak duyurmak için

ailelerimize duyurmak için resmi hale getireceğiz."

"Tanrı aşkına Michael, bana başka bir kızı hamile bıraktığını söylemeyeceksin, değil mi?"

Neredeyse gülecektim. Şüpheleri çok mantıklıydı, çünkü hayatımın hiçbir döneminde ciddi bir ilişkiye girmeye istekli bir adam olmadım.

"Hayır anne, onu hamile bırakmadım. Tek torunun hala Alice ve çok yakında eve gelecek."

"Alice'in çok hoş karşılanacağını zaten söylemiştim, ama bana teyze diyebilir. Bence 'büyükanne' çok ağır bir kelime, bunun için çok gencim." Altmış yaşındaydı, ama ellili yaşlarının başında gibi görünüyordu. Ama herkese kırk beş yaşında olduğunu söylüyordu. "Ama bu kız nereden geldi? Bana bir sürü açıklama yapman gerek, çünkü tüm bunlar birdenbire ortaya çıktı. On beş gün önce seninle birlikteydim ve bir ilişkin olduğunu hiç söylemedin."

"Sadece... bunu gizli tutmak istedik." Senaryoyu çoktan hazırlamış ve prova yapmışım. Yazan ve yöneten Bayan Janet'in kendisiydi. "İnsanların onu altın avcısı sanmasından korkuyordu."

"Biliyorum. Prens ve halk kızı klişesi..."

"Aslında, daha çok başka bir klişeye benziyor..." Derin bir nefes aldım, annemin bu kısmı pek hoş karşılamayacağını zaten biliyordum. "Patron ve çalışan."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Muhtemelen kafasında bir film canlandırıyordu.

Babam hiç sadık olmamıştı. Neredeyse evlendiklerinden beri, şirketin çalışanlarıyla annemi aldatma alışkanlığı vardı. Beklendiği gibi, bu durum annemde bir travma yaratmıştı.

"O kadın sana şantaj mı yapıyor, oğlum? Öyle mi?" Babamın hayattaki birçok sevgilisi de öyle yapmıştı.

"Hayır anne... tehdit falan yok. Onu seviyorum, o da beni seviyor ve evleneceğiz."

"Birdenbire mi, oğlum? Sen her zaman birçok kadınla ilişki kuran bir adam oldun, ama hiç ciddi bir taahhütte bulunmadın."

"Öyle bir *adamdım* anne. Artık değişmeye, daha sorumlu olmaya hazırım, biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Alice'in velayetini almak için. Her neyse, oğlum, beni yanlış anlama. Sadece senin aşık olman fikri bana biraz garip geliyor."

Son kelimenin etkisiyle kravatımı düzelten elime daha fazla güç uyguladım ve aniden boğuluyormuş gibi hissettim. Kendimi toparlamak için birkaç kez öksürmek zorunda kaldım.

Aşık olmak... Gerçekten bu lanet olası, hayali terimi kullanmak zorunda mıydım?

Konuyu kapatmaya karar vererek annemle birlikte aşağı indim ve Apollo da bize oturma odasına kadar eşlik etti.

Kapı zili çalınca fazla konuşacak zaman kalmadı. Hizmetçilerimden biri kapıyı açmaya gitti.

Sebastian, eşi Bonnie ile birlikte geldi.

Kayınbiraderimin karısına bakan kimse, onun sağlık açısından zor bir dönemden geçtiğini asla tahmin edemezdi. Kalp ameliyatı geçirmişti ve birkaç ay sonra bir ameliyat daha olması bekleniyordu, ama çok canlıydı. Bu, tüm ailenin durum hakkında iyimser olmasını sağladı.

Kardeşim, herkesin görebileceği bir sevgiyle onun elini tutuyordu. Sebastian o kadına tamamen aşıkı ve ben onun onsuz nasıl olacağını hayal bile edemiyordum.

Selamlaştıktan sonra, Bonnie annemin yanındaki kanepeye oturdu ve ikisi konuşmaya başladı, kardeşim ise beni odanın bir köşesine çekti.

"Mike, bana *gerçekte* neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu çabucak.

"Neler olduğunu biliyorsun, Sebastian. Sana nişanlımı tanıtacağım."

"Yine başın belada mı? Başka bir kadını hamile mi bıraktın?"

O ve annemiz bu sorular üzerinde anlaşmış mıydılar? "Hayır.

O hamile değil, hamile değil. Biz sadece...

evlenmek

evlenmek istiyoruz. Evlenmek isteyen diğer tüm insanlar gibi... Senin ve Bonnie'nin... bilirsin... evlenmek istediğiniz gibi."

"*Evlenmek istediğini* söylerken sesin titriyor."

"Üçümüz arasında, senin... bilirsin... bu evlilik olayına inanan kardeş olduğunu hep düşünmüşümdür."

"Ama en az inanan sensin. Sen ilişkilerden hep nefret ettin. Kabul et Mike, sen bir çapkınsın."

"Umarım *sevgili* nişanlımın önünde böyle şeyler söylemezsin
nişanlımın önünde böyle şeyler söylemezsin."

Nişanlımı övmek için ikna edici bir ses tonu kullanmaya çalıştım, ama kardeşim açıkça ikna olmamıştı.

"Bana mesajında onun bir ofis çalışanı olduğunu söylemiştin. Babamızın izinden gitmeye çalışmadın, onunla yatmadın ve şimdi tehdit ediliyorsun, değil mi?"

Babamla karşılaştırılmaktan nefret ediyordum. Ama buna odaklanmamaya çalıştım ve sadece cevap verdim. "Hayır, Sebastian. Kimse tehdit edilmiyor. Ve onun buna ihtiyacı da yok. Oradaki en iyi mimarlardan biri. Bir apartman projesi sorumluydu ve sonuç inanılmazdı."

"Elbette. Hamile olmayabilir, seni tehdit etmiyor olabilir, ama yine de bu ani nişanın arkasında şüpheli bir şeyler olduğunu düşünüyorum."

"Şüpheli bir şey yok. Ama söyle bana, Bonnie nasıl?"

O gülümsedi. "O tüm bunlarla çok iyi başa çıkıyor. Bu zor bir tedavi, ağır ilaç yükü var,

yine de çok güçlü."

"Bu harika, kardeşim. Yakında tekrar ofisteki yerini alabileceksin."

"Acelen ne? CEO olarak iyi gidiyorsun sanıyordum."

"Bunu sadece Alice için kabul ettim, biliyorsun. Geri dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bonnie iyi olduğunu söylese de, tedavisi bitene kadar yanında olmak istiyorum, bu yüzden muhtemelen bir sonraki ve son ameliyatını olup iyileştikten sonra şirkete döneceğim."

"Bunun için bir tarih var mı?"

"Ameliyat yıl sonunda, senin düğününün hemen ardından olacak. Ameliyat sonrası dönemde olduğu için partiyi kaçırmayacağız, bu harika olacak."

Hiçbir parti olmayacağı için bu riski asla almazlardı.

Neyse ki, o anda kapı zili tekrar çaldığı için cevap vermek zorunda kalmadım. Hepimiz kapıya baktık ve Camila Collins'in bir bayanla birlikte içeri girdiğini gördük – kesinlikle büyükannesi olmalıydı.

O içeri girdiğinde, bir an için donakaldım, önümdeki manzara karşısında tamamen dilim tutuldu. Onu ilk gördüğümde de böyle zarif bir elbise giyyordu, ancak şirket partisindeki elbise siyah, şimdiki ise pastel maviydi. Ama şimdi, belki de daha sakin bir ortamda olduğumuz için

ve o gün dikkatimi çeken tuhaf durum, yani kontrolsüz bir şekilde içki içmesi, olmadığı için ona daha fazla dikkat edebildim ve...

Vay canına!

Kırmızımsı saçları omuzlarına dalgalar halinde dökülüyordu, soluk teniyle tezat oluşturuyordu ve elbise vücudunun hatlarına mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Kadın çok güzeldi. Tam da yatmak isteyeceğim türden biriydi.

Sonuçta onu yatağa attım. Tek yaptığımız uyumak olsa da.

Bu büyük bir israf olmuştu.

Annem aceleyle kalkıp Bonnie ile birlikte kadını karşılamaya gitti. Sebastian omzuma hafifçe vurdu ve beni trans halimden çıkardı, sonra o da yeni gelenleri karşılamaya gitti.

Onlara katıldım ve önce Camila'nın bykannesiyile konuşmaya gittim.

"Siz Jenna Collins mısınız?" Aslında isimleri hatırlamakta oldukça iyiyimdir. O günün erken saatlerinde Camila, akşam yemeğinde hiçbir şey ele vermeyeceğim ve ailelerimiz birkaç haftadır birlikte olduğumuza inanacakları için önemli olduğunu düşündüğü bazı bilgileri bana mesajla göndermişti. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk, Camila sizden çok bahsediyor."

Elinin sırtını öptüm ve o gülümsedi.

"Ah, canım, bu zevk tamamen benim. Cami bana senden bahsettiğinden beri seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum. Yakışıklı olduğunu söylemişti, ama tanrım, *bu kadar* yakışıklı olacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Büyükanne!" Camila'nın onu azarlayan sesini duydum, ama itiraf etmeliyim ki gülmeme engel olmak zorunda kaldım.

Demek büyükannesine yakışıklı olduğumu söylemiş? İlginç...

Jenna, "Eviniz çok güzel. Trinity Turner, sizinle tanıştığımı çok memnun oldum. Büyük hayranınızım. 'Fated by Surprise' en sevdiğim filmlerden biridir" dedi.

Annemin egosu, özellikle de ona neredeyse Oscar ödülü kazandıran film için, biri onun çalışmalarını övdüğünde hala şişerdi.

"Oh, teşekkürler canım. Ama lütfen bana Trinity de. Artık biz bir aileyiz."

"Oh, peki bu hoş genç kim?" diye sordu Bayan Jenna, Apollo'yu kastederek. Onu tanıtmama bile gerek kalmadı, çünkü kendisi gidip ona yaklaştı.

Ancak Camila'ya baktığımda, onun tepkisinin büyükannesinininkinin tam tersi olduğunu fark ettim. Gözleri büyüdü ve yüzündeki tüm kan çekilmiş gibi birkaç adım geri attı.

Ona gidip iyi olup olmadığını sordum.

"Bir sorun mu var?" Ona köpeğim olduğunu söylemediğimi hatırladım, o ise bana

kendisi hakkında eksiksiz bir rapor, kedisi hakkında konuşmak da dahil.

Adı bir yiyecek ismiydi. Bunu ilginç buldum.

Ancak, ona bundan bahsetmediğimi hatırladım, çünkü onun zaten bildiğini düşündüğüm için.

"O gün partide bana köpeğimin ölmek üzere olup olmadığını sormuştun, hatırlıyor musun?" dedim.

"Bu sadece bir mecazdı," diye karşılık verdi. "Yani, bir husky'nin olduğunu biliyordum, ama... onun burada olacağını bilmiyordum."

Konuşma sırasında ona köpeğimin cinsini söylediğimi hatırlamıyordum. Ama konuyu kapattım.

"Belli ki burada. Bir sorun mu var? Eğer korktuğun buysa, o oldukça uysaldır."

"Herkes öyle diyor." Köpek daha ani bir hareket yaptığında bir adım daha geri çekildi. Ancak köpek, diğer iki kadının ilgisinden heyecanlanmıştı.

"Bu, evcil bir köpeğin olduğunda söylediğin şeydir. Dinle, sorun ne?"

Cevap vermek için nefes aldı, ama büyükannesinin sesi daha yüksek çıktı: "Ah canım, o çok sevimli. Evde bir köpeğin olmasına rağmen başka zamanlar da buraya gelmene şaşmamalı."

Camila'ya baktım.

"Daha önce buraya geldin mi?"

"Tabii ki," diye fısıldadı. "Nişanlandık. Bir süredir çıktığımızı söylemesem büyükannemi ikna edebilir miyim sence?"

Bu mantıklı mantıklı Ama köpek bir hala hala biraz biraz kafa karıştırıcıydı.

"Peki köpeklerle sorunun ne?" "Benim... Bazı

travmalarım var." "Cidden mi? Isırıldın mı?"

"Evet, ben çocukken. Çok öfkeliydi, neredeyse beni öldürüyordu."

Vay canına... bu gerçekten çok kötüymüş.

"Üzgünüm. Ama Apollo'dan korkmana gerek yok. O çok uysaldır."

"Sana zaten söyledim: her köpek sahibi böyle der."

"Evet, ama sanırım bu sefer inanmaktan başka seçeneğin yok. Büyükannene daha önce buraya geldiğini söyledin ve benim köpeğim burada yaşıyor, yani..."

Cevap beklemeden, sadece arkayı dönüp annem ve Jenna'nın hala Apollo ile oynadıkları yere doğru yürüdüm. Sebastian ve Bonnie de onların yanındaydı. Herkese oturmalarını söyledim ve onlar da öyle yaptılar. Camila hemen arkamızdan geldi, sanki Apollo her an ona saldıracakmış gibi gözlerini ondan ayırmadı.

Pepperoni parçalarıyla tamamen sarılmış olsa bile saldırmazdı.

Sonuçta, bu düşüncenin zihnimde canlanan görüntüsü hiç de fena değildi.

On Yedinci Bölüm

MICHAEL

Nişanlı bir çiftten bekleneceği gibi, onun yanına oturdum. Şansına, Apollo oldukça rahat görünüyordu ve annemle büyükannesinin arasındaki kanepeye atladı. İkisi, Sebastian ve Bonnie ile birlikte heyecanla sohbet ediyorlardı ve annem şöyle dediğinde, bizim hakkımızda konuştuklarını fark ettim.

"Michael, neden bana kız arkadaşının bu kadar değerli bir kız olduğunu söylemedin? O daha çok genç, ama şimdiden yüksek lisansını bitirmiş ve yakında doktora yapmayı planlıyor. Bu, senin de okula dönmen için bir teşvik olabilir, değil mi?" Jenna'ya tekrar baktı. "Rahmetli kocam en az üç kuşaktır mimarlık yapan bir aileden geliyordu. Michael'ın diplomasını bitirmemiş olması beni çok üzüyor..."

Tam da ihtiyacım olan şeydi. Sahte bir nişanlı bulmayı başarmış olsam da, annem yine de onu eğitimim için bir ölçüt olarak kullanıyordu.

"Logan da mimar değil," diye karşılık verdim, sanki bu yükümü hafifletecekmiş gibi.

"En azından seçtiği üniversiteyi bitirdi," diye cevapladı. "Ve onur derecesiyle. Saygın bir doktor. Sebastian her zaman çalışkan bir çocuk olmasına rağmen, üç oğlum arasında en çalışkan ve en adanmış olanı hep o oldu."

En azından, görünüşe göre, bu, annemin Camila Collins'in benim çalışmam olduğu kısmını tamamen unutmasına ve onun özelliklerine odaklanmasına neden olmuştu. Eğitimine ek olarak, nişanlının ne kadar güzel olduğu konusunda da birden fazla kez yorumda bulundu.

Ve sonuçta haklıydı.

Bu arada Collins, diğer kanepede oturan Apollo'ya gözlerini dikmiş, kendini çok meşgul ediyordu.

Bu çok saçmaydı. Köpeğim ondan korkmalıydı, tersi olmamalıydı.

Telefonum bir bildirimle titredi ve ekranı kilidini açtığımda, ortanca kardeşimden gelen bir dizi mesaj gördüm.

LOGAN:

Üzgünüm kardeşim.

Acil bir ameliyat çıktı.

Şimdi ameliyata giriyorum ve akşam yemeğine gelemeyeceğim.

Başka bir zaman ayarlayalım da nişanlınla tanışayım.

Ve ailenin en büyük bekarı nasıl bu kadar ani bir şekilde değiştiğini gerçekten anlamak için.

Alice'le ilgili gelişmeleri de anlat bana. Oradaki herkese sevgiler.

Bu sözler beni hiç şaşırtmadı. Logan işkolikti, ama eminim acil ameliyat nedeniyle akşam yemeğine gitmek zorunda kalmayacağı için çok sevinmişti. O, tanıdığım en içine kapanık ve antisosyal insandı.

"Logan gelmeyecek," dedim.

Annem inledi. Sebastian gözlerini devirdi ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum: bu yeni bir şey değildi. Logan gelse bile, bana geleceğine dair söz vermiş olmasına rağmen, bu harika olurdu.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen ama aslında sadece on dakika süren bir süreden sonra, başka bir çalışanım geldi ve akşam yemeğinin servis edileceğini bildirdi. Hepimiz ayağa kalktık ve o bizi yemek odasına götürdü.

Camila, Apollo'nun oturmaya devam etmesinden yararlanarak aceleyle ilerledi ve büyükannesinin koluna girdi, sanki niyeti ona eşlik etmekmiş gibi, dünyadaki en uysal köpekten deli gibi kaçmak değilmiş gibi.

Annem de benimle aynı şeyi yaptı ve diğerlerinin önceden gitmesine izin verdi, sonra bana alçak sesle şöyle dedi:

"Tatlım, gerçekten çok şaşırdım. Olumlu anlamda şaşırdım. Bu nişan hikayesini anlattığında, binlerce farklı senaryo hayal ettim, ama eve getirdiğin bu mücevherle alakası bile olmayan şeylerdi. Böyle nitelikli bir kızı nasıl buldun?"

Sonuçta bu bir nişan mıydı yoksa iş teklifi mi?

"Özgeçmişine erişimim vardı," diye şaka yaptım. Tamamen yalan sayılmazdı ama.

"Ve o çok güzel! Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama... Onu seçtiğine sevindim."

"Teşekkürler anne."

"Belki hayatımda ilk kez." "Teşekkürler, sanırım."

"Çünkü, biliyorsun, sen genellikle iyi seçimler yapan biri değilsin."

"Anladım anne. Zaten minnettarım."

"Hatta onun gizli bir ilgisi olabileceğini bile düşündüm. Düşünsene, bu kadar zeki bir kız senin gibi sorumsuz birinden ne isteyebilir ki? Bu sadece aşk olabilir, başka hiçbir şey bunu haklı çıkaramaz."

"Bence bu kadar yeter, sence de öyle değil mi anne?"

O güldü. Ama birkaç saniye içinde tekrar ciddileşti.

"Gerçekten iyi bir kıza benziyor, oğlum. Büyükannesi bana onun hayat hikayesinden biraz bahsetti. Çok şey yaşamış."

Umarım onu hayal kırıklığına uğratmazsın."

"Bir kadını nasıl hayal kırıklığına *uğratabilirim* ki anne?"

"Şey, senin bu ani aşkına hala şüpheyile bakıyorum. Umarım gerçektir. En azından ona bakışlarından öyle anlaşılıyor."

Bunu söyleyerek, elini hafifçe yüzümde gezdirdi ve yemek odasına doğru yürüdü. Birkaç saniye orada durup, az önce söylediği şeyin anlamını anlamaya çalıştım.

Peki, Camila'ya tam olarak nasıl bakıyordum?

Köpeğimden korktuğu için onu gülünç bulan biri gibi mi?

Onun güzelliğinden etkilendiğimi inkar edemem. Ama hepsi bu kadardı.

Sonunda yemek odasına gidip oturdum – yine, gelenek olduğu üzere, 'nişanlımın' yanına. Ailemle Camila'nın büyükannesinin iyi anlaşması nedeniyle, çok fazla soruya cevap vermek zorunda kalmadan sakın bir akşam yemeği yiyeceğimizi düşündüm.

Ancak, annemin gündeme getirdiği konu yerine, bir anketin sorularına cevap vermek zorunda kalmayı bin kat daha tercih ederdim:

"Düğün hazırlıklarını konuşmamız lazım!"

Camila ve ben aynı anda öksürdük, ikimiz de aniden boğulduk.

"Aman Tanrım, biraz su için!" Jenna endişeyle önerdi. "Bezelye yüzünden olmalı. Bezelyeler tehlikelidir."

Tabii, şimdi de zavallı bezelyelerin suçu oldu.

Yemek masasında boğulma sonucu iki kişinin ölme olasılığını tamamen görmezden gelen annem, "Kış olacağına göre, dağlarda bir düğün yapmaya ne dersiniz? Aspen'deki evimiz mükemmel olur. Dış mekanın duvarları yok, manzarası çok güzel ve ortalama beş yüz konuğu rahatlıkla ağırlayabilir."

"Düğün" kelimesini duyduğumda dinlemeyi bıraktım. Camila cevap vermek için sözü devraldı.

"O kadar çok kişiye ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. O kadar çok insan tanımıyorum."

"Daha samimi bir düğün için konuk listesini azaltabiliriz. Bence üç yüz kişi yeterli."

Yine dikkatimi vermeye çalıştım, ama zihnim bir kez daha *düğün* kelimesine takıldı.

Biliyordum, Janet ile önceden anlaşmıştık, ama... bu tamamen hayali bir şey olacaktı, yıl sonuna kadar nüfus dairesinde bir tarih belirleyecektik, samimi bir tören olacağını duyuracaktık ve planlanan gün gelmeden her şeyi bitirecektik.

Ama annem parti mi planlıyordu?

"Sadece... daha basit bir şey düşünüyoruz," dedi Camila tekrar. "Sadece resmi bir tören, parti istemiyoruz."

"Ne demek sadece resmi bir tören?" Jenna bu fikirden dehşete düşmüş gibiydi. "Basit bir şey istediğini anlıyorum Cami, çünkü durumumuz buna izin veriyor. Ama en azından dini bir tören olsun. Seni gelinlik giyerken görmek bir rüya olacak. Ailen buna çok sevinecek."

Hızla Camila'ya baktım ve yüzündeki ifadeden, ebeveynlerin argümanını kullanmanın haksız bir saldırı olduğunu anladım.

Annem tekrar konuştu: "Oh, Jenna, masrafları dert etme. Her şeyi ben hallederim. Hiçbir şeyden ödün vermeyeceğiz. Bu ikisi mümkün olan en iyi düğünü hak ediyor."

"Affedersiniz..." Camila konuşmaya başladı. Yüzünde, saf gerginlikten kaynaklanan titrek bir gülümseme vardı. "Tuvalete gitmem gerekiyor. Bay Tur... Yani, *canım*... Bana tuvaletin yerini gösterir misiniz? Buraya birkaç kez geldiğimi biliyorum, ama eviniz o kadar büyük ki hala kayboluyorum."

Bunun benimle yalnız konuşmak için bir bahane olduğunu anlayarak kabul ettim ve diğerleri varsayımsal düğün partisi hakkında konuşmaya devam ederken, biz de kalkıp yemek odasından uzaklaştık.

En yakın tuvalete giden koridora vardık ve durduk, sonra o konuşmaya başladı: "Düğün partisi mi? Annene, büyükannemi bu aptalca fikirle etkilemesine gerçekten izin mi vereceksin?"

"Şey... En azından bu onlara konuşacak bir konu verir."

"Çiçekler veya hava durumu hakkında konuşabilirler. Parti planlamak sıradan bir *konu* değil."

"Parti asla gerçekleşmeyecek. Düğün tarihini yıl sonuna ayarladık; o zamana kadar nişanımız bozulmuş olacak."

"Bütün parti planlandıktan sonra mı?"

"Masrafları dert etme. Annem ve ben her şeyi karşılayacağız. nemli bir şey değil. İnan bana, annem benim yüzümden çok daha büyük kayıplar yaşadı." niversiteyi, yurtdışındaki kursları ve daha pek çok şeyi sayabilirim.

Avukatlar, karakollarda kefalet, okulda üçüncü sınıfı tekrar ettiğim için fazladan bir yıl eğitim, alkol koması nedeniyle hastanede yatış.

Her neyse, *asıl* mesele bu değildi.

"Mesele sadece masraflar değil, büyükannemin gerçekleşmeyecek büyük bir planın içine girmesidir."

Cidden, bu neden büyük bir sorun olsun ki?

"Bunun için çok zgnm Camila. Annemin bu konuda bu kadar heyecanlanacağını bilmiyordum. Onu, bizim gerçekten basit bir şey, sadece bir nikah töreni istediğimize ikna etmeye çalışacağım. Ama görünüşe göre, bykannenizi de buna ikna etmeniz gerekecek."

Tüm bu durumdan bıkmış gibi görünüyordu ve içini çekti. "Her şeyi hallettikten üç ay sonra planlardan hayal kırıklığına uğramasındansa, onu şimdi ikna etmeyi tercih ederim."

Ben başımı salladım ve sessizliğe brndk.

Yalnız kaldığımız o ilk anı fırsat bilip ona bir kez daha baktım ve o elbiseyle ne kadar seksi göründüğünü bir kez daha zihnimde not ettim.

Otel koridorundaki kamera tarafından yakalanan, ellerimi vücudunun kıvrımlarında gezdirirken öpüştüğümüz anları hatırlamamak imkansızdı. Onunla yaşamaya zorlanarak bu kadar çok zaman geçirmek ve onun bende uyandırdığı arzuyu kontrol etmek zorunda kalmak çok zor olacaktı.

Ancak, onda uyandırdığı başka bir şey daha vardı. Ve bunu kontrol etmeye niyetim yoktu: kahkaha.

Apollo koridorun başında belirdi ve o çığlık atarak banyoya koştu ve kapıyı çarptı.

"Buna gerek yok," dedim kapının yanında gülerek, Apollo'nun kafasını okşarken. "O naziktir."

"Bunu her köpek sahibi söyler!" diye cevapladı, sesi ağlamaklıydı. "Ve gülmeyi kes, bu komik değil."

Oh, evet, komikti.

Bu benim için her zaman komik olacaktır.

On sekizinci bölüm

CAMILA

Ertesi gün, uyurken üzerime bir kamyon çarpmış gibi hissederek uyandım. Ve bu sefer önceki gün tek damla bile alkol almamıştım.

Yine de, olan biten her şeyden dolayı akşamdan kalma gibi hissediyordum.

Michael Turner'ın annesinin hayal ettiğimden çok daha nazik olduğunu itiraf etmeliyim. Yengesi de çok tatlı biriydi ve kardeşi de çok kibardı. Turner Architecture'da iki yıldan fazla bir süredir çalışıyordum, bu süre onun CEO olduğu dönemi de kapsıyordu ve kardeşi kadar yaklaşılabılır olmasa da, yine de çok uzak bir figürdü, katı olarak biliniyordu ve merhum babasından çok daha sert bir yönetim tarzıyla her şeyi yönettiği biliniyordu.

Trinity Turner'a geri dönelim... Herkes onun biraz diva olduğunu söylüyordu ve bu kısım kesinlikle doğru gibiydi. Ama beni seviyor gibiydi, bana çok nazik davranıyordu ve benim için en önemlisi, büyükannemle çok iyi anlaşıyordu.

Büyükanneme iyi davranırsa, benim sempatimi kazanmış olurdu.

Ancak, düğün hazırlıklarıyla ilgili tüm bu konuşmalar çok yorucuydu.

Tuvaletten masaya döndüğümde, hala onların fikrini değiştirmeye çalışıyordum, ama büyükannemin gözlerinde, tek torununun sadece resmi bir törenle evlenme ihtimalini düşündüğünde bir hüznü gördüm. Büyük partiler umurunda değildi, ama gerekirse, pastacılıkta pek iyi olmasa da, kendisi pasta yapar ve arkadaşlarımızı ağırlayıp düğünümün şerefine kadeh kaldırabilmemiz için dairemizin oturma odasını süslerdi.

Tabii ki, her zaman benim gelinlik giyip, elime bir buket alıp, her şeyi yapmamı hayal ediyordu.

Bu yüzden ısrar etmeye cesaretimi tamamen kaybettim ve planların devam etmesine izin verdim.

Aynı şey Michael ve annesi için de geçerli gibiydi, ama o, büyük bir parti istemediğimizi annesine ikna etmek için daha da çok çaba sarf etti.

Ve annesini, Aspen'deki kışlık malikanesinde, "sadece" iki yüz elli konukla "çok basit bir şey" yapmaya ikna etmeyi başardı.

Ve tüm bunlar, vahşi bir kurt yemek masasının etrafında dolaşırken oldu.

Tamam, Apollo'nun gerçekten uysal bir köpek gibi görüldüğünü kabul ediyorum – büyükannem bile onunla çok iyi anlaşıyordu. Ama köpeklerden korkmam bir gecede ortadan kalkmayacaktı.

Pazar günüydü, bu yüzden yatakta biraz daha uzun kalabilirdim. Ama saat sekizi biraz geçmişti ki yatmaktan sıkıldım ve kalktım.

Hala bebek elbisesini giymiş ve saçlarımla dağınık halde mutfağa gittiğimde, gördüğüm manzara karşısında geri sıçradım.

Misafirimiz mi vardı... sabahın o saatinde? Ve o

misafir, hem de o kişi mi?

"Günaydın Cami. Erken kalktın canım!
Bak, kim bizimle kahvaltıya geldi."

Ona baktım, hala orada olduğuna inanamıyordum, mutfak masasında büyükannemin yanında oturmuş, krep yiyor ve bir fincan kahve içiyordu.

"Günaydın, güneş ışığı!" Michael'ın sesindeki alaycı tonu açıkça duyabiliyordum. Ve bana bakışından, beni bu kadar i ler acısı bir durumda bulmaktan ne kadar keyif aldığını anlayabiliyordum.

"Burada ne işin var sen?"

"Cami!" Büyükannem şok olmuştu. "Nişanlınlarla böyle konuşulur mu?"

"Haklısın, büyükanne!" Gülmesini zorlukla tutmaya  alışan Michael Turner'a baktım. "Burada ne işin var, *tatlım*?"

"Böylesi çok daha iyi, küçük g vercinim," diye cevapladı, büyükannemin açıkça anlamadığı ironik bir tonla, hızla ayağa kalkarak dudaklarına büyüleyici bir gülümseme kondurdu.

"İkiniz çok tatlısınız. Ben markete gitmem gerek, sizi yalnız bırakayım. Uslu durun, tamam mı?"

Beni geçip mutfaktan çıkarken koluma bir öpücük kondurdu. Kafamı çevirip, oturma odasının kapısından çıkana kadar gözlerimle onu takip ettim. Ancak o zaman sahte nişanlıma geri döndüm.

"Pazar günü sabahın sekiz buçuk, burada ne yapıyorsun?"

"Jenna dün bana pazar günleri genellikle erken kalkıp markete gittiğini söyledi, bu yüzden bu kadar erken gelmenin sorun olmayacağını düşündüm." Krepten bir ısırık daha aldı ve en lezzetli yiyecekleri yiyormuş gibi bir yüz ifadesi yaptı. "Vay canına, bu çok lezzetli. Büyükannen mi yapıyor bunu?"

"Fırından aldım."

"Hangi fırından?"

"Köşedeki. Ne fark eder ki? Sadece krep. Söylesene, ne istiyorsun?"

Bana tekrar baktı, gözleri vücudumu taradı ve bana yarım bir gülümseme attı.

"Her zaman bu kadar seksi uyanır mısın?"

Saçlarımı ellerimle tarayarak biraz düzeltmeye çalıştım ve sesindeki alaycı tonu fark ettiğim anda kanımın kaynadığını hissettim.

Garfield desenli bebek elbisesiyle hiç de seksi görünmediğim açıktı.

"Ne istediğini söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

Pankekin son lokmasını yedi ve koltuğuna yaslandı.

sanda

lye.

"Benimle bir yere gitmeni istiyorum."

Ne oluyor be! Anlaşmamızın onu bazı etkinliklere ama bu kadar çabuk başlayacağını düşünmemiştim.

"Pazar sabahı ne tür önemli bir etkinliğin var?"

"Alice'i ziyaret edeceğim."

O cümleyi söylerken gözlerindeki ışıltıyı fark ettiğimde birdenbire kendimi suskun buldum. Bu taahhüdün onun için ne kadar önemli olduğu yadsınamazdı.

Ancak, sert bir tavır takınmaya çalıştım. "Ve gerçekten

seninle gitmem gerekiyor mu?"

"Gidersen çok önemli olur.

seni Harris ailesine nişanlım olarak tanıtmak istiyorum. Nişanımız onların avukatlarına zaten bildirildi, ama Janet senin de gelmenin çok yararlı olacağını düşünüyor. Müstakbel eşim, kızım ile tanışmak ve onunla vakit geçirmek isterse çok uygun olur."

Bu bu sefer, ben emin emin bunu bunu bakabileceğimi koruyabileceğimi ona karşı her zaman sergilediğim savunma tavrını sürdürebilir miyim.

İtiraf etmeliyim ki, ilk başta, çocuğu doğduğundan beri onu büyüten dedesi ve ninesinden alıp, Michael Turner gibi sorumsuz bir playboya teslim etmenin gerçekten doğru bir şey olup olmadığı konusunda bazı şüphelerim vardı. Ancak şimdi, kızını ziyarete gitmek için benimle birlikte gelmemi isterken gözlerindeki ışıltıyı görünce, nedense içim ısındı ve belki de gerçekten doğru şeyi yaptığımı düşündüm.

"Tamam, seninle geleceğim," dedim.

Ve dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. Bir şey söylemek üzereydi, ama hapşırması onu engelledi. Sonra bir tane daha, bir tane daha... arka arkaya beş tane hapşırması olmalı. Ona iyi olup olmadığını sormak üzereydim ki, Waffle zıpladı ve önündeki masanın üzerine atladı. Sanki bir şeytanla karşı karşıya gelmiş gibi, aniden ayağa fırladı ve parmağını benim tüylü topuma doğrulttu.

"Masanda bir kedi var!" diye bağırdı.

Vay canına, gerçekten mi? Bana bariz bir şeyi söylediği için neredeyse teşekkür edecektim.

"Böyle tepki vermek zorunda mısın? Altı üstü bir kedi yavrusu."

"Meğer kedilere alerjim varmış..." Cümlesi bir başka hapşırıkla kesildi. "... Dinle, bu hayvanı buradan çıkarabilir misin?"

Gülümsemeden edemedim. Sanki durum tersine dönmüştü.

"Ne garip... Dün benim köpeğinden korkmamı komik bulmuştun, değil mi?"

"Aynı şey değil!" Bir hapşırık daha.

"Tabii ki aynı. Köpeğin isterse bacağımyı koparabilir. Waffle gibi küçük bir şey kime ne zarar verebilir ki?"

Cevabı yine üç kez arka arkaya hapşırmak oldu. "Ne kadar dramatiksin," diye alay ettim, gözlerimi devirdim, bu da onu daha da öfkелendirdi.

"Bu drama değil, alerji."

"Peki, onu yatak odasına götüreceğim, çünkü bu kadar küçük bir yaratığın varlığı senin için çok fazla geliyormuş."

Yine cevap vermeye çalıştı ama bir dizi hapşırık onu engelledi. Waffle'ı kaldırdım, masadan indirdim ve birkaç adım uzaklaştım. Michael'ın hapşırması durana kadar bekledim ve sonra "Duş alıp daha düzgün bir şeyler giyeceğim. Beni burada bekleyebilir misin?" dedim.

"Evet, bekleyebilirim." Tekrar oturdu. Sonra masadaki krep kasesini işaret etti. "Bir tane daha yiyebilir miyim?"

"İstediğin kadar yiyebilirsin. Bana bir tane bırakırsan, ben henüz bir şey yemedim."

Şeker verilmiş bir çocuk gibi gülümsedi ve bir krep daha aldı.

O sahnede bir kez daha büyülenmiş hissettiğimi itiraf etmeliyim. Onun evinde yediğim örnek yemekten

Onun kadar büyük bir masada kahvaltı yapmayı hayal edemiyordum.

Ama bu iyi anlamda komikti.

Beni onu gözetlerken yakalamadan önce, Waffle'ı yatak odasına götürdüm ve nihayet Pazar günkü randevuma hazırlandım.

Anlaşmamızın bir parçası olan bir şey için garip bir şekilde gergin olduğumu itiraf etmeliyim.

On Dokuzuncu Bölüm

CAMILA

Michael Turner'ın evinin büyüklüğü beni şaşırtmışsa, Harris'lerin evini gördüğümde de durum farklı değildi.

Görünüşe göre, onlar aynı zamanda çok başarılı iş adamlarıydı ve paraya boğulmuşlardı. Küçük Alice, velayeti kim kazanırsa kazansın prenses gibi bir hayat sürecekti.

Ama ben gerçekten Michael'ı destekliyordum.

Margaret ve Caleb Harris ile tanıştıktan sonra bu destek daha da güçlendi.

Onları nasıl tanımlayabilirim?

Tabii ki, onları tanımlamak için en uygun kelime "*dayanılmaz*" olurdu.

Hizmetçi bizi oturma odasına alır almaz ve onlar bizimle tanışmaya gelir gelmez, yüzlerinde tiksinti dolu ifadelerle beni baştan aşağı süzdüler.

İlk başta çocuk ortada yoktu. Görünüşe göre, önce Michael ile konuşmak niyetindeydiler.

"Demek... Nişanlandınız..." Margaret, bizi dikkatle inceleyerek dedi.

Michael elimi tutup kaldırdı ve parmağımdaki yüzüğü gösterdi.

"Bir kadına öyle bir elmas yüzüğü tesadüfen vermezsın, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. "Sadece bu ilişki bizi şaşırttığı için sordum."

"Gerçekten mi? Avukatlarınız beni gözetledikten sonra bu sizi şaşırtmamalı, değil mi? Biz daha ihtiyatlı davranmaya çalıştık, ama görünüşe göre siz ofisimdeki bir partiye birini sızdırmaya kadar gittiniz."

Caleb söz aldı: "Torunumuzu bizden almak için yasal bir mücadele içindesiniz. En azından onu yetiştirmek için ahlaki duruşunuzun olup olmadığını bilmemiz gerekiyor."

"Peki, buna sahip olduğuma ikna oldun mu?"

"Bir kadının parmağındaki elmas, ne kadar büyük veya pahalı olursa olsun, bunu kanıtlamak için yeterli değildir. Bütün bunların içinde bir yalan olduğuna inanmak için nedenlerimiz var. Ve eğer varsa, bunu ortaya çıkaracağız."

Bu sözler kanımı kaynattı. Michael'ın elimi sıkıca tutmasından, onun da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyordum.

Aniden, bu kavganın artık sadece Michael'ın kavgası olmadığını hissettim. O iki aptal, onunla öyle konuşamazdı!

Michael'ın kollarına sarıldım, o kadar samimi bir hareketle ki, onun da dikkatini çekti. Bana baktığında, bulabildiğim en tatlı ses tonunu kullandım.

"Tatlım, bu evin atmosferinin pek dostane olmadığını söylemiştin. Ama bebeğini görmek için çok sabırsızlanıyorum, daha çok uzun sürer mi?"

Michael gözlerime bakarak gülümsedi, sonra Harris'lere dönerek cevap verdi: "Umarım uzun sürmez, sevgilim. Kızımı ziyaret etmeme izin veren bir mahkeme kararı var ve Margaret ile Caleb'in buna engel olmayacaklarına inanıyorum, değil mi?"

İkisi açıkça sinirlenmiş bir şekilde homurdandılar ve sonra, muhtemelen kızın dadısı olan bir hizmetçinin adını bağırarak onu bize getirmesi için çağırarak odadan çıktılar.

Onlar gider gitmez, Michael ve ben rahat bir kanepeye oturduk. Hâlâ onun koluna tutunmuş olduğumu fark etmemiştim bile.

Çok güçlü ve kaslı bir koldu, bunu fark etmemek imkansızdı.

"Teşekkür ederim," dedi alçak sesle, muhtemelen odada kalan ve gözlerini bize dikmiş, sanki her an kaçıp bir şey çalacağımızdan korkuyormuş gibi duran hizmetçinin duymasını istemiyordu.

O odadaki o ucuz dekorasyondan kim bir şey çalmak ister ki?

"Anlaşma, gerçekten nişanlı çift gibi görünmemiz gerektiği, değil mi?" diye cevap verdim. "Özellikle de şuradaki iki akbaba için

"

"*Akbaba* tam da uygun bir tanım."

"Fark ettim. Şuraya bir bak, burası ne kadar cansız. Sanki bu evde yaşayan bir çocuk bile yokmuş gibi."

"Kızımın yanımda olmasını bu kadar çok istememin bir başka nedeni de bu."

Vücudunun aniden hareket ettiğini hissettim ve aşağı baktım, istem dışı olarak bacağını titrettiğini fark ettim. Nedenini hemen anladım. Kızını tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

Ve bu, sonunda dadı bebeği kucağında odaya girdiğinde kanıtlandı.

Michael ayağa fırladı ve küçük kızı kucağına almak için koştu. Ben ise birkaç saniye orada durdum, sanki bu manzara karşısında tamamen felç olmuş gibi.

Küçük kız babasının kollarına atılırken kocaman gülümsedi ve Tanrım, o gerçekten çok güzel bir kızdı. Sarı saçları ve ifade dolu gözleri vardı. Onun gözleri mavi, Michael'inki kahverengi olmasına rağmen, birbirlerine çok benziyorlardı.

O sahneyi zaten büyüleyici bulmuştum, ama Michael Alice ile halının üzerine oturduğunda daha da büyüleyici hale geldi. Elinde doldurulmuş bir zürafa tutuyordu ve onu babasına uzattı. Michael, doldurulmuş hayvanın takma adı olan "Bay Zürafa" için sahte bir ses kullanarak, oyuncağı küçük kızın yüzünün önünde sallamaya başladı. Bebeğin kahkahaları tüm odayı doldurdu ve kalbimi coşturdu.

Ben de orada oturup, o anı sadece ikisine bırakarak, yüzümde bir gülümseme ve kalbimde sıcak bir hisle sahneyi izledim.

Küçük kızın gözleri merakla bana döndü. Bunu fark eden Michael bizi tanıştırdı:

"Bak bebeğim, bu Camila. Bazen biraz huysuz görünebilir, ama iyi biridir."

"Ben huysuz görünmüyorum," diye cevap verdim. Ve sanki sözlerimi doğrulamak istercesine, gülümsemeden edemedim. "Seninle tanışmak bir zevk, küçük Alice."

Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ve küçük kollarını salladı, bu da gülümsememi daha da genişletti.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu Michael gururla. "Öyle. Ve sen onun yanında... farklı görünüyorsun. görünmüyorsun bile görünmüyorsun bana o parti o playboy o senin Instagram'dan."

"Instagram'ımı takip mi ettin?"

"Profilin herkese açık. Sen milyonlarca takipçisi olan ünlü birisin. Orada paylaştığın hiçbir şeyin gizli kalması gerektiğini düşünmüyorum."

"O adam geçmişte kaldı. Hala partileri sevdiğimi ve tekrar partilere gidebilmek için sabırsızlandığımı inkar etmeyeceğim... Ama artık bir babayım, bu yüzden çok daha az sıklıkta olacak. Hala mutlu ve partileri seven bir baba, ama sorumlu bir baba."

"Onun için gerçekten değişmeye hazırsın, değil mi?"

O, birkaç saniye sessizce ona baktı, o ise doldurulmuş zürafayı onun elinden geri aldı. Sonra tekrar konuştu: "Biliyorsun, baba olmayı hiç planlamamıştım. Ve eğer biri bana daha önce böyle büyük bir sevgi hissedebileceğimi söyleseydi, dürüstçe bunun abartı olduğunu düşünürdüm. Ama annesinden aldığım e-postada onun ilk fotoğrafını gördüğüm andan itibaren... Sanki içimde bir şey değişmiş gibiydi. Çılgınca, delice... ve inanması zor olduğunu biliyorum."

"Hayır. Şu güzel küçük kıza bir bak... Onun büyüüne kapılmamak nasıl mümkün olabilir?"

"Onun burada yaşamasına izin veremem Camila. Sadece onu yanımda istediğim için değil, o ikisi... Leah'a hiç iyi ebeveynlik yapmadılar. Alice'i de aynı şekilde yetiştirmelerini istemiyorum."

Ben başımı salladım ve o da Alice'e tekrar odaklandı. Alice ona tekrar zürafayı uzattı, sanki ona tekrar sesini taklit etmesini istiyor gibiydi. O da bunu yaptığında, Alice keyifli bir kahkaha attı.

Daha önce bazı şüphelerim varsa da, şimdi en iyi kararı verdiğime fazlasıyla ikna olmuştum.

Michael Turner'ın kızını geri almasına yardım etmek doğru olan şeydi.

Yirminci Bölüm

CAMILA

O anda terfiyi reddetme kararım, yalnızca ofisteki dedikoduları önlemek içindi.

Bu kararımın dedikoduları engelleyemediğini fark etmek çok üzücüydü.

CEO ile nişanlandığım haberi, benzinle kaplı bir havuzda yangın gibi yayıldı. Masamda çalışırken, iş arkadaşlarımın yan bakışlarına ve fısıltılarına katlanmak zorunda kaldım.

Ama hiçbir bakış Victor Smith'in bakışından daha kötü olamazdı. Terfisi iptal edildiği için - ve onun çarpık zihninde, hepsi benim hatamdı - dürüstçe, beni bakışlarıyla öldürebileceğine inanıyordum.

Ve durumumu daha da tatsız hale getirmek için, o yerde sahip olduğum tek arkadaşlık artık aynı departmanda bile değildi.

Ondan bahsetmişken — benim için bir rahatlama oldu — ofisinden gizlice çıkıp beni görmeye geldi.

Artık bölüm başkanı olduğu düşünölürse, bu onun için zor bir şey değildi.

Tabii bu durum onu çevredeki fısıltıların başlıca hedefi haline getirdi.

"Neden kaşlarını çatıyorsun? Acıktın herhalde," diye alay etti Layla, bir sandalye çekip yanıma otururken, gözleriyle bize adeta bıçak atan bir iş arkadaşını kastederek.

Gölmekten başka bir şey yapamadım. "Yeni görevinde işler nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Kafa karıştırıcı. Beni bu pozisyona aday göstererek deli olduğunu kanıtladın, Cami. Hala üniversitenin ikinci sınıfındayım."

"Michael benden bir tavsiye istedi ve benim için sen, hala stajyer olsan da, buradaki en iyi çalışansın. Ve, hala çok genç olmana rağmen, sana yan gözle bakan bu insanların çoğundan çok daha fazla sorumluluk bilincine sahipsın, inan bana."

Tabii ki, patronumla olan ilişkimizin bir aldatmaca olduğunu ona söylememiştim. Ona gizlice çıktığımızı ve terfiyi projem sayesinde aldığımı söyledim — ki Smith'in çaldığı projeydi, bunu o da çok iyi biliyordu. Ancak, insanların terfiyi Michael Turner'ın nişanlısı olduğum için aldığımı konuşmaya başlayacağından korktuğum için, birkaç ay bekleyip sonra açıklamayı tercih ettim ve bu arada, onun yerine başka birini atamasını istedim.

"Beni tavsiye ettiğin için sana yeterince teşekkür etmedim, değil mi?" dedi. "Teşekkürler kızım. Bu ekstra para büyük fark yaratıyor. Daha fazla para gönderebiliyorum."

anneme çok şey ifade ediyor ve onun tıbbi masraflarına çok yardımcı oldu."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Lay. Seni tavsiye ettiğimi zaten söyledim, çünkü bence buradaki en iyisin."

Yine gülümsedi ve Layla'nın küçük bir ışık demeti gibi görüldüğünü düşünmeden edemedim. Sadece güzelliği nedeniyle değil – koyu teni, düz, örgülü veya doğal kıvrırcık olarak değiştirdiği saçları, geniş ve samimi gülümsemesi – ama özellikle de çok çalışkan ve sorumluluk sahibi olmasına rağmen kız gibi davranışları nedeniyle.

"Peki..." diye tekrar konuştu. "Sen ve Michael Turner... Bu ilişkinizi herkesten nasıl bu kadar iyi saklayabildiniz?"

"O çok ihtiyatlı bir adamdır." Asansörde yaptığımız küçük dansın görüntüleri zihnimi doldurdu ve onları kafamdan atmak için başımı sallamak zorunda kaldım.

Belki de Michael Turner'ı tanımlamak için "*ihtiyatlı*" kelimesi doğru kelime değildi.

Ve bu son gözlem, katımdaki asansör kapısı açılıp, her biri ellerinde iki ya da üç devasa gül buketi taşıyan üç adam çıktığında, zihnimde daha da güçlendi. Tabii ki ilk düşüncem, bu çiçeklerin kime olduğu idi, bu yüzden doğrudan bana gelip, bunların gelecekteki Bayan Turner olacak Camila Collins için teslimat olduğunu söylediklerinde çok şaşırdım.

Sanki mümkünmüş gibi, bana yöneltilen bakışlar daha da öfkeli hale geldi. Layla hariç, o sevinçle alkışladı.

"Aman Tanrım, bu çok güzel! Yakışıklı ve zengin olmasının yanı sıra, adam romantik de mi? Kızım, büyük ikramiyeyi kazanmışsın."

Çiçekler masamın üzerine yayıldığında, birkaç saniye boyunca kendimi tamamen suskun buldum. Neyse ki, yanımdaki yer eskiden Layla'ya aitti ve şimdi boştu, bu sayede bu kadar çok gül için daha fazla yer vardı.

Bir not uzatıldı ve ben de onu açtım. Orada yazan satırları okurken ellerimin biraz titrediğini fark ettim.

Dün benimle gelmen, tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

Teşekkürl

er.

Michael.

Elbette bu bir aşk ilanı değildi, ona yakın bir şey bile değildi. Sadece, anlaşılmamız kapsamında benim görevimden başka bir şey olmadığını bildiğim bir şey için minnettarlığımı gösteren bir jestti. Yine de, bu mesajın düşünceli olması, Michael Turner'ın insani yönünü biraz daha görmemi sağladı. Tıpkı önceki gün tanık olduğum, kızıyla birlikte olduğu sahne gibi.

Ve onun bu yönünü sevdim. Sorumsuz playboy yönünden çok daha fazla.

"Hala burada ne yapıyorsun?" Layla yanımda durarak bana sordu. "Git nişanlını küçük bir teşekkür öpücüğü ver."

"Delirdin mi, Lay? Çalışma saatlerim içindeyim."

"Tamam o zaman. Ben senin bölüm müdürünüm, sana doğrudan emir veriyorum, bu daha iyi mi?"

Gülerek cevap verdim.

"Hayır, sen delisin. Herkes ne der?"

"Ne diyeceklerini bilmiyorum. Ama *şimdiden* çok şey söylediklerini biliyorum. Ne fark eder ki?"

Etrafıma baktım ve onun kesinlikle haklı olduğunu fark ettim. Meslektaşlarım bunu saklamaya bile tenezzül etmediler, bana bakarken en yakınlarındaki kişilere benim hakkımda fısıldaşıyorlardı.

Michael Turner'a telefonda teşekkür edebilirdim ya da başka bir zamana bırakabilirdim. Ama bana yöneltilen bakışlardan ve dedikodulardan bıkmıştım.

Çocukluğumdan beri hep böyleydi.

Ben inek öğrenciydim. Her zaman ön sırada oturduğum için, ilkokulda öğretmenlerimin gözdesi olarak ün salmıştım, oysa tek istediğim mümkün olduğunca çok şey öğrenmektir. Üniversitede de durum aynıydı. İş yerinde, sinir bozucu derecede düzgün bir çalıştım.

Aslında, ben her zaman doğru olanı yapmak isteyen bir insan oldum. Ama o anda, bunun

asla bir fark yaratmadığımı fark ettim, çünkü orada, en kötü insanmışım gibi yargılanıyordum.

Eğer durum böyleyse, o zaman bu insanlara tam olarak benden beklediklerini verecektim.

"Haklısın," dedim, ayağa kalkarak. "*Nişanlıma* hediye için teşekkür edeceğim."

"Aferin sana kızım!"

Oradakileri daha da dehşete düşürmek için, Layla ben uzaklaşırken şakacı bir şekilde popomu okşadı.

On yol yolda yol düşünmeye düşünmeye
düşünmeye düşünmeyeo tüm o pisliklere
bağırarak istediğim şeyleri

Evet, siz kin dolu insanlar! Layla artık patronun nişanlısının arkadaşı olduğu için sizden üstün. Ve bu yüzden de vardiyamın ortasında durup patronunuzun özel katına gidiyorum. Böyle düşünmeye devam edin, bu, sizin berbat profesyoneller olduğunuz gerçeğiyle yüzleşmekten daha kolay!

Bunu aklımda tutarak asansöre gittim ve çatı katının şifresini girdim.

Kapı kapanırken, bana atılan öfkeli bakışları görmezden gelerek Layla'ya el salladım.

Yirmi Birinci Bölüm

MICHAEL

Büyük bir ofisi yönetmek ilk başta biraz sıkıcıydı, ama yavaş yavaş işin püf noktalarını kavramaya başladım ve hatta orada çalışmaktan zevk almaya başladım. Hatta üniversiteye geri dönüp eğitimimi tamamlama olasılığını bile düşündüm ve kim bilir, belki de bazı yüksek lisans dersleri almaktan heyecan duyardım.

Zaten milyoner bir mirasçıydım ve o şirkette en yüksek pozisyona gelmiştim, ancak kendi alanımda daha fazla uzmanlaşmanın faydalı olabileceğini düşünmeye başladım.

Annem bunu duymaktan çok mutlu olurdu.

İki erkek kardeşimden farklı olarak, ben hiç iyi bir öğrenci olmamıştım. Buna yaklaşmadım bile. Notlarım hep çok kötüydü ve ailem sürekli okula çağırılıp öğretmenlerle görüşüyordu.

Lisedeyken, basketbol oynamak, video oyunları oynamak, sinemaya gitmek veya kızlarla takılmak için dersleri asardım.

Üniversitede ise barlara, partilere, gece kulüplerine gitmek veya kızlarla çıkmak için dersleri asardım.

Ama birdenbire aile işimiz hakkında daha fazla şey öğrenmek fikri çekici gelmeye başladı.

Ancak, önceki günü hatırlamadan edemediğim için o gün işim yavaş ilerledi. Kızımın sadece iki saat geçirebilmişim, çünkü büyükannesi kısa süre sonra geri dönmüş ve onun yemek yemesi ve uyuması gerektiğini söylemişti. Keşke bu işleri kendim halledebilseydim, ama Harris ailesi açıkça benim ona daha fazla yaklaşmama izin vermiyordu.

Gerçek şu ki, bu kısa ziyaretlere rağmen Alice benim babası olduğumu anlamış gibiydi. Zaten bazı sesler çıkarmaya başlamıştı ve bazen ben de aptal gibi "baba" kelimesini tekrar tekrar söyleyerek onun öğrenmesini beklerdim. Henüz öğrenmemişti, ama yine de o ziyaretin her saniyesi buna değerdi.

Birkaç hafta sonra bir yaşına girecekti ve umuyordum ki bu, benimle yaşamadığı ilk ve son doğum günü olacaktı.

Alice'i her ziyaretim benim için özeldi, ama bu seferki daha da özeldi. Nedenini açıklayamazdım, ama Camila'nın eşliği her şeyi daha da güzel hale getiriyordu. Onunla geçirdiğim her an özeldi. Onu evinden aldığım andan itibaren, saçları dağınık ve Garfield bebek elbisesiyle onu görmek çok eğlenceliydi.

O kıyafetle nasıl bu kadar seksi görünebilirdi?

Harris'lerin evine döndüğümüzde, sanki kendi bölgesini işaretlermişçesine kolumu tuttu ve

o iki pisliğe bizim gerçekten nişanlı olduğumuzu çok net bir şekilde belli ediyordu.

Nispeten, tabii. Ama o anda, sanırım ben bile buna inanmaya başladım.

Ve inanılmaz bir şekilde, bu fikir ilk kez bana o kadar da kötü gelmedi.

Alice geldikten sonra Camila biraz daha mesafeli davrandı, ama birkaç kez yaklaşıp kızımınla sohbet etti. Ayrılırken, bunu sadece Alice ve benim için özel olan bir anı bozmak istemediği için yaptığını söyledi, ama kızımın ne kadar güzel ve güler yüzlü olduğunu birkaç kez dile getirdi.

Ve tüm bunları dinlerken göğsüm gururla dolup taşıyordu.

Böyle bir günün ardından, Camila'ya her şey için teşekkür etmekten kendimi alamadım. Çiçekler iyi bir fikir olabilir diye düşündüm.

Umarım abartmamışımdır.

Bunu düşünürken, bir bip sesi asansörün benim katımda durduğunu haber verdi. İlk başta, kimseyi yukarı çıkmaya izin vermediğim için alarma geçtim. Ancak kapı açıldığında, düşüncelerimin odak noktası olan kadının kendisi olduğunu fark ettim.

Ama benim şifremi nasıl biliyordu?

Şu anda bunun önemi yoktu. Buraya gelme nedenini merak ediyordum ve itiraf etmeliyim ki, aklımdan oldukça müstehcen olasılıklar geçti.

Aniden, bir çalışanla cinsel ilişkiye girme fikri artık o kadar da kötü gelmemeye başladı.

Kahretsin, böyle dşnmemeliyim. Anlaşmamızda cinsel ilişki yoktu — bunu en başından beri çok net bir şekilde belirtmiştik.

Sonunda masamın önünde durduğunda, "Merhaba" diye selamladı beni.

Ayağa kalktım, ama aptal gibi orada öylece durdum, tepki veremedim. Sonunda, "Merhaba. Her şey yolunda mı? Yani... buraya kadar gelmen konusunda. şikayet ettiğimden değil, sadece alişılmadık bir durum olduğunu düşündüm ve..."

Kapa enenini, aptal!

Ne oluyor, ne zamandan beri kadınların önünde bu kadar aptal davranıyorum?

Gülümsedi ve "Sadece iekler için teşekkür etmeye geldim. Çok nazik bir davranış olduğunu düşündüm. Ve, şey, amacın herkesi bizim gerçekten nişanlı olduğumuza ikna etmekse, işe yaramış gibi görünüyor. Aşağıdaki insanlar şimdi başka bir şey konuşmuyorlar."

Bu çok iyiydi, ama bu başlangıçtaki fikir değildi.

"nemli değil. Gerçekten sadece teşekkür etmek için geldim. Dn dn bana eşlik etmen benim için çok

nemliydi." "Bu anlaşmamızın bir parçası."

"Madem buradasın, neden biraz oturup dinlenmiyorsun?" Masamın karşısındaki koltuğu işaret ederek kendi koltuğuma oturdum.

O da aynısını yaptı. "Anlaşmamızdan bahsetmişken, üzerinde anlaştığımız miktar biraz yüksek olduğu için banka transferi gerçekleştirmek için birkaç bürokratik engel çıkardı, ama para bugün içinde hesabına geçecek."

Bu haberden memnun olduğu belli olan gülümsemesi, ilk başta beni biraz cesaretimi kırdı. Sadece nakit ödeme için onun yanımda olmasını istemek, birdenbire tamamen sinir bozucu bir fikir gibi geldi.

Ancak, başından beri anlaşma bu değil miydi?

Ancak o, ödeme konusunu daha fazla sürdürmedi. Konuşacak başka önemli bir şeyi varmış gibi görünüyordu.

"Sizinle konuşmak istediğim bir şey v a r , Bay Turner."

"Michael," diye düzelttim. İstedğimden daha hızlı bir şekilde. "Yalnız olsak bile, bana Michael demeni tercih ederim."

"Tamam... Michael... Dün Alice'in dedesi ve ninesiyle yaptığın konuşmayı düşünüyordum. Partiye gizlice birini sokmaları hakkında."

Bu şüpheyi bir kenara itmiştim. Ama Camila bu konuyu gündeme getirince, içimdeki şüphe yeniden alevlendi.

"Sızan kişinin kim olduğu hakkında bir fikrin var mı? Orada şüpheli birini fark ettin mi?"

"Sanırım kendi partilerin için belirlenen kuralları bile bilmiyorsun. İçeri girmek için Turner Architecture'da çalıştığını kanıtlaman gerekiyordu. Stajyerler bile partiye katılamıyordu."

"Bizi filme alan kişinin şirketten biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ya da bir otel çalışanı. Görüntüler güvenlik kameralarından elde edildiğine göre bu da çok mantıklı. Her halükarda, içeriden birinin dahil olması gerekiyordu."

Bir süre düşündüm ve açıklanamayan başka bir gerçeği hatırladım. Ona bunu anlatmaya karar verdim. "Birisi, biz yukarı çıkmadan iki saat önce oda rezervasyonu yapmış. Ben ayrılırken, her şeyin önceden ödendiğini söylediler."

"İki saat önceden mi? Bunu yapmış olsaydık hatırlardım herhalde."

"Evet, ben de. Bunu kimin yaptığını bulmam lazım. Belki içeriden biridir ve eğer öyleyse, hâlâ Harrisler için çalışan bir casusumuz var demektir."

Düşünceli ve endişeli bir şekilde başka yere baktı ve ben de ona tamamen katıldım. İçeriden birinin bizi gözetliyor olabileceği düşüncesi biraz korkutucuydu.

Eğer öyleyse, kim olduğunu bulmamız gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum ama.

"Otele gidelim mi?" diye sordu aniden, bana dönerek.

Bunu yanlış yorumlamak istemedim; Tanrı şahidimdir. Ama ilk aklıma gelen görüntünün, o gece yarım kalan işi bitirmemiz olduğu itiraf etmeliyim.

"Michael, beni dinliyor musun?"

Ancak o zaman düşüncelerimle dalmış olduğumu fark ettim. Ancak, soruyu bir saniye boyunca düzgünce düşündükten sonra, onun niyetini nihayet anladım.

"Oraya giderek bir şeyler öğrenebilir miyim sence? Yarın gidebilirim."

"Bilmiyorum, ama belki o gün çalışanlara bazı sorular sorabiliriz. Rezervasyonu kimin yaptığını ve Harris avukatlarının güvenlik kamerası görüntülerini nasıl elde ettiğini bulmaya çalışmak da ilginç olabilir."

"Mantıklı. Ama benimle gelmene gerek yok. En azından bu bizim anlaşmamızın bir parçası değil."

"Anlaşma yüzünden değil. Benim de fotoğraflarım sızdırılmıştı."

"Evet. Ve büyükannen bunu görürse çok kötü olur," yorumum ironik bir tonda idi, ama o fark etmemiş gibiydi.

"Oh, söyleme bile, gerçekten korkunç olurdu."

Ben güldüm, o ise anlamadan gözlerini kırptı.

"Hayır, olmaz. Büyükannen seni çok seviyor. Asansörde dans ettiğin bir video, onun senden hayal kırıklığına uğraması için yeterli olmaz."

Camila yüzünü buruşturdu.

"Yani sızan videoda asansörde dans ettiğın kısım da var, öyle mi? O kısmı hatırladığım için kendimden nefret ediyorum."

"O kadar da kötü değildi."

"Hayır. Sonrasında olanlar kesinlikle çok daha utanç vericiydi."

O haklıydı. Bizi saran tüm o ateşle odaya girip, içeri girer girmez uykuya dalmak, hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

Ama... Camila'nın sözleri, gerçekten bunu yapmak istediğı anlamına mı geliyordu?

Yoksa benimle oraya hiç girmemiş olmayı mı diledi?

Bu, dostane bir şekilde bir arada yaşamamız için sormamamızın daha iyi olacağı bir soruydu. Asansördeki dans kısmından bahsetmek bile yüzünü tamamen kızartmıştı.

Konuyu kapatmak istediğı belli olan Camila ayağına kalktı, çiçekler için tekrar teşekkür etti ve arkasını dönüp asansöre doğru yöneldi.

Ancak oraya varmadan önce ona seslendim: "Hey!" Durdu ve boynunu geriye çevirip bana baktı. "Bir süredir sana bunu sormak istiyordum: Asansörümün şifresini nasıl biliyorsun?"

"Smith'i ve beni buraya getirdiğın gün tuşladığını görmüşüm."

"Vay canına... O zaman sayılara karşı iyi bir hafızan var."

"O kadar da değil. Ama bu durumda kolaydı. 0529. Oh-beş, yirmi dokuz. Bu benim doğum günüm, 29 Mayıs."

Buna inanamıyordum. Ne tesadüf ama. "Bugün Alice'in doğum günü."

O da vücudunu çevirerek tamamen bana döndü. "Gerçekten mi?"

"Evet. Aslında Harris ailesi bir parti veriyor ve bu fikri hiç sevmeseler de avukatları beni davet etmelerini tavsiye etmiş olmalı. Benimle birlikte gidersen çok önemli olur."

"Önemli mi?"

Bu soru beni uyandırmış gibiydi. Odaklanmam gerekiyordu.

"Evet. Biliyorsun, nişanlıyız, birlikte görünmemiz iyi olur."

Yüzündeki gülümsemenin titrediğini fark ettim. Kahretsin, yanlış bir şey mi söyledim?

"Oh... tabii... elbette gelirim."

"Gerçekten her şey yolunda mı? Yani, bugün senin doğum günün ve o gün için planların olmalı."

"Kesinlikle evde kalırdım, büyükannem pasta sipariş ederdi ve biz de Waffle ile birlikte bir dizi izlerken onu yerdik."

programları izlerken yeriz. Bence ikisi de bu harika planları bir sonraki geceye ertelememizi anlayacaktır."

"Öyleyse anlaştık."

"Anlaştık."

"Ve, eğer istersen... yarın benimle otele gelebilir, o gece olanları araştırmaya çalışabiliriz."

"Çok isterim," dedi ve asansör kapısına doğru geriye doğru yürüyerek asansörü çağırmak için düğmeye bastı. "Ama yarın iş günü, umarım yokluğum maaşımdan kesilmez."

"Asla. Sen patronun nişanlısısın."

"Kötü bir ün kazanmaya başladım, sanırım bundan sonra daha da kötü bir ün kazanacağım."

"Bu senin için bir sorun mu?"

Gülümsedi ve omuz silkti, asansöre girerken cevap verdi. "Eskiden öyleydi. Artık değil."

Orada durup kapı tamamen kapanana kadar onu izledim.

O gittikten sonra, büyük oda her zamankinden daha boş hissettirdi.

Sanırım o kadının etrafımda olmasını çoktan sevmeye başlamıştım.

Yirmi İkinci Bölüm

MICHAEL

Aniden, otele geri dönme fikri büyük bir zaman kaybı gibi geldi. Ne Camila ne de ben araştırmamıza nereden başlayacağımızı bilmiyorduk ve oraya gitmeden önce bu konuyu hiç konuşmamıştık.

Her şeyin başladığı yerden, o gün attığımız adımları takip ederek başlamaya karar verdik. Bu yüzden önce lobi barına gittik.

Ancak bu sefer, kendi güvenliğimiz için alkol almadan iki kola sipariş etmeye karar verdik. En son ihtiyacımız olan şey, yine sarhoş bir durumdu.

Bize bir kadın servis yaptı, bu da benim ilk gözlemime yol açtı.

"O gün bize servis yapan bir erkek vardı, değil mi?" "Belki

sadece geceleri burada çalışıyordur," dedi Camila, ve sodasından ilk yudumu aldı. "O gün buraya sen geldikten kısa bir süre sonra geldim. Sen gelmeden önce, barmenle sadece birkaç kelime konuşmuştum, başka kimseyle konuşmadım."

"Ben birçok kişiyle konuştım ama beni gözetleme niyetinde olan kimseyi fark etmedim. O içki saatlerinden ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Çok az. Ama sen yanıma oturduğunda ve konuşmaya başladığımızda hala kendimdeydim."

"Benim pislik olduğumu söylediğinde de ayık mıydın?" "Alkol

insana bize bize cesaret bana söyle ne gelen her şeyi söylemek için. Eh, önemli değil... Birkaç dakika konuştuktan sonra, sadece anıların parıltıları kaldı.

"Boncuklu yüzükle ilgili kısmı hatırlıyor musun?"

Yüzü kızardı ve itiraf etmeliyim ki, daha samimi konularda bu kadar utangaç olması beni eğlendirdi. Muhtemelen bizi 'nişanlanmamıza' neden olan tartışmayı hatırlamıştı. Ciddi bir ilişkimiz olmadığı için benimle yatmayacağını söylemişti, ben de bizim için ciddi bir ilişki kurarak bu sorunu çözmeye karar verdim.

Sarhoşken takas ettiğimiz boncuklu yüzükler ciddi sayılabilirse tabii.

Etrafına bakındı ve bir yeri işaret etti. Gözlerini takip ettim ve yüzlerce biblo ile süslenmiş çok renkli bir stant gördüm.

"O lanet yüzüğü oradan almıştık, değil mi?"

Başımı salladım. Son yudum sodamı içip ayağa kalktım, Camila'nın elini tutup onu da yanımda sürükledim.

Oraya gittik ve şansımıza, görevliyi tanıdım. Kırklı yaşlarının başında, ayaklarına kadar uzanan hafif, renkli bir elbise giymiş, düz sandaletler giyen bir kadındı. Sarı, kıvrıkcık saçları beline kadar uzanıyordu ve kollarında taşıdığı çok sayıda bilezik nedeniyle yürürken ses çıkarıyordu.

Bize hizmet etmek için yanımıza yaklaşır yaklaşmaz, bizi merakla baktı ve birkaç saniye sonra bizi tanıdı.

"Geri dönmüşsünüz! Vay canına, şimdiye kadar tanıştığım en tutkulu çifti tekrar görmek ne büyük bir mutluluk."

Bu sefer, güçlü bir utanç dalgası hisseden bendim.

Tutkulu mu? O çılgın kadın bu tutkuyu nereden almış olabilir? bulmuştu?

Camila hemen elimi bıraktı, ancak o anda hala tuttuğunu fark etmiş gibi görünüyordu.

Boğazımı temizledim, yalanı sürdürmeye çalışarak.

"Bizi hala hatırladığın için mutluyuz. O gece çok... yoğundu."

"Fark ettim." Küçük bir gülümseme attı. "Umarım söz verdiğin gibi beni düğüne davet etmeye geldin."

"Davetiyeler henüz elimizde değil, ama gelir gelmez size haber vereceğiz."

Genç bayanı konuk listesine eklemeyi aklımda not ettim.
Düğün

düğün aylar öncesinden iptal edilse de, davetiyeler o zamandan önce gönderilmiş olacaktı.

Umarım kimse önceden hediye almaya zahmet etmezdi.

Camila söz aldı:

"Biliyorsunuz, o gece biraz sarhoştuk ve her şey her zaman hayal ettiğimiz gibi güzel ve büyümlü olsa da..." Kendi yalanına boğulmuş gibi görünüyordu. "Güzel ve büyümlü mü?" Gerçekten bunu mu söylüyordu? "Detayları hatırlamadığımız için çok üzgünüz. Bu konuda bize yardımcı olabileceğinizi düşündüm. Biliyorsunuz, yeminlerimizi yazmak bizim için önemli olacak."

Ve bu konuda çok iyi değil miydi? Ben de bir aktrisin oğluydum...

Camila, heyecanla gülümseyen ve olayları hatırlamaya başlayan kadını ikna etmiş gibiydi.

"Buraya geldiğinizde çok heyecanlıydınız. Hatta şarkı bile söylüyordunuz."

"Şarkı söylemek mi?" Camila kaşlarını çatı. Görünüşe göre, o olayı hatırlamıyordu.

Doğrusu ben de hatırlamıyordum. Hangi şarkıyı söyleyerek içeri girdiğimizi düşünmeye başladım ve aklıma gelen seçenekler, kızın söylediğinden çok farklıydı.

"Evet, *Endless Love* şarkısını söylüyordunuz."

"Ne?" diye ikimiz de aynı anda sorduk.

"*Endless Love*. Bilirsiniz... Lionel Richie ve Diana Ross? 'Aşkım... Hayatımda sadece sen varsın...' diye yumuşak bir sesle şarkıyı mırıldandı. Ses tonu o kadar da kötü değildi, ama yine de başımı ağrıtıyordu.

Michael Turner, *Endless Love* arka planda çalarken bir kadınla nişanlanmıştı. Benim gibi eski bir kalp hırsızı için bu ne kadar dibe vurmak demekti?

"Tamam, anladım, *Endless Love*'ı biliyoruz," diye sözünü kestim. "Peki sonra ne oldu?"

"Hayatında gördüğün en çekici kadına olan bağlılığını resmileştirmek için imajına uygun yüzükler almak istediğini söylemiştin." O içini çekti ve ben de bu tavırların ne kadar bayağı olduğunu bir kez daha düşündüm. "Ben de sana yüzükleri gösterdim ve sen en çok beğendiklerini seçtin."

"Ne kadar tuttu?" Camila'nın sorusu soruşturmamızla hiçbir ilgisi yoktu, ama amacını anladım.

Şey, bir tür taahhütte bulunursak benimle seks yapacağını söyledi. Bence böyle bir şarttan sonra, anlaşmanın bedelini bilmek onun için önemli olmalı.

"Oh, en ucuz olanlardı. Tanesi sekiz dolar."

"Sekiz dolar," dedi Camila yavaşça, hemen ardından bana pek de dostça olmayan bir bakış attı. "Benim gibi birine çok yakışır..."

Neden şikayet ediyordu ki? Anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmemişti. Sekiz doları boşa harcadım.
—odaya girer girmez uykuya daldı.

Sonra ona, o hippî tezgahındaki tüm ürünlerin toplamından daha değerli, kocaman bir elmaslı yüzük verdim.

Kız devam etti: "O model ile başka bir model arasında kararsız kalmıştın. Seçiminde sana yardım eden sağdıcın oldu."

Camila ve ben birbirimize baktık, ikimiz de bu sözlere karşı tetikteydik.

"Sağdıcımız mı vardı?" diye

sordum. Kız güldü.

"Vay canına! Gerçekten hatırlamıyor musun? Çok sarhoştun. Julian'ı sağdıcın olarak davet etmiştin."

"Julian mı?" Ne halt yiyorsun, o isimde kimseyi tanımıyorum.

Ama hoş bir sürpriz olarak, o kadın Julian'ı tanıyordu.

"Genelde otelin mutfağında çalışırdı, ama o gece garson olarak görevlendirilmişti."

"Burada mı çalışıyor?" diye sordu Camila.

"Eskiden çalışıyordu. Birkaç gün önce istifa etti ya da kovuldu, bilmiyorum. Ne yazık, çok iyi biriydi."

Düşüncelerimi toparlamak için bir süre durdum. Camila ve ben, bir otel çalışanının tüm bu olaylarda suç ortağı olabileceğini konuşmuştuk ve şimdi bu çok açıktı.

Oradan ne soracağımı bilmiyordum, ama Camila benden daha akıllıydı:

“Nişanlıma aldırma, o çok dalgın biridir. Tabii ki Julian'ı tanıyoruz, o gece bize çok iyi davrandı, onu sağdıcımız olarak davet etmekten başka çaremiz yoktu. Ona da düğün davetiyesi göndermek istedik, ama ne yazık ki nerede yaşadığını bilmiyoruz.”

"Yakınlarda yaşıyordu, nerede olduğunu bulmak kolay olurdu, ama şimdi taşındığı için daha zor olacak. Sanırım Los Angeles'tan bile ayrıldı."

“Nereye gitti?” diye sordum, umarım cevabı biliyordur.

Ne yazık ki, cevap vermedi. "Hiçbir fikrim yok. Julian arkadaş canlısı biriydi, ama iş arkadaşlarına hiç içini açmazdı."

Birkaç soru daha sormaya çalıştık, ama satış elemanı bize yardımcı olabilecek başka bir şey bilmiyordu. Bu yüzden, ona her şey için teşekkür ettik, o da bizi kucakladı, etrafımızda bir tütsü çubuğu sallayarak bunun bize aşkta mutluluk ve doğurganlık getireceğini, böylece çok çocuk sahibi olabileceğimizi söyledi – bu da Camila'yı yine tamamen kızarttı – ve vedalaştık.

Yirmi üçüncü bölüm

MICHAEL

Araştırmalarımıza devam ederek, o kader gecede benim adıma yapılan oda rezervasyonu hakkında bir şeyler öğrenmek için resepsiyona gitmeye karar verdik.

Bize yardım eden kız çok kibar ve özenliydi ve bilgisayarında ihtiyacımız olan bilgileri kontrol etmesini sağlamak için ona herhangi bir hikaye uydurmamıza gerek kalmadı.

Bir şeyler yazdı ve birkaç dakika ekrana baktıktan sonra, "Buldum. Rezervasyon Julian Green tarafından ödenmiş ve imzalanmış" dedi.

Biliyordum! Bu, var olabilecek tüm şüpheleri ortadan kaldırdı.

Bu Julian denen adam, tüm planın Harris'lerin suç ortağıydı. Odayı o rezerve etmişti ve muhtemelen bizi içki içerken cep telefonuyla videoya çeken de oydu.

Görevliye teşekkür edip oradan ayrıldık ve Camila bana, benim de aklımdan geçen bir soru sordu.

Aklımdan, "Nasıl olur da bizim sarhoş olup birlikte bir otel odasına gitmeyi kabul edeceğimizi bilebilir ki? Senin herkesle yatacak bir adam olduğunu biliyorum, ama..."

"Hey!" diye itiraz ettim. "Öyle değil. Yani, eskiden öyleydi, tabii ki... ama aylardır kendimi toparlamaya ve düzgün bir adam olmaya çalışıyorum."

"Aynen öyle. Sen böyle bir şey yapmamaya kararlıydın. O da muhtemelen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu ki böyle bir şeye razı olacağımı düşünsün."

Sessiz kaldı ve sanki korkutucu bir fikir aklına girmiş gibi gözlerini genişletti.

"Ya *sadece* sarhoş olmanı beklemiyorsa?" "Ne demek istiyorsun?"

"Düşünsene Michael: seni gözetliyor olmalı, bir hata yapmanı bekliyor olmalı. Barda yanıma oturdun ve birlikte içmeye başladık, biraz fazla rahatladığımız noktaya kadar. Belki de süreci biraz hızlandırmak için bir fikir buldu... içkilerimize bir şey katarak, mesela?"

Evet, bu gerçekten korkutucuydu.

"Sence bize uyuşturucu mu verdiler?"

"O geceye dair hafızamızda bu kadar büyük boşluklar olması çok garip, sence de öyle değil mi? Tabii, çok fazla içki içmek buna neden olabilir, ama... ikimiz de mi?"

Bu mantıklıydı. O geceki kadar ya da hatta daha fazla sarhoş olmuştum

ve neredeyse tamamen hafızamı kaybetmek gibi tuhaf bir durumla hiç karşılaşmamıştım. Ayrıca bu, otele varır varmaz ikimizin de hemen uykuya dalmış olmamızı da açıklıyordu.

"Bu Julian denen adamı bulup bu konuyu açıklığa kavuşturmalıyız. En azından Harris'lerin suç ortağının benim şirketimden biri değil de bir otel çalışanı olduğunu bilmek rahatlatıcı. Hatta Victor olabileceğinden şüphelenmiştim."

Camila gözlerini devirdi ve güldü.

"Ciddi misin? Smith bunu yapmak için asla yeterli niteliklere sahip değil. O tamamen işe yaramaz."

"Ben onu her zaman harika bir çalışan olarak görmüşümdür." "Ofisine daha fazla dikkat etmelisin."

Bunu söyledikten sonra, bana onu takip etmem için işaret ederek arkasını döndü ve ben mesajı anladım. Orada yapacak başka bir şeyimiz yoktu ve onu eve götürsem daha iyi olurdu, neredeyse gece olmuştu.

Sabah buraya gelmeyi ben önermiş olmama rağmen, Camila vardiyasının çoğunu çalışabilmek için öğleden sonraya bırakmamızda ısrar etti. Artık iş arkadaşlarının onun hakkında ne söyleyeceğini umursamadığını söyledi, ancak bir projeye kendini adanmıştı ve mümkün olduğunca ilerlemek istiyordu.

Camila'nın bir özelliği, işine çok bağlı olmasıydı, ancak bu sadece bir yükümlülüğten öte bir şeydi. Yaptığı işi seviyordu ve takdire şayan bir sorumluluk duygusu vardı

Özellikle bunun bir sorumsuz sorumsuz biri için.

Onun evine kadar tüm yol boyunca sessizce sürdük. Arabayı onun binasının önünde durdurduğumda nihayet bir şey söyledi.

"Yukarı çıkmak ister misin? Büyükanнем seni gördüğüne sevinecek."

"Ona selamımı söyle, ama ben eve gidiyorum. Uzun bir gün oldu ve kafamı toplamam lazım. Hâlâ Janet'i arayıp bugün öğrendiğimiz her şeyi ona anlatmam gerekiyor."

"Sadece kedimden korktuğunu söylemek için bu kadar çok bahane uydurmana gerek yok."

Gülümsedim. Gerçi, düşününce, bu sözler tamamen yanlış sayılmazdı.

"Üzgünüm, sadece hapşırma krizine girip boğazım kapanırsa nefes alamayıp öleceğimden korkuyorum. Her neyse, bugün için teşekkürler. Sorularınız çok anlamlıydı."

"Hayatım boyunca çok fazla dedektif romanı okudum; sonunda işin püf noktasını öğreniyorsun. Ama bana teşekkür etmene gerek yok. Bunu benim için de yaptım. Seni tuzağa düşürdüler, ama ben de bu işin içindeydim."

"Evet, biliyorum. Bunun için üzgünüm. Nişanlım gibi davranmak zorunda kalmak ve tüm bu sorunlara bulaşmak zorunda kaldın."

Sanki saçma bir şey söylemişim gibi, sinirli bir şekilde bana baktı.

"Sence bu benim en büyük üzüntüm müydü? Hayatım tamamen değişti. Tüm bunlar bittiğinde, sen yine eski bekar hayatına döneceksin. Peki ya ben?"

"Ne demek istiyorsun? Sen de eskisi gibi bekar bir kadın olacaksın."

"Aynı olmayacak, çünkü geri dönemeyeceğin şeyler var. Bir erkekle ilk kez birlikte olmayı her zaman hayal ettiğim gibi yaşayamayacağım. Senin bu tür şeyleri umursamadığını biliyorum, ama bir kadın için bekaretini kaybetme anı gerçekten önemlidir ve ben kendiminkini bile hatırlayamıyorum."

Bir an için, söylediği hiçbir kelimenin anlamlı gelmedi.

"Hey, bekle... bekaret mi?"

Sanki bu mümkünmüş gibi, bana bakışı öncekinden daha da dehşete kapılmıştı.

"Bir kadının hayatındaki ilk erkek olarak nasıl bu kadar duyarsız olabilirsin ve bunun farkına bile varmazsın?"

İlk erkek mi?

Bekle... neyden bahsediyordu?

Aramızda kesinlikle hiçbir şey olmamıştı. Odaya girer girmez uykuya daldığımızı hatırlamıyor muydu?

Hemen cevap vermeliydim, ama bakirelik konusunda hala şoktaydım.

Camila yirmi beş yaşına girmek üzereydi ve... hala bakire miydi?

Liseden mezun olduğumdan beri bakire biriyle tanıştığımı sanmıyorum.

Ve hepsini hep reddettim.

Bir kızın bekaretini almak, benim için asla istemediğim bir sorumluluktı, özellikle de ertesi gün benden hiçbir şey alamayacaklarını bildiğim için. Ciddi ilişkilerden şeytanın haçtan kaçtığı gibi kaçtım, ama yine de her zaman adil davrandım ve kimseyi yanıltmadım.

Konuşmaya devam ettikçe şokum daha da arttı: "İlk seferimi hatırlayamamaktan daha kötüsü, prezervatif kullanıp kullanmadığımı bile hatırlamıyorum. Hamilelik testi yaptırmam gerekiyor, ama ambalajında ilk birkaç gün sonuçların doğru çıkmayacağını okudum, bu yüzden bekliyorum ve geçen her gün daha da çıldırıyorum. Ama senin için ne fark eder ki? Ben senin hamile bıraktığın ilk kadın bile olmayacağım."

Aslında bu ilk kez olmayacaktı, ama Alice ile yaşadığım gibi bir durumla tekrar karşılaşma düşüncesi bile tüm vücudumu titretmeye yetmişti.

Kötü bir ürperti. Bekaret konusunda hissettiğimden çok farklı bir ürperti.

Tanrım, bakire!

"Neyse, bunların hiçbiri önemli değil. Yarın ofiste görüşürüz, iyi geceler."

Arabanın kapısını açmaya başladı, ama ben onu kolundan tutarak durdurdum. Bana baktığında, yüzündeki öfkeli ifadeye karşı koyamadım ve gülmeye başladım.

Bu kinimden değildi. O şekilde çok sevimli görünüyordu. Özellikle de hiçbir şey için heyecanlanmasına rağmen.

"Neye gülüyorsun? Komik bir şey mi söyledim?"

"Evet. Hamile olma ihtimalin komikti."

"Bunun nesi komik?"

"Komik olan şey, bunun mümkün olmasının imkansız olmasıydı. Leah ile olan olay, prezervatifin yırtılması sonucu meydana gelen bir kazaydı, ama bu münferit bir durumdu, çünkü ben her zaman prezervatif kullanırım."

"Ya *ben* yeni bir *münferit vaka* olsaydım?"

"Şey... O zaman iki kez yeni bir münferit vaka olurdu, çünkü seks yapmadan çocuk sahibi olmamız çok düşük bir ihtimal."

Cevap vermek için ağzını açtı, ama ses çıkmadı. Yüzündeki sinirlilik yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

" Çok öpüştük ve biraz seviştik, ama... o kadar."

"Ama... Aynı yatakta uyandık ve... giysilerimiz yoktu."

"Çünkü sen bayılmadan önce kıyafetlerimizi çıkarmayı başardık."

Yanakları kızardı.

"Bayılmış mıyım?"

"Seks yapmadan önce uykuya dalman biraz kırıcıydı diyebilirim, ama gerçek şu ki, ben de fazla uyanık kalamadım, sonunda ben de uyuyakaldım."

"Yani... bu hala bakire olduğum anlamına mı geliyor?"

Yine gülümsemeden edemedim. Komik olduğu için değil, sadece... farklı olduğu için.

Ve neden olmasın... sevimli.

"Gerçekten hala bakire misin?"

"Şey... Bu seni ilgilendirmez!"

Öfkelenerek sonunda arabadan indi ve kapıyı sertçe kapattı.

Orada durup, binasının girişine doğru yürüdüğünü izledim, yüzümdeki aptalca gülümsemeyi saklayamadan.

Yirmi Dördüncü Bölüm

CAMILA

"Ve Camila yeniden saf. Dünya yeniden normal ekseninde dönüyor!"

Arkadaşım çok komikti...

Kendi bakireliğimle ilgili son keşiflerimi ona anlattığım için pişman olmaya başlamıştım bile.

Cumartesi günüydü ve büyükannem öğle yemeğine çıkmışken ikimiz kitapçada oturuyorduk. Bu anı fırsat bilip, sadece Evelyn'in bildiği sırrı ona anlattım. Ancak büyükannem yanıımızdayken, konuşma başka bir konuya kayd: kitapçının genişletilmesi planları.

Bir kez daha büyükanneme yalan söylemiştim. Komşu arsayı, sahibinin istediği gibi peşin olarak tam bedelini ödeyerek satın aldım. Ama büyükanneme o kadar parayı nereden bulduğumu söyleyemezdim, bu yüzden yalan söyledim, kredi çektiğimi ve biriktirdiğimiz parayla birlikte

Peşinat ödedim ve geri kalanını maaşıma uygun küçük taksitler halinde ödeyeceğimi söyledim.

Aslında, borç tamamen ödenmişti ve hatta yenileme çalışmalarına başlamak için biraz param bile kalmıştı. Bu beni umutla doldurdu ve tüm bu plana katılmayı kabul etmenin gerçekten değdiğini hissettirdi.

Aslında, tek neden bu değildi.

Michael'ın kızının velayeti için verdiği mücadelede ona yardım etmekten mutluydum.

Ve belki, sadece belki, onun etrafımda olmasını gerçekten sevmeye başlamıştım.

"Haftaya senin doğum günün," dedi Evelyn, beni gerçeğe geri döndürerek. Tezgaha yaslanmış, bir kitabı karıştırıyordu. En sevdiği dizi olan Grey's Anatomy'nin perde arkasını anlatan bir biyografiydi. "Bir şeyler ayarlayalım mı?"

"Olmaz. Michael'la randevum var zaten."

Kitabından başını kaldırıp, sayfaların üzerinden bana baktı.

"Doğum gününü o yakışıklı adamla mı geçireceksin? Dünya yine eksenini kaybedecek mi?"

"Komik. Öyle bir şey yok. Aslında, onun küçük kızının doğum günü de aynı gün. Onunla partiye gideceğim. Anlaşmamız gereği."

"Doğru. Çocuk partisi pek heyecan verici bir Şey değil, ama... Her zaman harika bir gece geçirebilirsin."

"Kimse gece bir Şey telafi etmeyecek, Evy. Nişanımız sadece göstermelik. Tek yapmam gereken bu etkinliklere onunla birlikte gitmek, hepsi bu."

"Tabii. Ama o kadar da sinir bozucu olamaz, değil mi? İlk başta hep Şikayet ediyordun, onun hakkında öfkeyle konuşuyordun. Ama son zamanlarda ses tonun tamamen değişti."

"Tabii ki. İyi anlaşmamız iyi bir Şey, değil mi? Bu, bu üç ayı daha katlanılır hale getirecek." "Aslında iki ay.

Bir ay neredeyse bitti, değil mi?"

Bunu düşündüm ve farkında bile olmadığımı fark ettim. Artık neredeyse bir ay daha az zamanımız kaldığını harika bulmak yerine, aslında sadece iki aydan biraz fazla zamanımız kaldığını bilmek beni beklenmedik bir Şekilde cesaretimi kırdı.

Peki, bunun nesi sorun olabilirdi ki? Aramızda sadece bir anlaşma vardı.

Onun son teslim tarihi geldiğinde, hayatım eskisi gibi devam edecekti — ancak artık şirkette yeni bir pozisyonum, daha iyi bir maaşım, işim için daha fazla takdir görecektim ve büyükannem kafe ve etkinlik alanı olan yeni kitapısına kavuşacaktı.

Her Şey daha iyi olacaktı.

Ve artık yalan söylemek veya Michael Turner'ın varlığını katlanmak zorunda kalmayacaktım.

Ama... son kısım artık bana o kadar da kötü gelmiyordu.

"Kızla tanıştın, değil mi?" Evelyn tekrar konuştu ve tekrar kitaba odaklandı. "Bana onun hakkında pek bir şey anlatmadın. Nasıl bir kız?"

Farkında olmadan, o güzel küçük şeyin anıları beni sardığında gülümsedim.

"Çok tatlı. Küçük bir oyuncak bebek gibi."

"Babasına çekmişse, gerçekten çok güzel olmalı."

"Evet, ona çok benziyor. Gülümsemesi çok benzer. Ve gülümsemesini görmelisin. Babasını gördüğünde gözleri parladı. Babası ona deli oluyor ve bu karşılıklı gibi görünüyor."

"Vay canına, sadece o yakışıklı babayı 'tolere etmekle' kalmıyorsun, aynı zamanda çocuğuna da hayran oldun mu? Burada gerçek bir potansiyel görüyorum. Zaten annesini, baldızını ve kardeşlerinden birini kazandın... şimdi sadece köpeğe olan korkunu yenmen gerekiyor."

Normalde, Evelyn'in alaycı sözlerine azarlayarak karşılık verirdim. Ama aniden, beklenmedik bir hüzün dalgası beni sardı.

"Sadece şaka yaptığını biliyorum, kızım. Ama bu tür düşünceleri teşvik etmemelisin. Michael, parmağını şıklatarak istediği kadını elde edebilecek, çok yakışıklı bir milyoner. Ve bana birden fazla kez ciddi bir ilişkiye ilgi duymadığını söyledi. Bizim

Anlaşma iki ay sonra sona erecek ve ondan sonra her birimiz kendi yoluna gidecek."

Sanki ben olağan dışı bir şey söylememişim gibi kitabın sayfasını çevirdi.

"Peki, birinin bu konuda şaka yapması, aranızda bir şeyler olabileceğine dair sana umut verebilir mi?"

Bu bir tuzak soruydu. Arkadaşımı iyi tanıyordum ve o beni köşeye sıkıştırarak, asla olmayacak bir itiraf almaya çalışıyordu.

Sanki beni kurtarmak istercesine, kitapçının kapısı açıldı ve büyükannem içeri girdi.

"Geri döndüm kızlar. Ben yokken satış oldu mu?"

Evet demek isterdim, ama gerçekte son bir saat içinde tek bir kişi bile girmedii.

Ancak Evy, elindeki kitabı kaldırdı ve "Bunu alacağım, Bayan Jenna. Üzerimde para yok, ama eve varır varmaz hesabınıza havale edeceğim, tamam mı?" dedi.

"Ah canım, bugün bunu yapmana gerek yok. Acele etme, sen aileden sayılırsın."

"Olmaz Bayan Jenna, bugün ödeyeceğim. Kitabı çok beğendim. Arkada bu kadar çok dedikodu olduğunu tahmin etmemiştim. Şimdi gitmem gerek, siz dönene kadar Cami'ye eşlik ediyordum."

Büyükannemin yanına gidip yanağından öptü. Sonra bana dönüp, "Bu arada Cami, az önce söylediğim şey... *Tam olarak şaka* yapmıyordum, biliyorsun değil mi?" dedi.

O sözleri sindiremeden, bana bir öpücük gönderip gitti.

Yirmi Beşinci Bölüm

CAMILA

Pazartesi günü, yeni iş rutinime döndüm, ki bu artık iş arkadaşlarımla alaycı sözlerini dinleyerek geçirdiğim günleri de içeriyordu. En önemli olay öğle yemeğinde yaşandı, departmanımdan iki kadın kafeteryada benim masamın yanındaki masaya oturdular ve patronu baştan çıkararak işyerinde ayrıcalıklar elde etmiş olduğu iddia edilen bir tanıdık hakkında dedikodu yapmaya başladılar.

Öğle yemeğimi onlara fırlatmamak için yaklaşık otuz kez derin nefes almak zorunda kaldım.

Ofise döndüğümde, günün tüm işlerini bitirdim ve mesaim bitene kadar bekleyip eşyalarımı toplayıp çıktım. Kalabalık bir asansörle aşağı indim ve yol boyunca altın avcılar hakkında birkaç yorum daha duydum, ta ki zemin kata ulaşana kadar. Orada, herkesin önümden çıkmasına izin vererek yavaşça yürüdüm.

Ama binanın çıkışına yaklaşırken, beni bekleyen biri olduğunu fark ettim.

Öyle tepki vermemeliydim, ama Michael Turner'ı orada dururken gördüğüm anda kalbim hızla çarpmaya başladı.

—tasarımcı takım elbisesiyle gülünç derecede yakışıklı ve en etkileyici olanı, beni gördüğü anda gülümsemesi.

Çok büyük bir cazibe.

Bir an tereddüt ettim, adımlarımı yarıda kestim, ama çabucak kendimi yürümeye zorladım ve ondan birkaç adım ötede durdum.

"Seni bekliyordum," diye şüphelerimi doğruladı.

Bu yüzden, kendimi, bizim gerçek bir ilişkimiz olmadığı ve onun beklemesinin bir nedeni olması gerektiği gerçeğini hatırlamaya zorladım.

"Bir şey mi oldu?" diye endişeyle sordum.

Son anda bir sosyal etkinliği çıkmış ve görünüşü kurtarmak için benim eşlik etmeme ihtiyaç duyduğunu düşündüm.

Her şey görünüş için olmalıydı, bunu kafamda netleştirmeliydim.

"Hayır. Sadece cumartesi günü her şeyin yolunda olduğunu teyit etmek ve seni eve bırakmak için bu fırsatı değerlendirmek istedim. Patronun nişanlısının metroyla gitmesi biraz kötü görünür."

Tabii ki... *kötü görünürdü...*

Hepsi görünüş ve plan için.

Ama ben ne düşünmüştüm? Benim rahatım ve iyiliğim için endişeleniyor olabileceğini mi? Ya da daha kötüsü: benim arkadaşılığım

benimle ilgileniyor olabileceğini mi?

"Her şey hazır. Ama beni eve bırakma konusunda endişelenmene gerek yok. Evim on beş dakika uzaklıkta."

"Bu benim için önemli olmayan bir başka neden daha. Hadi, hadi, arabam hemen ön tarafta."

Bana onu takip etmem için işaret etti ve ben de öyle yaptım. Araba gerçekten binanın hemen önündeydi ve bana binmem için kapıyı açtı, bu da ilk başta onun bir beyefendi olduğunu düşünmeme neden oldu.

Ancak birkaç dakika sonra fikrimi değiştirdim. O bir çapkındı. Ve benimle ilgili niyeti bu olmasa bile, bazı tuhaflıkları kolayca ortadan kalkmıyordu.

O da arabaya binip motoru çalıştırdığında konuşmaya başladı: "Demek birkaç gündür görüşmedik, ha? O zamandan beri..."

Tereddüt etti ve ben ekledim: "Benim hala bakire olduğumu öğrenince şok olduğundan beri."

"O gece olanları araştırmak için otele gittiğimizden beri" diyecektim ama... bu da bir açıklama sayılır. Ama *şok* olmadım. Aslında, bence bu... havalıydı.

Bunu tanımlamak için kullanılan kelime dikkatimi çekti.

"Havalı mı?"

"Evet. Evlenene kadar bekleme kararı falan... Ben hiçbir koşulda bunu yapmazdım, ama bunu yapacak olanlar için ilginç bir şey."

Eh, benim durumum tam olarak öyle değildi. Ve bu onu ilgilendirmezdi, ama yine de, farkına varmadan, gerekenden fazlasını anlatmaya başlamıştım.

"Evlenene kadar beklemeyi ya da bunun gibi bir şeyi hiç planlamadım. Gerçek şu ki, her zaman derslerime ve daha sonra işime çok odaklanmıştım... ve büyükanneime bakmak ve ona kitapçada yardım etmekle meşguldüm. Bu yüzden çok az ilişkim oldu ve hepsi çok kısa sürdü, hiçbirisiyle yatacak kadar kendime güvenmiyordum. Hepsi bu."

"Anlıyorum."

Anlamadı. Ve ben bunu çok iyi biliyordum. Her gün farklı bir kadının yanında uyanmaya alışkın onun gibi bir adamın bunu anlaması imkansızdı.

Yine de, tekrar açıklamaya karar verdim: "İlk seferin mutlaka hayatının geri kalanını birlikte geçireceğini düşündüğün, hayatın boyunca seveceğin biri ile olması gerektiğini düşünmüyorum. Ama her zaman güven ve bağ hissettiğim biri ile olmasını istedim, anlıyor musun? Tabii ki, arzu da işin içinde, ama *sadece* o değil."

"Öyleyse bu durumda, güvenlik ve bağ hissi, yüksek dozda alkolle ikame edilebilir mi?"

Bu bir şakaydı ve normalde sinirlenip sert bir cevap verirdim. Ama artık Michael'ın yanında bu savunmacı tavrı sürdürme ihtiyacı hissetmiyordum. Garipti, ama onunla genellikle sadece Evelyn'le ya da en fazla Layla'yla paylaştığım türden konuşmaları yapmakta kendimi rahat hissediyordum.

Bu, arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyordu?

"O gece neredeyse öyle olacaktı, değil mi?" diye cevap verdim. "Olmadığına sevindim. Neredeyse hiç tanımadığım ve daha da kötüsü, bunu hiç hatırlamayan birine bekaretimi kaptırabileceğimi düşünmek beni biraz korkutmuştu."

Düşünmesi garipti, ama şimdi o gece sadece arzu ve alkolün etkisiyle konuşmadığımı fark ettim. Elbette, içkiler tüm çekingenliği (ve sağduyuyu) ortadan kaldırmaya kesinlikle yardımcı olmuştu, ama... Sanırım sadece birkaç saatlik sohbetin ardından bile Michael Turner'a karşı bir güven ve bağ hissetmiştim.

Belki de onun da çekingenliğini ve sağduyusunu bir kenara bırakmış olması, hoş veya uygun görünme gibi sosyal kaygılar olmadan aklımıza gelen her şeyi özgürce konuşabilmemizdi.

"Aslında, sadece bir korkuydu," dedi. "Bir gün şanslı birisi sana hayalini kurduğun güzel anıları bırakacak."

Öyle hissetmemeliydim, ama itiraf etmeliyim ki, o gece hiçbir şey olmamasına ilk kez üzüldüm. Michael ile bunu bir daha yaşama şansım olmayacağını düşünüyordum. Açıkçası, bu düşüncede daha çok arzu konuşuyordu.

Önceki ilişkilerimde eksik olanın sadece güvenlik ve bağlanma hissi olmadığını itiraf etmeliyim. Hiçbir erkek Michael Turner'ın bende yarattığı çekiciliği yaratmamıştı. O adamın yatakta nasıl biri olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Sadece bu düşünce bile vücudumda bir titreme dalgası yaratıyordu.

Konuyu değiştirmek daha güvenli olur diye düşündüm — arabanın radyosu, sevdiğimi söylediğim bir şarkıyı çalmaya başladığında bu hiç de zor olmadı. Michael, o grubun hayranı olduğunu ve hatta Los Angeles'ta verdikleri bir konsere gittiğini söyledi. Farkına varmadan, durmadan sohbet etmeye başlamıştık.

"Çocuklar çok iyi," dedi. "Onlarla konuştun mu?"

"Trinity Turner'ın oğluysan, konsere gittiğinde şarkıcıların ve grupların soyunma odalarına serbestçe girmek zor bir şey değil."

"Tabii, bu ayrıntıyı unutmuştum. Nasıl unutabilirim ki? Annen sinemanın yaşayan efsanesi."

"Öyle, ama onun önünde 'efsane' kelimesini kullanma. Seni *yaşlı* olarak nitelendirdiğini düşünecektir."

"Öyle demek istemedim. O her zaman harika bir aktris oldu ve aynı zamanda çok güzeldi. Hala çok güzel, kariyerini neden bu kadar genç yaşta bıraktığını anlamıyorum."

"Bu uzun bir hikaye. Belki bir gün sana anlatır. Ama yönetmenler sürekli ona sinemaya dönmesi için teklifler gönderiyor. Kim bilir, belki bir gün kabul etmeye karar verir."

Kabul ederek başımı salladım. Radyoda çalan şarkı Beyoncé'nin *Love On Top* şarkısına dönüştü. Ben de şarkıya eşlik etmeye başladım ve Michael, "O da çok iyi biridir" dedi.

Ona baktım, doğru tahmin ettiğime inanamıyordum. "*O mu?*"

"Evet. Beyoncé."

"Beyoncé'yi *tanıdığını* mı söylüyorsun?"

"Evet, birkaç etkinlikte karşılaştık."

"Beyoncé mı? En büyük diva, dünyanın kraliçesi Beyoncé mi?"

"Oh, onu seviyor musun?"

"*Herkes* Beyoncé'yi sever."

"Belki bir gün seni onunla tanıştırayabilirim."

Cevap verecek kelime bile bulamadım. Michael gülmeye başladı, sonra şarkıya eşlik ederek benimle dalga geçti. Ben de ona eşlik ettim. Aslında ikimiz de aynı derecede detoneydik — ama onun benden daha kötü olduğunu kuvvetle şüpheleniyordum.

"Boncuk tezgahındaki kızın *Endless Love*'ı söylediğimizi duyunca ne kadar dehşete kapıldığını tahmin edebiliyorum," dedim bir ara.

"Korkunç olmalı!" diye gülerek onayladı. "Müziği severim, ama berbat bir şarkıcıyım. Örneğin, bir serenatla kimseyi etkileyemem."

"Tanrıya şükür!" dedim. "Hayatta serenat kadar kötü bir şey yoktur."

"Katılıyorum. Böyle bir şey yapmak için çaresizce aşık olmak gerekir."

Bununla ilgili bir yorum yapacaktım ama farkına varmadan, o çoktan binamın önüne gelmişti. Yolculuk o kadar hızlı geçmişti ki, zamanın geçtiğini fark etmemiştim. Aynı zamanda, pek çok şey hakkında ve aynı zamanda hiçbir şey hakkında konuşmayı başardığımız için, gerçekte geçen zamandan çok daha fazla zaman geçmiş gibi geliyordu.

"Yukarı gelmek istemiyor musun?" Bu sefer kabul edeceğini umarak denedim. "Büyükannem sürekli seni soruyor."

"Bayan Jenna çok tatlı biridir. Ona tekrar sevgilerimi ilet ve bir ara onu ziyarete geleceğimi söyle."

"Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Anlaşmamız, ailelerimizin bizim nişanlı olduğumuza inanması, hepsi bu."

"Anlaşmanın bir parçası değil, ama büyükannenizi gerçekten çok seviyorum. Onun hayatınızda olması büyük bir şans."

Bundan hiç şüphem yoktu. Büyükannem, çocuk programlarındaki büyükanneler gibi tavırlarıyla herkesi kolayca kendine hayran bırakan biriydi. Ayrıca insanları çok kolay severdi ve bu da işin kötü yanıydı.

Michael ve ben oyunumuzu bitirdiğimizde, büyükannem onu kaçınılmaz olarak özleyecekti.

En kötüsü de, muhtemelen sadece olmayacaktı.

Kaldırımdan gelen bir fısıltı duydum ve gözlerimi oraya çevirdim. Binamın sakinlerinden oluşan bir grup gördüm. Aralarında dört torunun gururlu büyükannesi Nora Williams ve Evelyn'in annesi ile aynı derecede dedikoducu iki komşum da vardı. Bana doğrudan bakıyorlardı, ama gözlerimi onlara çevirdiğimde bunu gizlemeye çalıştılar. Yine de açıkça bizim hakkımızda fısıldamaya devam ettiler.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Michael, kadınlar grubuna baktığımı fark etmiş gibi.

"Dedikoducu komşular," diye özetledim. "Muhtemelen benim sonsuza kadar bekar kalacağım yönündeki şöhretimden dolayı ilişkimizden şüpheleniyorlar. Neyse, ne düşündükleri önemli değil."

"Sence ne düşünüyorlar?"

"Muhtemelen şirketteki insanlar gibi. Benim altın avcısı olduğumu."

"Bu biraz modası geçmiş bir düşünce değil mi?"

"Sen benim patronumsun ve ben her zaman tamamen kariyer odaklı bir insan oldum, bu onların mantığı. Eh, bu pek önemli değil. Cumartesi günü Alice'in doğum gününde görüşürüz."

"Evet, ama muhtemelen ondan önce görüşürüz. Senin için sorun olmazsa, seni daha sık eve bırakabilirim. Bilirsin, dedikoducu komşularına daha fazla konuşacak konu vermek için."

Gülerek kabul ettim. O kadınların daha fazla konuşma konusu olmakla ilgilenmediğinden değil, ama yolculuk oldukça keyifli geçmişti.

Kapıyı açtım ve arabadan inmeye başladım. Kaldırıma adımımı atmıştım ki, diğer kapının açıldığını duydum ve dönüp baktığımda Michael'ın da arabadan inip bana doğru geldiğini gördüm, tam önümde durdu.

"Düşünüyordum da..." diye başladı. "İnsanların ilişkimizden şüphelenmeleri iyi değil, sence de öyle değil mi?"

"Şey... öyle değil, ama... Bu durumda yapılabilecek pek bir şey yok."

"Aslında, var."

"Cidden mi? Ne?"

"Tüm bu olayda daha fazla gerçeği aktarmak."

Biraz daha yaklaştı, benden sadece birkaç santim uzakta durdu, böylece nefes alıp verme sesini duyabiliyordum. O da benim nefesimi duyabiliyorsa, vücudunun benimkine bu kadar yakın olması nedeniyle ritmimin tamamen bozulduğunu fark etmiş olmalıydı.

Bununla ne demek istediğine dair herhangi bir şüphe varsa, yüzünü eğip dudaklarını benimkine çok yaklaştırdığında tamamen ortadan kalktı.

O kadar yakındı ki, işkence gibi geliyordu. Onu öpmek için duyduğum dürtüye daha fazla dayanamadım.

"Bunu yapmamızın bir sakıncası var mı?" diye fısıldadı, sesinin yankısı vücudumun her hücresinde yankılandı.

Cevap olarak sadece hafifçe başımı sallayabildim. Sonra gözlerimi kapattım ve o ana kendimi bıraktım.

Dudakları benimkilerle buluştuğunda sanki tüm dünya dönmeyi bırakmıştı. Dilinin ağzıma girip benimkini bulması için yol açtım ve ikisi yavaş ve son derece şehvetli bir dansa başladı.

Elleri yavaşça belimden aşağı kaydı ve bluzumun kumaşı ciltlerimizin temasını engellese de, sanki milyonlarca elektrik parçacığı orada boşalıyordu.

Bu, beni ilk kez öpüşüşü değildi. Aslında, kan dolaşımımızdaki alkolün cesaretlendirmesiyle, sarhoş olduğumuz gece boyunca bunu birkaç kez yapmıştık. Ancak bu seferki farklıydı. Her ne kadar bu bir oyun olsa da, bir an için orada duygular olduğuna dair yanılsamaya kendimi kaptırdım.

Bu yanılsama öpücükle birlikte sona erdi.

Her iki durumda da, bana gülümsedi ve ben de ona gülümsedim, "yarın görüşürüz" diye fısıldadık ve ben arkama bakmamaya çalışarak binamın girişine doğru yürüdüm.

"Ne şanslı bir kaltak..." Kadınların yanından geçerken birinin fısıldadığını duydum.

Şey... Bu konuda ona hak vermem gerekiyordu.

Gerçi, Michael Turner'ı öyle öpmek, sadece bir rolün parçasıysa, buna *şans* denebilir mi bilmiyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

MICHAEL

Bu, çocuk partisi olmaktan çok uzaktı.

Öncelikle, orada bulunan çocukların sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Çocuk temalı dekorasyona rağmen, etrafa bakındığımda kendimi yaşlı milyonerlerin düzenlediği bir hayır partisindeymiş gibi hissettim.

"Burada sadece yaşlı insanlar var," diye şikayet etti annem, ikimiz birlikte vardığımız anda.

Alice'in babaannesi olarak o da davet edilmişti. Ev sahiplerinin isteğine aykırı olsa da.

O kadar erken geldik ki, doğum günü kızı bile gelmemişti. Onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Girişte, bazı fotoğrafçılar bize poz vermemizi istedi. Onlardan sadece birinin aile tarafından tutulduğunu biliyordum; diğerleri, Harris'in torunu ve Michael Turner'ın kızı olan, iki büyük servetin küçük varisi olan ünlü ilk doğum günü partisini haber yapan basın mensuplarıydı. Görünüşe göre, milyonerlerin katıldığı etkinlikler hala web sitelerine çok sayıda ziyaretçi çekiyordu.

ve sosyal medya profiller ve çeşitli medya bu tür 'haberler' konusunda uzmanlaşmış çeşitli medya kuruluşlarının

Bize doğru patlayan flaşların yağmuruna gülümsedikten sonra, annem ve ben resepsiyon görevlisi tarafından bizim için ayrılmış masaya yönlendirildik ve annem ekledi: "Sanırım Margaret ve Caleb bunun kendileri gibi yaşlılar için bir parti olduğunu düşündüler..."

"Anne, sen de onlarla aynı yaştasın."

"Tabii ki değil. Ben onlardan çok daha gencim."

Aslında annem Caleb ile aynı yaşıyordu ve Margaret'ten üç yaş büyüktü. Ama bu konuda yorum yapmamaya karar verdim.

Sebastian daha önce bana mesaj atmış, Bonnie'nin kendini iyi hissetmediği için gelemeyeceklerini söylemişti. Ben de bunun sadece gelmemek için uydurdukları bir bahane olduğunu, gerçek olmadığını inanmak istedim. Yengemin bir an önce iyileşmesini içtenlikle diledim.

Logan'a gelince, dürüst olmak gerekirse onun orada olmasını beklemiyordum.

Bu yüzden, onun gelmesi benim için büyük bir sürpriz oldu.

O da fotoğraf çekertirmek için durdu ve bu konuda her zaman rahatsız görünmesi komikti. Üçümüz arasında, doğduğumuzdan beri sahip olduğumuz ünlü statüsüyle en kötü başa çıkan kişi ortanca kardeşimdi.

"Ah, canım... seni görmek ne güzel!" dedi annem, kalkıp kardeşimi kucaklamak için.

Üzerimizde daha fazla kamera flaşının patladığını fark ettim ve basit bir aile buluşmasının bile medya için malzeme haline gelmiş olması beni rahatsız etti.

"Merhaba anne. Merhaba Mike. Senin çocuklarından birinin doğum günü partisine katılacağımı kim düşünürdü?"

Sırtımıza hafifçe vurdular ve o yanıma oturdu. Ancak o zaman cevap verdim: "Hangisi daha şaşırtıcı? Benim bir kızım olması mı, yoksa senin bir aile etkinliğine gelmen mi?"

"Tabii ki senin çocukların olması. Küçük Alice ile tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Eğer o yaşlı aptallar gelmeye karar verip onu da getirirlerse..." diye cevapladı annem, kızımın anneannesine ve dedesine duyduğu öfkeyi daha da belirgin hale getirerek. Sonra tekrar Logan'a odaklandı. "Ama Michael haklı, canım. Seni neredeyse hiç görmüyoruz. İyi misin? Zayıflamışsın, düzgün besleniyor musun?"

Logan hiç zayıflamamıştı. Her zamanki gibi görünüyordu.

Üç çocuktan fiziksel olarak annemize en çok benzeyen oydu. Aynı yüz hatlarına ve aynı mavi gözlere sahipti (Sebastian da aynı göz rengine sahipti). Tek fark, saç rengiydi; benim ve rahmetli babamızınki gibi koyu kahverengiydi.

O, her zamanki gibi Los Angeles'taki büyük bir hastanede çalışmanın yoğun temposundan bahsederek annemize cevap verirken, ben dikkatimi tekrar salonun girişine çevirdim, çünkü beklediğim sadece Alice değildi.

Birkaç dakika sonra, sanki düşüncelerimi okumuş gibi, annem "Neden Camila'yı evden almadın?" diye sordu.

"Bana buraya gelip onunla buluşmamı söyledi. İşten direkt buraya geliyor."

Annem bana dehşet dolu bir bakış attı.

"Nişanlını cumartesi günü çalıştırdın mı, Michael?"

"Hayır anne. Ofiste değil. Cumartesi günleri aile kitapçısında büyükannesine yardım ediyor."

"Kız arkadaşın kitapçı mı işletiyor?" diye sordu Logan.

Annem hemen cevap verdi. Camila ile ilgili her şeyden gerçekten çok memnun görünüyordu.

"Aslında büyükannesinin dükkkanı, ama Camila ona çok yardım ediyor. Çok çalışkan bir kız. Onunla tanışmalısın, oğlum."

"Ciddi misin?" Logan inanamıyormuş gibi görünüyordu.

"Çalışkan mı?

Mike'ın tam zıttı." "Hey!" diye

homurdandım.

"Vay canına, inanamazsın!" annem de aynı fikirdeydi. "Yemin ederim, o kadar zeki ve çalışkan bir kızın Michael'da ne bulunduğunu anlamıyorum."

"Ben buradayım!" dedim.

Ancak annem devam etti: "Tabii ki çok yakışıklı. Üçünüz de öyle. Ama onun hayatla hiçbir ilgisi olmadığını biliyoruz. Camila ise çok odaklanmış. Sana çok benziyor, Logan."

hayatla hiçbir ilgisi olmak istemediğini biliyoruz. Camila ise çok odaklanmış. O sana çok daha çok benziyor, Logan.”

“Beni aşağılamanın yanı sıra, şimdi de gelinimi kardeşime mi sunacaksın? Çünkü Camila'nın onunla hiçbir ilgisi yok.”

İkisi de güldü ve ben bunun nesi komik olduğunu merak ettim, ta ki Logan elini omzuma koyup “Kim bilebilirdi ki, o gerçekten aşık. Basit bir yorumdan bile kıskanıyor.”

Kıskanmak mı? Ben mi? Özellikle de böyle aptalca bir yorumdan mı?

O açıkça yanılıyordu.

"Camila harika bir kız," dedi annem yine. "Kıskançlık iyidir, ilişkiye renk katar. Ama babanın yaptığı gibi aşırıya kaçma, tamam mı?"

İlk tepkim, hiçbir şekilde babam gibi olmayacağımı hemen söylemekti. Ancak, bunun önemsiz olduğunu kendime hatırlatarak, zihnimde hızlıca düzeltme yaptım. Çünkü Camila ve ben aslında birlikte değildik. Evliliğimiz asla gerçekleşmeyecekti.

Nedense, bunu düşünmek midemde bir yumru oluşmuş gibi garip bir his uyandırdı.

Çocukların kahkahaları dikkatimizi çekti ve gözlerimizi yarım düzine çocuğun oynadığı küçük bir oyun parkına çevirdik. Yaklaşık üç yaşında bir kız çocuğu, kaydırığın merdivenlerini tek başına tırmanıyordu ve tepeye ulaştığında cesur bir poz verdi, her ne kadar kaydırak onun boyuna uygun küçük bir kaydırak olsa da. Bu beni gülümsetti

Alice'e bu küçük şeyleri öğretmeyi ne kadar istediğimi düşündüm.

Küçük kızım henüz çok küçükken annesini kaybetmişti. Leah ile geçirdiğim kısa süre, onun iyi bir anne olup olmayacağı konusunda bana pek bir fikir vermedi. Ama tabii ki bunun pek bir önemi yoktu. Leah o zamanlar beni daha iyi tanısaydı, benim berbat bir baba olmaya tüm potansiyele sahip olduğumdan emin olurdu. Ama Alice'i tanımak beni değiştirdi ve muhtemelen Leah'ı da değiştirmişti.

Yine de, birkaç e-posta alışverişinden emin olduğum bir şey vardı: Leah kızını seviyordu ve onun bir babası olmasını istiyordu.

O baba ben olacaktım. Beni bundan alıkoyacak hiçbir şey yoktu

.

"Üzgünüm kardeşim, ama gitmem gerek," dedi Logan.

Ona döndüm, elinde cep telefonu olduğunu gördüm ve ayağa kalkmaya başladığını gördüm.

"Ne demek istiyorsun? Alice ve Camila ile henüz tanışmadın bile," diye cevap verdim.

"Üzgünüm Mike. Hastaneden arıyorlar. Hastalarımın biri nüksetmiş ve acil ameliyat olması gerekiyor, orada olmam lazım."

"Bunu yapabilecek başka bir doktor yok mu?"

"Durum karmaşık, kardeşim. Söz veriyorum, nişanlınla ve yeğenimle tanışmak için bolca fırsatım olacak."

"Belki üniversiteden mezun olmadan önce..." diye cevap verdim.

Ama duymamış gibi yaptı ve anneme yanağından bir öpücük, bana da sırtıma bir pat attıktan sonra gitti. Logan'ın ailesine hiç zaman ayıramadığı gerçeğine alışmış olmamız gerekirdi.

Hâlâ oynayan çocuklara baktım ve Logan gibi olmak istemediğimi düşündüm... babamızın eskiden olduğu gibi.

"Oğlum..." annemin sesi kulaklarıma ulaştı, ama ben çocuklara bakmaya devam ettim. "Hiç sahte alçakgönüllülük göstermedim ve her zaman senin kadar güzel kızlar bulabileceğini düşündüm, ama senin kadar güzel olanı bulamadım. Ama sanırım yanlışmışım, değil mi?"

Yüzümü ona çevirdim ve gözlerini malikanenin girişine diktiğini fark ettim. O yöne döndüm ve bu yorumun nereden geldiğini anladım.

Ve... Vay canına!

Camila'yı tanımlamak için "güzel" basit bir kelime olurdu. Özellikle o anda, dantelli askılı siyah bir elbise giymiş, kırmızı saçları zarif bir topuz halinde toplanmış, hafif makyajlı yüzüne birkaç saç teli düşmüş halde.

Gözlerimi ondan ayıramadım, tamamen büyülenmişim ve dürüst olmak gerekirse, çılgın bir şehvetle dolmuştum. Onu o partiden çıkarıp evime, yatağıma götürmek için ani bir dürtü hissettim.

Tabii ki, bu ne yazık ki benim için bir seçenek değildi

.

Yirmi yedinci bölüm

MICHAEL

Camila girişteki bir masanın önünde durdu, muhtemelen resepsiyoniste adını vermek zorundaydı. Annem ve ben zaten tanınmış kişiler olduğumuz için, bu prosedürü uygulamadan doğrudan içeri girmeye izin verilmişti. Ayrıca, oraya gelen herkesin kimliği, araçları apartman kapısından girerken zaten tespit edilmişti.

Harris'lere nişanlığının partiye katılacağını bildirdiğim için listede olması gereken ismini verdikten sonra bile Camila'nın hemen içeri alınmadığını ve kadının ona daha fazla soru sorduğunu fark ettim.

Aniden, o lanet olası snob milyonerlere ve onların katı, insanlık dışı güvenlik önlemlerine karşı bir öfke dalgası beni sardı. Harris ailesi, sürekli paranoyaklık içinde yaşayan, her an soyulma, kaçırılma, suikast veya benzeri bir şeyin hedefi olabileceklerini düşünen türden insanlardı.

İronik bir şekilde, tek kızları genç yaşta ölmüştü, ama bu, onların o kadar korktuğu senaryolardan dolayı değil,

ailesiyle tartıştıktan sonra duygusal olarak çökmüş bir halde evden ayrılmış ve sonunda hayatını kaybeden bir trafik kazasına neden olmuştu.

Bir bakıma, ailenin en büyük ve tek trajedisi kendi elleriyle kendilerine getirilmişti.

Tüm bunlardan bıkmış bir şekilde ayağı kalktım ve ona doğru yürüdüm. Camila benim varlığını fark ettiğinde gözlerini bana çevirdi ve bir an için ikimiz de donakaldık, birkaç saniyeyi sonsuzluk gibi hissettiren bir bakışla birbirimize kilitlendik.

Ta ki resepsiyonistin sesi kulaklarıma ulaşır beni trans halimden çıkarana kadar.

"Üzgünüm hanımefendi, tekrar kontrol ettim ama isim listede yok."

Bu, sinirimi geri getirdi, ama derin bir nefes alıp kendimi kontrol etmeye çalıştım. Kız orada çalışıyordu, hiçbir şeyden sorumlu değildi.

"Olmalı," dedim, dikkatini kendime çekerek. "Camila benim nişanlım, Harris'lere onun adını da eklemelerini istedim."

Kadın bu sözlerim üzerine gerginleşti. Beni tanıyordu, etkili bir kişi olmanın yanı sıra, doğum günü kızının babası olduğumu da biliyordu. Bu yüzden, hata kendisinde olmamasına rağmen özür diledi ve Camila'nın geçmesine izin verdi.

Ancak bahçeye birkaç adım attığı anda tek kelime bile edemedi. Bana yaklaştığı anda, bir düzine fotoğrafçı etrafımızı sardı.

Fotoğraf çekmek istediklerini söylerken – aslında birkaç fotoğraf çekmek istediler ve biz kabul etmeden önce çekmeye başlamışlardı – sonunda Michael Turner'ın nişanlısıyla birlikte fotoğrafını çekebileceklerini söyleyip duruyorlardı.

"Lütfen birbirinize biraz daha yaklaşabilir misiniz?" diye sordu fotoğrafçılardan biri.

Aslında o aptallara siktirip gitmelerini söylemek istiyordum ve Camila'nın yüzünden onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum. Ancak bu pek akıllıca olmazdı. Ve doğrusu, basında birlikte çekilmiş fotoğraflarımızın yayınlanması, benim davam için çok olumlu bir şeydi.

Böylece Camila'nın elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. İkimiz de kameraya gülümsedik, el ele tutuşup omuzlarımızı birbirine yasladık, tıpkı bir aile partisinde, ebeveynlerine iyi bir izlenim bırakmaya çalışırken fiziksel teması en aza indiren bir çift genç gibi.

Fotoğrafçılar, mantıken, bundan bununla yetinmediler.

"Öpüşerek çekilen bir fotoğraf harika olur," dedi içlerinden biri diye önerdi ve bu fikir diğerleri tarafından hemen kabul edildi.

Camila ve ben birbirimize baktık, ikimiz de durumdan biraz utanmıştık. Aslında, onun yüzü kıpkırmızıydı ve ben onu bu duruma soktuğum için kendimi suçlu hissediyordum. Nişanlı bir çiftte yapılan basit bir isteği reddetmek oldukça kötü görünürdü.

Bana küçük bir gülümsemeyle hafifçe başını salladı, sanki sorun olmadığını söylemek istermiş gibi. Sonuçta, bu ilk öpüşüşümüz olmayacaktı

Öpüştük. Birkaç gün önce onu evine bıraktığımda bunu zaten yapmıştık. Ve, şey... tanıştığımız gece de pek çok şey yapmıştık.

Bu yüzden gözlerimizi kapattık ve birbirimize doğru eğildik, dudaklarımızı hafifçe öpüştürdük. Bu, önceki öpücükten daha masum, tatlı ve masum bir öpücüktü. Yine de, nedense, vücudumun her hücresine kıvılcımlar saçtı.

Özellikle çok özel bir kısımda, ve umarım fotoğraflarda çok belirgin olmazdı.

Gözlerim kapalı olsa bile, flaşların patlamasından çok sayıda fotoğraf çekildiğini anlayabiliyordum. Doğum günü kızının bile bizim kadar ilgi odağı olmayacağından emindim.

Sahnelenen öpücüğümüz sadece birkaç saniye sürdü, sonra Camila'nın elini tekrar tutup onu annemin beklediği masaya götürdüm ve fotoğrafçıları geride bıraktım. Sahte nişanım doğrudan sahte kayınlıdesini selamlamaya gitti.

"Canım canım, ben bugün bugün senin
senin doğum iyi iyi
Tebrikler!" dedi annem.

Yeniden oturdum ve ikisinin sarılmasını izledim. Her zaman, ciddi bir ilişkiye girersem annemin o kadında hemen bir milyon kusur bulacağını düşünmüştüm — tıpkı Bonnie'ye ilk başta yaptığı gibi — ama olanlar bununla alakası bile yoktu.

İkisi sonunda oturdular ve birkaç dakika daha sohbet ettiler, ta ki annem tekrar ayağa kalkıp, "Birkaç tanıdık yüz gördüm. Bu yaşlılarla biraz sohbet edeceğim, genç çifti biraz yalnız bırakayım" diyene kadar.

Camila içtenlikle cevap verdi: "Ama sen hiç de yaşlı değilsin."

Ve böylece, annemi tamamen kendine hayran bırakmıştı. Annem nazikçe Camila'nın yüzünü okşadıktan sonra bana döndü.

"Bu kızdan gerçekten öğrenecek çok şeyin var, oğlum."

Bunun üzerine, yakındaki masalarda oturan tanıdıklarını selamlamak için uzaklaştı.

Sonunda Camila ile baş başa kaldığımda, girişte olanlar için özür dileme fırsatını yakaladım: "Olanlar için gerçekten çok üzgünüm."

"Bu anlaşmanın bir parçası," diye cevapladı, artık standart cevabı haline gelen cevaba geri dönerek.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu durum beni sinir etmeye başlamıştı.

O anda, bizim ve diğer herkesin dikkati, büyükbabası ve büyükannesi eşliğinde gelen doğum günü kızına yöneldi.

Hemen ayağa kalktım, tek istediğim kızımın yanına koşmak, onu kollarımın arasına almak ve ona mutlu yıllar dilemekti. Ama bunun o kadar kolay olmayacağını hemen anladım.

Fotoğrafçılar balın etrafındaki sinekler gibi etrafını sardılar ve konuklar da etrafında toplandılar, birçokları için göz alıcı bir manzara yaratmış olabilirdi ama benim için boğucu bir manzaraydı.

Alice'in de aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyordum, çünkü etrafındaki kalabalığın baskısı altında kısa süre sonra gözyaşlarına boğuldu. İçgüdülerimle hareket ederek, küçük kalabalığın içinden zorla geçerek ona koştum.

küçük kalabalığın arasından geçerek ona ulaştım. Ona ulaştığımda, onu Margaret'in kollarından adeta kaptım. O ve kocası bana öfkeli bakışlar attılar, ama gazetecilerin önünde kendilerini tutmaya çalıştılar.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Michael?" Caleb dikkat çekmemek için fısıldayarak sordu.

Alice'i kollarımda salladım; hala ağlıyordu, açıkça çok korkmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye aynı alçak sesle karşılık verdim. "Kızın ödü patladığını görmüyor musun? Senin neyin var böyle?"

Margaret, "Çocuklarla biraz deneyimin olsaydı, onların ağladığını bilirdin. Bu normal bir şey." diye karşılık verdi.

"Bunda normal olan hiçbir şey yok. Tıpkı bir yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisini basının da katıldığı yüksek sosyete etkinliğine dönüştürmenin normal olmaması gibi."

Caleb, "Velayet bizde olduğu sürece kararları biz veririz" diye karşılık verdi.

Derin bir nefes aldım, bu sefer sesimi alçaltabileceğimden emin değildim. Ama Alice'in sessizleştiğini ve yumuşak bir mırıldanma sesi çıkardığını fark edince durdum.

Ona baktım ve mavi gözlerinin bir şeye sabitlendiğini, küçük ağzının sesler çıkardığını gördüm.

Onun bakışını takip ederek, dikkatini çeken şeyi gördüm. Camila kalabalığın kenarında durmuş, iki parti balonu tutmuş, yüzünün önünde sallıyor, öpücükler gönderiyor

Öpücükler gönderiyor ve komik suratlar yapıyordu. Bu manzarayı gören Alice, sanki birkaç saniye önce ağlamamış gibi tatlı, coşkulu bir kahkaha attı.

Ben de gülümsedim. Camila'ya doğru adım attım ve o hemen kollarını uzattı. Alice, sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi, bir saniye bile tereddüt etmeden Camila'nın kollarına atladı.

Camila dönüp Alice'i oyun alanına doğru taşıdı, fotoğrafçılar da Caleb ve Margaret'i tamamen unutmuş gibi, hevesle onları takip ettiler.

Onlar da benim huzurumu bozmaya çalışmasalardı, ben de onları unutmuş olurdum.

"O kadın kendini ne sanıyor, torunumuzu öylece alıp götürüyor?" Margaret, Camila'ya dehşetle bakarak tısladı.

Öfkeyle ona döndüm. "O kadın benim nişanlım. Yakında karım ve Alice'in üvey annesi olacak. Buna alışsan iyi olur."

Caleb araya girdi: "Evlenerek Alice'in velayetini alabileceğini mi sanıyorsun? Sen sorumsuz birisin, çocuk yetiştirecek durumda değilsin."

"Bunu yargıca kanıtlaman gerekecek. Ama başaramayacaksın. Otel çalışanına yaptığın gibi beni gözetleyerek bile başaramayacaksın." Onların zavallı planlarını bildiğimi öğrenince şoktan yüzlerinin solduğunu gördüm. Neredeyse gülecektim ama ciddi bir ifade takındım. "Bu arada, birinin içkisine ilaç katmak suçtur. Sence yargıç bir çocuğu iki suçluya teslim eder mi?"

"Böyle bir şeyin kanıtı yok!" Caleb, neredeyse suçunu itiraf eder gibi bir ifadeyle bağırdı.

"Henüz yok. Ama üzerinde çalışıyorum. Ve zaten, şimdi bunun zamanı değil. Buraya kızımın doğum gününü kutlamaya geldim. Oh, ve nişanlığımın da doğum günü. Bu yüzden, bu geceyi ikisiyle geçirmeyi planlıyorum. Şimdi, izin verirsiniz."

Onlara cevap verme şansı vermeden, arkanı dönüp sakın bir şekilde oyun parkına doğru yürüdüm.

Yaklaştıkça, Camila'nın Alice'i bebek salıncakta nazikçe sallarken Alice'in mutlu kıkırdamalarını duyabiliyordum. Camila bunu büyük bir özen ve sevgiyle yapıyordu. Onları böyle, birlikte gülümseyip gülerken görmek, tarif edemeyeceğim bir şekilde kalbimi ısıttı.

O anda, Alice'i sevdiğimden her zamankinden daha emin oldum.

Ve Camila ile olan ilişkimizin tamamen bir anlaşma parçası olduğundan o kadar da emin değildim.

İçimde başka bir şey vardı, her geçen gün daha da güçlenen bir şey.

Ve bu, basit bir fiziksel çekiciliğin çok ötesinde bir şeydi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

CAMILA

Alice evrendeki en sevimli çocuktı.

Ya da belki de ben, o küçük yaratığa bu kadar aşık olduğum için, evrendeki en aptal yetiştikten başka bir şey değildim.

Michael'ın kızın dedesi ve ninesine ne söylediğini bilmiyordum, sadece partinin çoğunda bizi yalnız bıraktıklarını biliyordum. Görünüşe göre, diğer zengin insanları selamlamakla çok meşguldüler, ama aslında torunlarını kucaklarına alıp bir ödöl gibi sergilemek istedikleri belliydi.

Bir çocuğun ilk doğum gününü geçirmek için pek de neşeli bir yol sayılmaz.

Ama Michael'ın onlara söylediği her neyse, Alice ile birkaç saat eğlenceli vakit geçirdik. Bazen Michael'ın annesi de bize katılıyordu. Kendisine "teyze" denilmesini ısrarla talep etmesine rağmen, torununa çok düşkün olduğu belliydi. Kızı bu kadar sevdiğini görünce, Alice "büyükanne" demeyi öğrendiği anda onun tamamen eriyip gideceğine inanmak zordu.

Alice "büyükanne" demeyi öğrendiği anda tamamen eriyip gideceğine inanmak zordu.

Alice o kadar çok oynadı ki, pasta kesme zamanı geldiğinde çoktan uykusu gelmişti, bu yüzden parti gece geç saatlere kadar devam edecek olsa da kısa süre sonra ayrılmaya karar verdik. Bir dadı onu almaya geldi ve yatırmaya götürdü, Michael ise endişeli bir baba gibi ona binlerce talimat verdi.

O, gerçekten sevimli bir babaydı.

Michael ve annesi ayrı arabalarla gelmişlerdi, bu yüzden malikanenin çıkışında annesine veda ettik ve sahte nişanım beni eve götürecekti. Ancak saat henüz on geçiyordu ve onun başka bir fikri vardı.

"Bugün senin doğum günün. Bir yerde kutlayabiliriz. Bir restoran ya da bar..."

Bu fikir cazipti. Michael ile birkaç saat daha geçirmek gerçekten hoşuma giderdi.

"Bar harika bir fikir. Ama lütfen alkol olmasın."

O da heyecanla kabul etti ve onun bildiği bir yere gittik. Benim standartlarıma göre biraz pahalıydı ama rahat atmosferi ve canlı müziği hemen hoşuma gitti. Atıştırmalıklar ve iki soda sipariş ettik.

Alkol almadık. Kendi güvenliğimiz için.

"Ee, bugün iş nasıldı?" diye sordu, açıkça sohbet etmeye çalışıyordu.

"Kitapçıda çalışmak her zaman güzeldir. Dünyada en sevdiğim yerdir. Sadece çok yorgunum, bugün zor bir gündü."

"Cumartesi günleri genellikle daha mı yoğundur?"

Hiç bu kadar yoğun olmamıştı, çünkü neredeyse hiç hareket yoktu. Ona bunu biraz cesaretsizce söyledim.

Ona her şeyi başından itibaren anlattım. Kitabevinin annem ve büyükannem tarafından nasıl kurulduğunu, yıllardır bölgede nasıl büyük bir başarı elde ettiğini ve son zamanlarda işlerin nasıl zorlaştığını anlattım.

Ve son olarak, günün neden bu kadar yorucu geçtiğini açıkladım: mekanın yenilenmesi nedeniyle bazı kitapları paketlemeye başlamıştık.

Ancak o zaman Michael, anlaşmamızdaki beş yüz bin doları ne için kullandığımı öğrendi. Ve buna şaşırılmış görünüyordu.

"Bu miktar her şey için yeterli olacak mı?"

"Arazi sahibi istediği gibi, araziyi peşin olarak satın almak, inşaat malzemelerinin bir kısmını satın almak ve ilk birkaç haftalık işçilik ücretini ödemek için yeterliydi. Geri kalanını karşılamak için biraz birikimim var. Sadece büyükannem şüphelenmesin diye yavaş davranmam gerekiyor. O, birikimlerime eklemek ve araziyi satın almak için kredi çektiğimi düşünüyor."

"Ben senin nişanlıyım. Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Ne demek istediğini tahmin ederek güldüm. Benimle gerçek bir ilişkisi olmadığı için daha fazla para eklemeyeceği açıktı.

“Ona, doğum masraflarını ödemek için bana borç verdiğini söyleyebilirim,” dedim. “Bu kadar yalanın arasında bir tane daha fark etmez.”

Ciddi görünüyordu, sanki tam olarak bunu kastetmemişti gibi, ama itiraz da etmedi. Tam o sırada, sahnedeki grup benim çok sevdiğim bir şarkıyı çalmaya başladı ve görünüşe göre Michael de bu şarkıyı çok seviyordu.

Bu da bize başka bir konu daha verdi: ikimizin de sevdiği gruplar ve şarkıcılar. Birkaç saat içinde, o gece otelde olduğu gibi birlikte gülüyorduk. Tek fark, bu sefer birlikte yatmaktan, tuhaf bir evlilik teklifinden ya da bunun gibi şeylerden söz edilmiyordu.

Ayıkken eğlenmenin de avantajları vardı.

Ve benim için en önemlisi, ertesi gün her şeyi hatırlayacak olmamdı. Michael'ın ne kadar eğlenceli bir arkadaş olduğu ve beni nasıl tamamen rahat ve kaygısız hissettirdiği. Sarhoş olduğum zamanlarda olduğu gibi birkaç kez küfür ettim, mükemmel torun, mükemmel öğrenci veya mükemmel çalışan olmak umurumda değildi.

Her zaman mükemmel olmak yorucuydu.

Michael'ın yanında tamamen kendim olabileceğimi hissettim.

"Kadeh kaldırmaya ne dersin?" diye önerdi. "Sadece bir

tane, bize zarar vermez
zararı olmaz."

Haklıydı. Tek bir içki zararı olmazdı. Ben de kabul ettim ve iki kokteyl sipariş ettik. Kokteyller birkaç dakika sonra, bize şimdiye kadar hizmet eden garsondan farklı bir garson tarafından getirildi.

Doğum günüm ve Alice'in doğum gününe kadeh kaldırdık.
Ve üçümüzün mutluluğuna.

Üçümüz...

Asla gerçek olmayacak bir utançtı.

İçkilerimizi bitirirken, bir adam oldukça sıra dışı bir mesajla masamıza yaklaştı.

"Affedersiniz... Ön tarafta duran BMW sizin mi acaba?"

Çok az içmiş olmama rağmen, bu soruya gülmekten kendimi zor tuttum — bana çok gerçeküstü geldi. Birinin bana BMW'nin benim olup olmadığını soracağını hiç düşünmemiştim.

Ama araba arkadaşımın arabasıydı. Arkadaşım bunu adama söyledi ve adam, "Sadece benim arabamı engelliyor. Çıkabilmem için biraz ileriye çekebilir misiniz?" diye ekledi.

"Vale hizmeti olmayan lanet olası yer..." diye mırıldandı Michael.

Gözlerimi devirdim ve onunla dalga geçtim, "Ah, zenginlerin sorunları..."

İkimiz de güldük, ama önümüzdeki adam bunu hiç komik bulmadı.

Michael isteksizce arabayı kendisi hareket ettirmeye karar verdi ve bana onu beklememi söyledi, ardından diğer adamla birlikte dışarı çıktı. Gözlerimle onu takip ettim, her zamanki gibi onun uzaklaşmasını izlerken yapmaya alıştığım şeyi yapmaktan kendimi alamadım: o muhteşem popoya odaklanmak.

"Lanet olası cazibe..." diye mırıldandım. Michael bardan çıkarken, o şaheseri daha iyi görebilmek için başımı yana eğdim bile.

İçkimin son yudumunu aldım, alkol konusunda gittikçe zayıfladığımı hissediyordum. Sadece bir kokteyl içmiştim, ama başım biraz ağırlaşmıştı.

Birinin yaklaştığını fark ettim ve başımı kaldırdım. Bir baş dönmesi dalgası beni sertçe vurdu ve masamın yanında duran adamın yüzüne baktığımda, tek gördüğüm bulanık bir görüntüydü.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

MICHAEL

Barın hemen yanında park ettiğim arabama doğru kaldırımda yürürken, o geceyi zihnimde tekrar gözden geçirdim — benim için hayatımın en güzel gecelerinden biri olan o geceyi.

Kısa bir süre önce, birinin bir çocuğun doğum günü partisi hakkında böyle bir şey söylediğini duymak bana acınası gelirdi, ardından birkaç saat bir barda soda içip bir kadınla cinsel imalar içermeyen bir sohbet yapmak. Ama bu, benim ulaştığım yetişkinlik aşamasıydı.

Bir çocuğun ilk doğum gününü kutlamanın bu kadar anlamlı olabileceğini, bunu kendim yaşayana kadar hiç bilmiyordum.

Alice çok hızlı büyüyordu. Onu ilk gördüğümde, benim işaret parmağımı zar zor kavrayabilecek kadar küçüktü. Şimdi ise kendi başına ayakta durabiliyor ve yardım almadan birkaç adım atabiliyordu. Birkaç kelime mırıldanıyor ve sesleri taklit ediyordu (en sevdiği sesler köpek sesleriydi, bu da Apollo ile tanışacağı gün için beni endişelendiriyordu). Tüm bunları görmek ve uzaktan da olsa benim bir parçam olan bu küçük varlığın büyümesine tanık olmak büyülü bir deneyimdi.

Ama itiraf etmeliyim ki, o gece Camila sayesinde daha da güzeldi.

Kızıma gösterdiği özen ve şefkat, şüphesiz kalbimi çok etkilemişti. Bazen, nişanımız gerçek olsaydı, Alice'in Camila gibi bir kadını ikinci annesi olarak gördüğü için ne kadar şanslı bir kız olacağını düşünüyordum.

Kimi kandırıyordum ki? Şanslı olan sadece Alice olmazdı. O kadını her gün yanımda tutacak kadar şanslı bir piç olurdum. Sadece kızımı büyütmeme yardım etmekle kalmaz, her gece yanımda uyurdu. Benimle birlikte uyanırdı.

Her gece benim olan.

Onun vücudunu ellerimle, ağızımla ve dilimle keşfetme ve onun içimde derinlere gömülürken benim adımları inlemesi isteğim her geçen gün daha da güçleniyordu.

Ama mesele sadece bu değildi. Camila, bir kadının bedenine bürünmüş bir günahtı, elbette — ama dünyada başka güzel kadınlar da vardı, çoğu benim yatağымda bir gece geçirmek istiyordu. Camila'da şehvetin çok ötesinde bir şey vardı.

Onun mizah anlayışını, zekasını ve esprili tavrını seviyordum. Fikirlerini dürüstçe ifade edişini, hayallerinin peşinden koşmak için çok çalışmasını ve çok sevdiği büyükannesine bakmasını seviyordum...

Onunla konuşmayı çok seviyordum — saatlerce, bütün günlerimi bunu yaparak geçirebilirdim, bir saniye bile sıkılmadan. Gülümsemesini, saflığını... hem bedenen hem ruhen sevdim.

O kadında sevdiğim çok şey vardı.
Ve hayatımda ilk kez böyle hissetmişim.

Ve bu biraz korkutucuydu.

Barın yanındaki yan sokağa döndüğümde, kırık bir sokak lambası nedeniyle biraz karanlık olan bir bölgeden geçerken düşüncelerimden kopmuştum. Oradan arabamı gördüm ve etrafta başka araba olmadığı için başka hiçbir aracın önünü kapatmadığını görünce şaşırdım. Bu durum zihnimde bir alarm çaldırdı, tam o sırada aşağı baktığımda, zayıf ışıklandırma nedeniyle belirsiz bir şekilde, arkamda bir adamın gölgesinin ani bir hareketle elinde bir şey kaldırdığını gördüm.

Hızla dönmeyi başardım ve iki elimle kafama doğru gelen nesneyi engelledim — şimdi gördüğüm kadarıyla metal bir çubuktu.

Adamın yüzünde, kavga beklemediği için hissettiği türden bir çaresizlik gördüm. Hayatımın yıllarını Muay Thai antrenmanlarıyla geçirmiştim ve iki üç yıldır ciddi bir şekilde antrenman yapmamış olsam da, hala düzenli olarak spor salonuna gidiyor ve formumu koruyordum.

Bir gün işime yarayacağını hep biliyordum.

Çubuğu iki elimle kavradım, bir bacağımı sabitledim ve diğer bacağımla adamın karnına sert bir tekme attım, onu geriye savurarak neredeyse düşmesine neden oldum.

Artık açık bir üstünlüğüm vardı ve ona doğru yürüdüm. Ama onun gibi korkak değildim, bu yüzden çubuğu attım. O piçe sadece yumruklarımınla dersini verecektim.

İlk başta, karşılık vereceğini düşündüm — ilk varsayımım, beni soymaya çalıştığı ya da onun gibi bir şey olduğu yönündeydi. Ama o sadece arkasını döndü ve açıkça korkmuş bir şekilde, bir fare gibi caddeye doğru koştu.

"Buraya gel, seni orospu çocuğu!" diye bağırdım.

Hatta onu kovalamaya başladım, ama birkaç adım attıktan sonra kafamda başka bir uyarı ışığı yandı.

Ya hedef ben değilsem? Ya asıl plan beni uzaklaştırıp Camila'yı başkalarına bırakmaksa?

Bu düşüncenin yarattığı panik, beni geri dönüp bara doğru koşmaya itti. İçeri girer girmez, korkum daha da arttı — Camila ile paylaştığım masa artık boştu.

Gözlerim tüm mekanı taradı ve sonunda onu gördüm. Birkaç kişi sahnenin yanında grubun çaldığı müziğe eşlik ederek dans ediyordu ve aralarında Camila'nın kızıl saçlarını tanıdım. Ama o dans etmiyordu. Barın diğer tarafındaki çıkışa doğru yürüyordu.

Daha yakından baktığımda, yalnız olmadığını gördüm. Yanında bir adam vardı, kolunu beline dolamış, onu bir yere götürüyor gibi görünüyordu.

İçimde ilk kez bu kadar yoğun hissettiğim bir şey, Camila'ya dokunmaya cüret eden adama karşı derin, yakıcı bir nefret duygusu uyandırdı. Kıskançlık.

Ama bu duygu, ikinci ve daha acil bir uyarı ile hızla yerini değiştirdi: Camila tehlikedeydi.

Neredeyse onlara uğarak gittim. O piçin ceketinin arkasından yakaladım, onu geri ęekip Camila'yı bırakmaya zorladım.

Bana dönünce, yüzünün ortasına bir yumruk indirdim. Sendeledi ve masaya ęarptı. Bardakların ve tabakların kırılma sesi, sahnedeki grubun ęalmayı kesmesine neden oldu ve aniden mekandaki herkesin gözleri üzerimize ęevrildi.

Aklım başımda olsaydı, bunun kötü bir şey olduğunu bilirdim — ęok kötü. Bu tür bir davranış, kızımın velayet davasında bana ciddi zarar verebilirdi.

Ama aklım başımda değildi. Öfkeyle kör olmuştum, bu yüzden adamı tekrar yakaladım ve bir kez daha yumrukladım.

Kısa süre sonra insanlar araya girmeye başladı ve ben de kazara bir veya iki kişiyi vurmuş olabilirim. Öfkeyle tamamen sarılmıştım. Tek istediğim, o orospu ęocuęunu hareket etmeyi bırakana kadar dövmekti.

Birkaç kişi beni geri ęekip uzaklaştırmaya kadar yumruğumun onun yüzüne kaç kez ęarptığını sayamadım. O anda polis sireninin ęıęlık sesi nihayet kulaklarıma ulaştı ve beni kendime getirdi.

Bunu yapmamalıydım...

Ama o piç kurusu Camila'ya dokunmaya cüret etmişti ve...

"Camila?" diye fısıldadım, paniğim artıyordu.

Onu görene kadar etrafa baktım. Hâlâ ayaktaydı. aynı yerde, gözleri boş bakışlarla, barda patlak veren kaosun

barın içinde patlak veren kaosun içinde sürükleniyordu.

Ona doğru koştum, omuzlarından tuttum. Tam önünde durmama rağmen, sanki görünmezmişim gibi, gözleri hala uzaklardaydı.

"Camila?" diye tekrarladım. "İyi misin? Bir şey söyle. Konuş benimle, Camila..."

"Ben..." Sesi normalden çok daha yavaş çıkıyordu. "Ne oluyor?"

Tamamen uyuşturulmuştu. Biri

ona bunu yapmıştı.

Onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım.

Otuzuncu Bölüm

MICHAEL

O orospu çocuğu polisin çağrılmasıyla şanslıydı. Çünkü onu hayatta tutan şey buydu.

Ama öte yandan, bu aynı zamanda onun talihsizliğiydi. Çünkü bu kadar kolay kurtulamayacaktı.

İstasyona giderken Janet'i aradım ve o da beni kurtarmak için aceleyle geldi. Ve itibarımı. Ve Camila'ya yardım etmek için, ki o daha oraya varmadan uykuya dalmıştı ve uyanık gibi görüldüğü halde, benim rehberliğimle bir sandalyeye oturup tekrar bayılana kadar uyumaya devam etti.

Janet ve ben, tüm prosedürü hallederken sırayla ona baktık.

Neyse ki avukatım, bunun açıkça meşru müdafaa olduğu için saldırı suçlamasının düşürülmesini sağladı. Korkak adam, polisin karşısında o kadar korktu ki her şeyi itiraf etti.

Camila'nın içkisine ilaç kattığını ve onu bardan çıkarmaya çalıştığını itiraf etti. Ona göre, plan

ben geri döndüğümde onu bulamamamdı. Birine para verip, nişanlımın bir adamla birlikte çıkıp caddenin karşısındaki bir otele gittiğini bana söylemesini sağlamıştı. Onları suçüstü yakalamam gerekiyordu, yakalayamasam bile, Camila ile birlikte çekilmiş fotoğrafları basına sızdırılacaktı.

Tüm bu iğrenç detayları duyunca, o piçi tekrar döverek öldürmek istedim.

Doğru prosedür, Camila'nın sakinleştiriciyi içtiğini kanıtlamak için toksikoloji testine tabi tutulmasıydı, ama Janet, ikna edici tavırlarıyla, özellikle de adam her şeyi itiraf ettiği için, bu bürokratik işlemi ortadan kaldırmayı başardı. Bizimle birlikte gelen bardan bir adam, o piçin Camila'nın içkisine bir şey koyduğunu gördüğünü söyledi. Ayrıca, cebinde bir şişe ilaç bulundu. Zaten yeterli kanıt vardı.

Tabii ki Camila'nın "Neler oluyor?", "Waffle'ı beslemem lazım" ve "Michael'ın poposu çok seksi değil mi?" gibi ifadelerden oluşan ifadesiyle birlikte.

Sonuncusunun resmi rapora girmeyeceğini içtenlikle umuyordum.

Ama adam gerekli her şeyi söylemedi. Tek başına hareket ettiğini iddia etti, hakkımda çıkan haberler yüzünden benden hoşlanmadığını ve hayatımı mahvetmek istediğini söyledi. Ama bunun yalan olduğunu biliyordum. Birinin emirlerini yerine getiriyordu.

Kesinlikle Margaret ve Caleb'in emirlerini.

"Bu sefer kıl payı kurtuldun..." Janet, sonunda serbest bırakıldığımızda bana böyle dedi. O piç kurusu hastaneye kaldırılmıştı

hastaneye kaldırılmıştı ve oradan doğrudan hapse girecekti. "Onu neredeyse öldürüyordu, Michael. Öfkeli olduğunu anlıyorum, ama cinayetten tutuklansaydın, kızını bir daha asla göremezdin."

Bu argüman beni derinden etkiledi. Gerçekten hayatımın en aptalca şeyini yapmak üzereydim.

"Kendimi kontrol edemedim, Janet. Camila'yı kim bilir nereye götürüyordu ve adımlarından onun iyi olmadığı belliydi."

"Zavallı kız..." Camila'ya baktı, koltuğa kıvrılmış, benim ceketimle sarılmış, uykuya dalmıştı. "Onu soktuğun duruma bir bak."

"Margaret ve Caleb'in bizi soktuğu durum. O gece şirket partisinde kesinlikle uyuşturulmuştuk. Aynı yöntemi tekrar denediler, sadece bu sefer daha güçlü bir dozla."

"Asıl sorun bunu kanıtlamak. En ufak bir kanıtımız olsa bile, Alice'in velayetini kolayca kazanabilirdin."

"Sence o adam konuşma ihtimali var mı?"

"Muhtemelen sessiz kalması için çok para almıştır. En azından bir tehlikeyi atlattın. Umarım barda kimse senin onu dövdüğünü çekmemiştir."

"Eğer çekmişlerse, bunun meşru müdafaa olduğunu kanıtlayacak tüm hikayeyi biliyorum."

"Bunu polise zaten kanıtladın. Kamuoyu o kadar kolay ikna olmaz. Neyse, henüz olmamış şeyler hakkında endişelenmeyelim."

Daha iyi kızı eve götür.

—sen de. Biraz dinlen. Ben de aynısını yapacağım. Sana bir şey söylemeliyim, evlat: baban bana çok sorun çıkardı. Ama beni hafta sonu gece yarısı yataktan kaldırıp karakola götürmedi. Bu tür durumlarla uğraşmak zorunda kalmamak için şirketler hukuku okudum.

"Sana borçluyum, Janet. Bir borç daha."

"Elbette ödeyeceğim. İyi geceler. Yarın beni haberdar et."

İstediği kadar şikayet edebilirdi, ama benim için endişelendiğini biliyordum. Janet, kendi tarzında anne gibiydi — gerçek annemden çok farklıydı, ama yine de kendine özgü bir şekilde rahatlatıcıydı.

O ayrıldı ve ben Camila'nın oturduğu sandalyeye doğru yürüdüm.
oturduğu sandalyeye doğru yürüdüm.

Varlığımı hissederek, yavaşça gözlerini açtı, uyuşuk bir şekilde gözlerini açtı ve şaşkın bir şekilde etrafına baktı.

"Neler oluyor?" diye sordu, tamamen kendinden geçmiş bir halde. "Neredeyiz?"

Bir kadına böyle bir şey yapmanın ne kadar korkakça olduğunu düşündüm. Tamamen savunmasızdı. Kötü niyetli herhangi biri ona her şeyi yapabilirdi.

Düşündümdüşündüm olasılıkları olasılıkları beni
midemi midemi bulandırdı.

"Yarın her şeyi açıklayacağım, Camila. Nasıl hissediyorsun?"

"Uykulu..."

"Eminim. Seni bu halde eve götüremem — büyükannen endişelenir ve ona olanları anlatamam. Ayrıca, yarın tamamen kafan karışık bir şekilde uyanacaksın ve her şeyi açıklamak için yanında olmam en iyisi."

"Tamam..."

"Büyükkanneni arayıp bu gece benim evimde kalacağını söyleyeceğim, tamam mı?"

"Tamam..."

"Yarın seni eve götüreceğim, tamam mı?"

"Tamam..."

"...Az önce söylediğim tek kelimeyi bile anlamadın, değil mi?"

"Hayır..."

Camila'nın tamamen istemeden komik olduğunu düşünerek güldüm. Gözlerini tekrar kapattı ve onu öyle görünce ve benim yüzümden yaşadığı her şeyi düşününce kalbim parçalanmış gibi hissettim.

Onu uyandırmak istemedim, bu yüzden onu kollarımın arasına alıp arabama taşıdım. Yolcu kapısını açmayı başardım ve onu koltuğa nazikçe oturttum.

Emniyet kemerine ulaşmak için ona doğru eğilmek zorunda kaldım ve bu yakınlık vücudumun belirli bir bölgesinde çok uygunsuz tepkilere neden oldu. Kokusu beni sarhoş etti, beni tamamen çılgına çevirdi.

Tabii ki, bu, böyle bir şey hissetmek için uygun bir zaman değildi

Emniyet kemerini takıp uzaklaşmaya başladım, ama Elini hafifçe göğsüme dokundurdu ve yüzüne baktığımda, tekrar uyandığını fark ettim.

"Hey, Michael, beni kurtardın, değil mi?"

Bunun kasıtlı olmadığını biliyordum, ama fısıltı gibi sesi vücudumun aşırı hevesli kısmının tepkisini engellemedi. Daha da sertleşti.

Zihnimde kendime küfrederken, doğal davranmaya

çalıştım. "Evet, öyle bir şey."

Onu kurtardığımı söylediğine tam olarak katılmıyordum, çünkü ben olmasaydım o durumda olmazdı.

"Ne olduğunu anlamadım..." dedi, hala gözlerimin içine bakarak. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum, ama çok kafam karışık..."

"Tahmin edebiliyorum, tatlım..." Son kelime ağzımdan kendiliğinden çıktı. "Çok korkmuş olmalısın, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Hiç korkmadım. Nedense... senin beni kurtarmaya geleceğini biliyordum sanki."

"Bana bu kadar güvenmemelisin Camila. Unutma, ben sadece pervasız bir çapkınım."

Kafasını salladı. "Öyleydin. Ama artık değilsin. Değiştin... ve değişmeye devam ediyorsun... kızın için."

"Şey... Deniyorum... ve sen de bana bu konuda çok yardımcı oldun."

"Senden bir ricada bulunabilir

miyim?" "Ne istersen."

"Bir öpücük istiyorum. Bugünkü partide olduğu gibi değil, gerçek bir öpücük. Tanıştığımız geceki gibi."

Kahretsin. O kadın beni böyle kışkırtmamalı.

"Bence bunu başka bir güne saklasak daha iyi olur, Camila. Yarın, bunun olduğunu bile hatırlamayacaksın." "Ama o an

geldiğinde bunun olduğunu bileceğim. Lütfen..."

Kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. daha da yaklaştırdı. Israrcı olabilirdi, ama o haldeyken o kadar da güçlü değildi. Ve bu, bunun ne kadar yanlış olacağını bilmemin bir nedeni daha oldu.

Bu yüzden, dudaklarımız birbirine değmeden önce, yüzümü kaldırdım ve alnına uzun bir öpücük kondurdum.

Bu, onun beklediği gibi bir şey değildi, tanıştığımız geceki öpücükler gibi de değildi. Çok farklıydı. Ama benim için çok daha fazla anlam ifade ediyordu. Çünkü o artık sadece partide benimle içki içen bir kız değildi.

artık benimle partide içki içen bir kız değildi. O, her şeyden ve herkesten korumak istediğim kızdı.

Bir iç çekiş duydu ve şikayet edeceğini sandım. Ama sonra hiç beklemediğim bir şey söyledi: "Michael Turner... Sanırım sana aşık oluyorum."

Onun bu açıklaması karşısında şaşkına dönerek, hızla uzaklaştım ve tekrar yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı ve görünüşe göre tekrar uykuya dalmıştı.

Saçlarını yüzünden çekip, "Ve ben de sana, daha önce hiç kimseye hissetmediğim bir şey hissettiğimden eminim" diye fısıldadım.

Aşkın, gerçekten de hissettiğim şeyin adı olduğu bana çok açık geldi.

Ve bu hem korkutucu hem de harikaydı.

Otuz Birinci Bölüm

CAMILA

Benim olmayan bir yatakta uyanmaya alışmış olmalıydım, oraya nasıl geldiğimi bilmeden. Ve bir kez daha, geçen seferki gibi, Michael bana eşlik ediyordu.

Ancak bu sefer birkaç fark vardı. Birincisi, önceki gibi uyumuyordu.

İkincisi, tamamen giyinikti, ama benim alıştığım takım elbiselerinden daha rahat giysiler giyyordu.

Hâlâ tanıdık olmayan yatakta yatarken, üzerimi örten beyaz yorganı kaldırıp kendi vücudumu kontrol ettim.

Tanrıya şükür... Üçüncü fark da benim de giyinik olmamdı.

"Günaydın," diye selamladı Michael. Yatağın yanındaki koltukta oturmuş, bir fincandan sıcak bir şey yudumlarken beni izliyordu. "Her şey yolunda, ama kafan karışık olmalı, bu yüzden tüm sorularını yanıtlamak için buradayım."

Ne oluyordu böyle? Ne tür sorular sormam gerektiğini hiç bilmiyordum. Şirket partisi gecesinde olduğu gibi, hafızamda bir boşluk vardı. Ama bu seferki daha da derindi.

Geçen seferki gibi anıların parıltıları bile yoktu. Sanki bar masasından birdenbire kaybolmuş ve buraya, beyaz çarşafli yatağa, beyaz duvarlı ve perdeli odaya, melek gibi güzel görünen bu adama karşı gelmişim gibiydim.

"Öldüm mü?" Aklıma gelen tek soru buydu.

Bir an için, bu benim kafamda mantıklı geldi.

Michael için değil tabii ki, çünkü birkaç saniye donakaldı, sonra şaşkınlıkla gözlerini kırptı ve sonunda kahkahayı patlattı.

Eğer o, ruhumu cennete karşılayan bir melek olsaydı, böyle tepki vermezdi diye düşünüyorum, bu da benim hala hayatta olduğumun bir işareti olmalıydı.

"Burada kimse ölmedi, Camila. Öncelikle, rahatla, benim evimdesin. Dün gece büyükannenini aradım ve burada kalacağını söyledim."

"Büyükanname senin evinde kalacağımı mı söyledin?" Yetişkin bir kadın olduğumu, 21.yüzyılda yaşadığımızı ve sözde nişanlımla bir gece geçirmekten utanmanın tamamen saçma olduğunu biliyordum. Ama büyükanmem bu konuda bilgilendirilmişti, bu hayatımda ilk kez oluyordu. "Tanrım, benim hakkımda ne düşünecek?"

"Aslında, onun sözleri şöyleydi: 'Keyfinize bakın, canlarım.'"

Hiçbir şey yemediğim halde boğulacak gibi hissettim.

"Öyle mi dedi?"

"Evet. Yaklaşık yirmi dakika konuştuktan sonra. Senin 'iyi bir erkek' bulduğuna ne kadar mutlu olduğunu söyledi ve..." O, fincanı yan masaya koyarak içini çekti. "Sana iyi bakmamı istedi. Bunu doğru şekilde yapamadığım için kendimi çok kötü hissettim."

Bununla ne demek istedi? Bu, beni onun evine getiren durumla ilgili olmalıydı.

Onun evi...

Ve görünüşe göre yatağı.

Evet, bu, bir ay içinde ikinci kez, bekaretimi kaybettiğimi ve sonrasında hiçbir şey hatırlamadığımı düşünerek dehşete kapıldığım andı. İlk seferinde, sadece bir yanlış anlaşılma olmuştu. Ama şimdi?

"Aramızda bir şey mi oldu?" diye sordum, açıkça. "Bir kez daha, sadece uyudun. Bu konuda rahat olabilirsin."

Kafamın bir kısmı, tüm engellerin ortadan kalktığı bir anda o muhteşem adamla yatmamış olmanın ne kadar yazık olduğunu düşünse de, ben başımı salladım.

Bir dakika... Hafıza kaybı mı? Ama ben sadece bir içki içmiştim, daha fazlasını değil.

"Buraya nasıl geldiğimi neden hatırlamıyorum?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde. "Aslında, hatırladığım son şey, bir adamın arabasını çekmeni istediği, çünkü onun arabasını engelliyormuş. Bana bekle dedi. Ondan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Ondan sonra hiçbir
şey hatırlamıyor
musun?" "Hiçbir şey."

Sadece benim izlenimim miydi bilmiyorum, ama o gece hatırlamamı istediği bir şey varmış gibi biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ama ısrar etmedi ve sadece şöyle açıkladı: "Araba yoktu. Bu bir tuzaktı. Adam bana metal bir çubukla vurmaya çalıştı, ama ben daha hızlıydım ve onu korkutup kaçırdım."

"Tanrım! Yaralandın mı?" "Hayır.

O en önemsiz kısmıydı."

"Senden bir şey çaldı mı?"

"Hayır, onun amacı o değildi. Seni yalnız bırakmak için kurulan bir tuzaktı. Bardaki başka bir adam içkine bir şey katmayı başardı. Ben ayrıldıktan ve sen yalnız kaldıktan hemen sonra etkisi başlamış olmalı."

Tamamen donakaldım, bunun ne anlama gelebileceği konusunda paniğe kapıldım.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Michael beni sakinleştirmeye çalıştı: "Merak etme, sana bir şey olmadı. Adam seni alıp bardan çıkmaya çalıştı. Ama ben zamanında geri geldim. Geceyi karakolda bitirdik. Her şeyi itiraf etti ve gözaltına alındı."

"Peki ne yapmayı planlıyordu?" diye sordum, olası cevaplardan korkarak kalbim çarpıyordu.

Michael bana bunu söylemekten pek rahat görünmüyordu, ama yine de söyledi: "Kendi ifadesine göre, plan seni caddenin karşısındaki bir otele götürüp, basına göndermek için uygunsuz fotoğraflar çekmekti. Barda bulunan başka bir adam, ben darptan kurtulup geri döndüğümde, nişanlığımın bir adamla otele gittiğini söylemek için bana gelmesi için para almıştı. Beni aldatırken yakalayarak nişanı bozmamı planlamışlardı. Ama muhtemelen dava nedeniyle nişanı bozmayacağımı düşünerek, fotoğrafları koz olarak kullanacaklardı. Bu, Michael Turner için bir başka skandal olurdu ve Alice'in velayetini alma şansımı azaltırdı."

Bana anlattığı her şeyi nasıl sindireceğimi bile bilmiyordum. Korku, öfke, tiksinti ve daha kötüsü olmamış olduğu için derin bir minnettarlık duygusu iç içe geçmişti.

"Tutuklandı mı?" Bu, sorabildiğim ilk soruydu. O adamın tekrar bir şey deneyeceği düşüncesi beni dehşete düşürdü.

"Aslında, önce hastaneye kaldırıldı, ama gerekli tedaviyi alması gerekirdi ve muhtemelen yakında doğrudan hapse girecek."

"Hastaneye mi? Neden?"

"Belki ona vurmuşumdur. Biraz."

"Biraz ne kadar?"

"Hastaneden kaçmasından endişe etmemize gerek kalmayacak kadar. O piç kurusu zar zor yürüyebiliyordu."

Michael bunu söylerken yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme fark ettim. Onu suçlayamazdım. O pisliğin hak ettiğini bulması hoşuma gitmişti.

Ancak o zaman başka bir önemli şeye odaklandım: Michael tüm bunları beni korumak için yapmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Sesi hafif tonunu kaybetmiş, biraz sıkıntılı geliyordu.

Dürüstçe cevap verdim: "On traktör, beş tank ve bir buharlı silindir tarafından ezilmiş gibi." Doğru ve net bir cevap.

"Şirket partisi sonrası 'akşamdan kalma' hissi gibi mi?"

"Aynı semptomlar, ama çok daha şiddetli."

"Anladım. Sanırım bu, o gün uyuşturulup uyuşturulmadığımız konusundaki şüphelerimizi gideriyor. Bu sefer, daha hızlı etki etmesi için muhtemelen daha yüksek doz vermişlerdir."

"Etkisi geçmesi uzun sürer mi?"

Ayağa kalktı ve yan masadan bardağı aldı, bana şöyle dedi: "Böyle olacağını tahmin ettiğim için, dün büyükannene bugün benimle burada kalacağını söyledim. Pazar günü düğünle ilgili bazı kararlar alacağımızı söyledim. Yani, rahatlayıp istediğin kadar dinlenebilirsin. Akşam seni eve götüreceğim."

Kabul ettim, çünkü şu anki durumumda, büyükannemin önünde hiçbir şey olmamış gibi davranmamın imkânsız olduğunu biliyordum.

Michael devam etti: "Banyoda temiz havlular, sabun, yeni diş fırçası ve ihtiyacınız olabilecek her şey var. Annem bazen burada kalır ve her zaman birkaç giysi bırakır, ben de sizin için birkaç şey seçtim. Bir pijama takımı, biraz eski moda ama annem sizin boyunuzda olduğu için size uyacaktır ve gün boyunca rahat etmenizi sağlayacaktır."

"Teşekkür ederim," dedim, sadece havlular ve pijamalar için değil, her şey için.

Beni kurtardığı ve bana baktığı için. Yüzündeki yorgunluk, o gece pek uyumadığını açıkça gösteriyordu.

Başını salladı, minnettarlığımdan rahatsız olmuş gibiydi.

"Aslında, tüm bunlar için özür dilemesi gereken benim. Ama bunu sonra konuşuruz. Sana kahvaltı hazırlayayım. Ne zaman inmek istersen, aşağıda olacağım, acele etme."

Ben cevap veremedem odadan çıktı.

Bir süre orada kaldım, oturup bana söylediğı her şeyi ve tepkisini tekrar tekrar düşündüm.

Bütün bunlar için kendini suçlu hissettiğini anladım, ama gerçekte suçlu olanlar Harrisler gibi korkunç insanlardı. Bu kesinlikle onların planlarından biriydi.

Michael tüm bu olayların kurbanıydı, suçlu değıldi.

Sonunda kalktım ve kaldığım süitin banyosuna gittim. Uzun bir duş aldım, sadece rahatlamak için değil, hareketlerim hala çok yavaş olduğu için. Benim için seçtiği kıyafetleri giydim ve aynaya baktığımda güldüm, onun haklı olduğunu fark ettim: kıyafetler biraz gösterişli ve kitsch idi. Korkunç pembe renkte, payetlerle süslenmişlerdi, ya da o parlak şeyler her neyse.

Kayınvalidem kesinlikle ilginç bir karakterdi. Bir

dakika... *Kayınvalidem mi?*

O, Michael'ın annesiydi, hepsi bu. Onunla nişanlanmam onunla nişanım bir yalandı ve bunu aklımda çok net tutmam gerekiyordu.

Banyodan çıkarken, karnım açlıktan guruldadı ve Michael'ın bahsettiği kahvaltıyı aşağıda yemek fikri bana oldukça iyi geldi. Yatak odasının kapısını açıp çıkmaya hazırlandığımda, vahşi bir yaratık bana saldırdı. Gerçek bir vahşi kurt.

Yere düşerken korku içinde çığlık attım.

Otuz İkinci Bölüm

MICHAEL

Yemek masasında oturmuş Camila'yı beklerken, üst kattan gelen korkunç bir çığlık duydum.

Ayağa fırladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenleri çıktım, aklımda olabilecek her türlü senaryo geçiyordu. Her türlü acil duruma zihinsel olarak hazırlandım, ona saldırabilecek her türlü saldırıdan onu korumaya hazırdım.

Ama bu değildi.

O sahne kesinlikle hayal ettiğim gibi değildi. Camila

koridorun zemininde yatıyordu. Üstünde, bir Sibiry huskisi kuyruğunu sallayıp yüzünü yalıyordu, açıkça onunla oynamaya çalışıyordu.

Bu arada Camila ağlıyor ve yardım için çığlık atıyordu.

Bana yaşattığı korkudan sonra kalp atışlarımın normale dönmesi için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. Ancak o zaman uygun şekilde tepki verebildim — onu Apollo'nun pençesinden kurtarmaya gittim.

Tabii ki, bunu yaparken gülüyordum.

"Çekil, Camila seninle oynamak istemiyor," diyerek onu uzaklaştırdım.

Köpeğim anladığını gösterdi ve geri çekildi, yanıma oturarak yerde kalan kadını merakla izledi.

"Artık güvendesin Camila. Kalkabilirsin."

Gözlerini açtı ve oturdu, Apollo'dan uzaklaşmak istercesine biraz geri çekildi.

"Köpeğin bana saldırdı!" diye çığlık attı, histerik bir şekilde.

"Apollo bir sineği bile incitmez. Sadece seninle oynamak

istedi

seninle oynamak istedi."

Cevap vermedi ve ben de
ve köpeğin onu ısırmadığını fark ettiğini anladım.

Ona yaklaştım ve ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Elimi kabul etti ve ayağa kalkar kalkmaz, korkmuş bir şekilde tekrar bir adım geri attı. Apollo'ya baktım ve onun bu tepki vermesinin sebebinin, otururken bile kuyruğunu sallamaya başlamış olması olduğunu gördüm.

"Beni ısırmayacağından emin misin?" diye sızlandı.

"Isırmayacağını garanti

edebilirim." "Nasıl bu kadar

emin olabilirsin?"

"Çünkü Apollo'yu yavruyken tanıyorum. Ona yüzde yüz güveniyorum. Kimseye zarar veremez. Tıpkı senin kedinin kimseyi öldüremeyeceğini söyleyeceğinden emin olduğum gibi."

Hemen cevap vermedi ve bu beni biraz endişelendirdi. Sonunda bir şey söylediğinde durum daha da kötüleşti: "O kadar emin olma. Waffle için aynı şeyi söyleyemem. Bence isterse birini öldürebilecek kapasitede."

O kediye, etrafta olduğum zamanlarda yakından takip etmeyi kafama koydum.

"Kediniz hakkında sonra konuşuruz. Hadi, kahvaltı yapalım."

"O etrafta olduğunda aşağı inmeye korkuyorum. Onu tutamaz mısın?"

"Tutmak da ne demek?" "Kollarında taşı."

"Camila, o bir Sibiry huskisi. Neredeyse 70 kilo ağırlığında."

"Ben ondan daha ağırım ve beni buraya taşıdın, değil mi? Dramatik davranmayı bırak!"

Bunun büyük bir abartı olduğunu düşünerek iç geçirdim. Ama sonunda pes ettim ve dev köpeği kollarımın arasına aldım. Apollo ön patilerini omuzlarıma dayadı ve ben onu bir çocuk gibi merdivenlerden aşağı taşıdım. Yanımda yürüyen Camila'nın hala ona temkinli bir şekilde baktığını fark ettim, ama bir anda gülümsedi. Sanırım Apollo'nun cazibesine kapılmaya başlamıştı.

Ben ise çoktan ona tamamen hayran kalmıştım.

Bu dostluğun oluşmaya başlamasını izlemek ilginçti. Camila kahvaltısını yaparken, Apollo'ya hala şüpheyle bakıyordu. Ama kısa süre sonra onun güzel bir köpek olduğunu söyledi. Sonra, bir parça tost yiyip yiyemeyeceğini sordu ve ben evet dediğimde, onu yakalayabilmesi için uzağa attı — muhtemelen ödölü alırken yanlışlıkla elini ısırmayacağından emin olmak için.

"Gerçekten iyi bir köpek gibi görünüyor..." dedi bir ara.

"Öyle. Ve senin arkadaşın olmak istiyor, ama sen ona bir şans vermiyorsun."

"Kolay değil. Sana da söylediğim gibi, bir travma yaşadım. Yedi yaşındayken ısırılmıştım."

"Apollo gibi büyük bir köpek miydi?"

Yemeyi çoktan bırakmıştı ama başka bir tost parçası alıp ağzına götürdü, açıkça soruyu geçiştirmeye çalışıyordu.

Bu işe yaramadı, çünkü ben ona bakmaya devam ettim, ta ki sonunda itiraf edene kadar: "Aslında, biraz daha küçüktü..."

"Ne kadar küçüktü?"

"Bir pinscherdi."

Ciddiye almak istedim, yemin ederim ki istedim, ama farkına varmadan kahkahalara boğuldum.

Camila sinirlenmiş görünüyordu.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Pinscher mı? Köpek saldırısı seni neredeyse öldürüyordu demiştin

"

"Yedi yaşındaydım! Ve canım yandı!"

"Sana inanıyorum... Üzgünüm, sadece... Komik buldum. Ama merak etme, Apollo pinscher gibi kötü değildir. Alakası bile yok."

"Korkularınızdan kurtulmak kolay değildir..." diye somurtarak konuştu, ama kısa süre sonra başka bir düşünceye dalmış gibi görünüyordu. Sormama bile gerek kalmadı, kendisi söyledi: "Neden özür dilemek istediğini söyledin?"

"Bu çok açık değil mi? Benimle bu çılgın anlaşılmaya girmiş olmasaydın, bu kadar çok hoş olmayan ve tehlikeli durumlarla karşılaşmazdın."

"Anlaşma öncesinde beni bu işe sürüklediler, çünkü birlikte filme alındık ve biri içkilerimize ilaç kattı."

"Bu sadece benim yanımda olduğun için oldu. Yakınlaştığımız günden beri hayatının laneti oldum. Dün gece olanlardan sonra, anlaşmamızı sonlandırmak istersen anlarım."

Bir şey söylemek için nefes aldı, ama son birkaç saat boyunca prova ettiğim her şeyi söyleyene kadar beklemesini işaret ettim.

Son birkaç saat boyunca prova ettiğim her şeyi söylemeden önce beklemesini işaret ettim. Beni keserse vazgeçebileceğimden korkuyordum.

"Büyükannenizin kitapçısını yenilemek için paraya ihtiyacınız olduğu için bu işe girdiğinizi anlıyorum. Anlaşmayı yapmasak bile para zaten sizin ve..."

"Bunun parayla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sözümü kesti. Kahretsin.

Her zamanki gibi, yine en kötü kelimeleri seçmiştim.

"Hayır. Tabii ki değil. Ama dün gece sana bir şey yapmayı planladıklarını fark ettiğimde çok korktum. Seni kurtarmak için zamanında oraya varamasaydım, kendimi asla affetmezdim."

"Ama geldin. Beni kurtardın. Ve senin sayende iyiyim, değil mi?"

"Benim sayemde, o durumda sana ne olabileceğini sadece Tanrı bilir."

"Ama hiçbir şey olmadı Michael. Ve hiçbir şey olmayacak. Bundan sonra daha dikkatli olacağız. Duruşmaya iki aydan az kaldı, yakında tüm bunlar sona erecek."

Bittiği, en son istediğim şeydi.

Bu oyunu sürdürürsek, bir aydan az bir sürede Alice'i yanıma alabilirdim... Ama Camila'yı kaybederdim.

Aniden, bu denklem hatalı göründü. Artık bana mantıklı gelmiyordu.

Yine de devam etmek, Camila ile birkaç hafta daha geçirebileceğim anlamına geliyordu. Ama bu, onu tekrar tehlikeye atmak anlamına geliyorsa, bunu istemiyordum.

"Çok yorgun olmalısın Camila. Neden biraz daha dinlenmiyorsun? Birkaç telefon görüşmesi yapmam ve bazı işleri halletmem gerekiyor, sen rahatına bak, tamam mı? Apollo'yu da yanımda götürüleceğim, böylece seni korkutmaz."

Bu benim açımdan kesinlikle korkakça bir hareketti, ama o telefonları yapmam gerekiyordu. Janet'le konuşup dün geceki adamın gerçekten tutuklanıp tutuklanmadığını öğrenmeliydim ve ona vurduğum anı kimse çekip internete yükleyerek beni mahvetmemiş miydi diye kontrol etmeliydim. Ne yapacağıma karar verebilmek için şu anki hukuki durumumu bilmem gerekiyordu.

Ayrıca, Camila'nın şu anda bu konuşmayı yapacak durumda olduğunu hiç sanmıyordum. Kendi kararlarını verecek kadar akli başında olabilir, ama duygusal olarak hala sarsılmıştı. Ona zaman tanımak istedim.

Bu yüzden ayağa kalktım, Apollo'ya beni takip etmesi için parmaklarımı şıklattım ve Camila'yı geride bırakarak yemek odasından çıktım.

Oturma odasına vardım ve merdivenleri çıkmak üzereydim ki Camila'nın sesi beni durdurdu.

"Michael, bekle."

Arkamı döndüğümde, bana doğru koşarak geldiğini gördüm ve tam önümde durdu. Apollo, kapının açık olduğunu görünce, günlerini geçirmeyi sevdiği bahçeye koştu. Yine de, bize biraz yalnız kalmamız gerektiğini anladığını hissettim.

"Bir konuda haklısın..." diye başladı, karşımda durup gözlerimin içine bakarak. "Bunu para için kabul ettim. Ama kalmak istememin sebebi kesinlikle para değil."

Onun açıklaması pek de sürpriz değildi. Ben de "Alice'in velayetini almama gerçekten yardım etmek istediğini biliyorum" dedim.

"Evet. Bunu her şeyden çok istiyorum. Ama senin gibi kadın düşkünü bir adamın kadınları daha iyi anlaması ve benim bundan çok daha fazlasını istediğimi fark etmesi gerekir."

Tamam... Bu bir sürprizdi. Camila, açık sözlü ve doğrudan olma alışkanlığını hiç kaybetmemişti. Uyuşturulmuş halde bana aşık olduğunu söylemesi bir şeydi. Bu ise... bu tamamen farklı bir şeydi.

O dürüst davrandığına göre, ben de öyle olacaktım.

"Dün gece, seni arabaya bindirdiğimde, benden bir öpücük istedin."

Yanakları hafifçe kızardı ve o anı hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kaçırdı. Gerçekten hatırladığını mı yoksa sadece hissettiğini mi bilmiyordum. "Ve sen bunu yapmadın, değil mi?"

"Hayır. İstedğin şekilde yapmadım. Uyuşturulmuşsun ve ertesi gün hiçbir şey hatırlamayacağını biliyordum. O savunmasız anı kullanmayacaktım."

"Eğer farklı bir an olsaydı, bana o öpücüğü verir miydin?"

"Şu anda farklı bir an yaşıyoruz. Eğer gerçekten istersen, denersen öğrenebilirsin."

"O zaman öp beni."

Bu sefer, tekrar sormasına gerek kalmadı.

Dudaklarını dudaklarımla kapattım ve ona önceki gece istediği şeyi verdim: gerçek bir öpücük. Yoğun. Ona duyduğum çılgın arzu ile dolu.

Bunu şirket partisinde paylaştığımız alaycı öpücükler gibi diyebilirdim, ama bunu söylersem yalan söylemiş olurum. Bu çok daha iyiydi. Alkol olmasa bile, şehvet şimdi çok daha güçlüydü. Ve bunun altında başka bir şey vardı, açıklanamayan bir şey.

Çünkü bir kadınla bir gece geçirmek istemeye alışkındım. Ama Camila ile, günler ve geceler istemiştım. Onu her şekilde, o evin her odasında, mümkün olan her pozisyonda, lanet olası hayatımın geri kalan her günü boyunca tatmak istemiştım.

Ellerimi sırtından aşağıya doğru kaydırdım, kıkına ulaşana kadar, o da içgüdüsel olarak bacaklarını belime doladı. Öpüşmeyi kesmeden merdivenleri çıkmaya başladım, öpücüğünden başım dönüyordu, birkaç kez neredeyse tökezleyecektim... ve ipek pijama pantolonunun altındaki sıcak amını hissederek. Zaten sertleşmiş olan sikim, onun içine girmek için çaresizce zonkluyor gibiydi.

Onu doğrudan odama götürdüm, yatağıma attım ve üzerine düştüm, bir an bile öpüşmeyi bırakmadan. Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum. Daha doğrusu, onu o partide barda tanıştığımdan beri, ve onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, bu istek o kadar acil hale geliyordu.

Biraz beceriksiz bir el hareketiyle, o benim gömleğimin düğmelerini açarken, ben de onun giydiği pijamanın üstünü açtım. Bununla ilgili bir zorluk çekmedim, ama onun aceleci ve beceriksiz hareketleri yüzünden i ler biraz zorla tı. G r n   te arzuyla yanıp tutu masına rağmen, bu konuda hiç tecrübesi olmaması çok çekiciydi.

Sonra, zihnimde kırmızı alarm çalmaya

başladı. Bir uyarı  ığlığı: BAKİRE.

Siktir, ben ne yapıyordum böyle?

Otuz üçüncü bölüm

MICHAEL

"Bekle!" diye bağırdım neredeyse, onu öpmeyi bırakıp yüzümü biraz uzaklaştırdım.

Neredeyse derin bir pişmanlık duydum. Bu şekilde, zaten tamamen açık olan bluzundan görünen göğüslerini panoramik bir şekilde görebiliyordum.

Sütyen giymiyordu. Bu alçakça bir hareketti.

"Ne oldu?" diye sordu, sesinde güvensizlik vardı. "İstemiyor musun?"

Bu soruyu duyunca penisim ağrımaya başladı.

Onu istemiyor muydum? Ne halt yiyorsun! Başka herhangi bir durumda, çoktan onun içine girmiş olurdum.

"O gün söylediğin şey... bilirsin... senin..."

"Bakire olduğun?" diye ekledi doğal bir şekilde, bu da beni bu konuda bu kadar heyecanlandığım için tam bir aptal gibi hissettirdi.

"Evet, aynen öyle. Sence de çok hızlı gitmiyor muyuz?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bana böyle bir şey soran gerçekten oyuncu Michael Turner mı?"

Sorusuyla ne demek istediğini anladım. Seks konusunda "yavaş gitmek" kavramına tamamen yabancıydım.

Ama bu sefer farklıydı.

"Sadece... İlk seferin her zaman seninle olsun istediğini sen kendin söylemiştin..."

"Güven ve bağ hissettiğim biriyle. Tamam."

"Ben tamamen yanlış adamım, Camila..."

"Öyleydin. Artık öyle olmadığını biliyorsun. Eğer korkun buysa Michael, bundan sonra senden hiçbir şey istemeyeceğime söz veriyorum. Her şey eskisi gibi devam edecek."

Her şeyin eskisi gibi devam etmesini istemiyordum ve Camila'nın da istemediğini biliyordum. Önceki geceki sözleri, neredeyse tamamen bilinçsiz bir anda söylenmiş olsa da, samimiydi.

Onun hayatındaki ilk olmak istedim.

Aynı zamanda tek olmak da istedim.

Ne kadar çılgınca bir şeydi bu?

Onun gibi ben de kartlarımı masaya koymaya karar verdim, "İtiraf etmeliyim ki o kadar deneyimli değilim. Bakireler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Pratikte değil."

"Ben de seks hakkında pek bir şey bilmiyorum. Pratikte değil. Bence birbirimizden öğrenebiliriz."

Bu teklif karşı konulmazdı.

Onu tekrar öptüm ve o da gömleğimin düğmelerini açmaya devam etti. Bitirdiğinde, aynı şeyi pantolonumda da yapmaya çalıştı, ama sanki bu mümkünmüş gibi, pantolonumda daha da fazla dolaştı. Onun tarafındaki tüm bu arzu sıkıntısı, tamamen deneyimsizliği ile birleşince tamamen sevimliydi.

Ve bu beni şehvetle daha da çılgına çevirdi.

Dudaklarımı çenesine, boynuna doğru indirdim, göğüslerine ulaşana kadar, orada birkaç saniye kaldım. Göğüs uçlarından birini ağızıma aldığımda, çarşaflarda kıvranarak nefesini tuttu. Birini tadarken, diğer göğsünü ellerime aldım, parmaklarımı göğüs ucunda gezdirdim, Camila'nın bundan ne kadar zevk aldığını fark ettim.

"Bunu seviyor musun?" diye sordum, onu kızdırarak.

Sesi inlemelerle bozuldu. "Hoşuma gidiyor... Çok hoşuma gidiyor..."

Ona daha çok hoşuna gidecek başka şeyler de verirdim.

Ağızımı göğüslerinin arasındaki vadiye doğru indirdim, yol boyunca öpücükler bırakarak karnına doğru indim. Her iki elimle pijama pantolonunun bel kısmını ve külotunu tuttum ve tek hareketle dizlerine kadar indirdim. Bacaklarını hareket ettirerek geri kalan kıyafetlerinden kurtuldu.

Karnını öpmeye geri döndüm, ellerimi uyluklarının iç kısmına kaydırarak nazikçe ayırdım. İnemeleri beni gittikçe daha fazla tahrik ediyordu, her saniye penisimin onun içine girme isteği daha da artıyordu.

Ama yavaş olacaktım. Yavaşça ilerleyecektim. Camila, ilk seferini hatırlamadan geçirdiğini düşündüğünde zaten kendine işkence etmişti. Şimdi, sadece bunu hatırlamasını sağlamakla kalmayıp, bu anıların mümkün olan en iyi şekilde kalmasını istiyordum.

Daha samimi bir temasa hazır olduğunu hissederek, ağzımı zaten ıslak olan amına attım, dilimi üzerinde gezdirdim, tecrübesizliğinin tatlı tadını tattım.

Daha da yüksek sesle inledi ve kalçalarını salladı. Dilimi klitorisinin etrafında dolaştırdım ve emmeye başladım. Bu sefer, sırtını kavisleyerek dudaklarından çıkan ses boğuk bir çığlıktı.

Ama onun kendini tutmasını istemiyordum. Zevkten çığlık atmasını duymak istiyordum.

"Durma, Michael... L... lütfen... durma..." Son kelimenin ardından başka bir çığlık geldi.

Sesinde böyle inleyen bir şekilde adımı duymak benim için işkence gibiydi.

Bir an durup yüzümü kaldırıp ona baktım. Tam da her zaman hayal ettiğim gibiydi: yüzü kızarmış, kırmızı saçları beyaz çarşafın üzerine yayılmış, gözleri kapalı ve daha iyi nefes alabilmek için ağzı yarı açık.

Bunu ona yapan ilk erkek olduğumu düşünmek, egomu daha önce hiç olmadığı kadar etkiledi.

"Lütfen durma..." diye yalvardı yine.

Dilimi tekrar klitorisine sürdüm. Sadece bir kez, alaycı bir şekilde.

"Böyle mi seviyorsun?"

"Evet, öyle. Daha fazla, Michael, lütfen..."

Zevk için yalvararak inlemesi beni daha da çılgına çevirdi. Onu yemeye geri döndüm, onun gittikçe ıslandığını hissettim. Onu içime aldığımda onu böyle istiyordum.

Geri çekilip, parmağımı yavaşça içine soktum. O kadar ıslaktı ki parmağım kolayca içeri girdi. Sonra bir tane daha denedim. İnledi ve dizlerini biraz kaldırdı. İşaret parmağım ve orta parmağımla içinde nazik hareketler yapmaya başladım, bir yandan da klitorisini yalamaya ve emmeye devam ettim.

Onu orgazma yakın hissedene kadar hareketlerimi hızlandırdım. O anda ona bakmak istediğim için dilimi başparmağımla değiştirdim. Dudaklarını sertçe ısırđı, çığlıklarını bastırmak için mücadele ediyor gibiydi.

"Kendini tutma, sevgilim..." dedim ve hareketlerime daha da güç kattım. "Bunu ne kadar sevdiğini duymama izin ver."

"Michael... Ben... Ben... Ben..." Sesi, zevkten çığlık atmaktan başka bir şey değildi.

Sırtını kavisledi ve bacaklarını elim etrafına sıkıca kenetledi.

Geri dönüp yüzüne düşen saçları eliyle kenara itti. Yatağa uzanmış, ağır ağır nefes alırken, gözleri saf bir memnuniyetle doluydu. Dudaklarını dudaklarımla kaplamaya, dilini dilimle bulmaya, kendi tadını tattırmaya dayanamadım.

Ve bu sadece başlangıçtı. Ayağa kalktım ve pantolonumu çıkardım. Yatağın yanındaki masada bir paket prezervatif vardı, bir tane alıp penisime taktım. Dikkatimi tekrar Camila'ya çevirdiğimde, bana biraz korkmuş bir şekilde baktığını fark ettim.

Şu yorumu yapmak zorunda kalmaktan nefret ettim: "İstersen burada durabiliriz, Cami."

Gülümsedi ve bunun onu ilk kez takma adıyla çağırdığımı fark ettiğini anlayabiliyordum. Ama bu konuda hiçbir şey söylemedi.

"Beni böyle tahrik edip sonra da devam etmemek mümkün mü, Bay Turner?"

Bana seslenme şekli sikimi daha da acıttı. Zaten dayanılmaz bir hal almıştı. Yine de bir kez daha denedim: "Bundan gerçekten emin misin?"

"Senden öğrenmek istediğimi söylemiştim, değil mi? Neden gelip bana öğretmiyorsun?"

Oh, gelirim...

Ona öğretmek istediğim çok şey vardı.

Yatağa diz çöktüm ve konuşurken yine yavaşça bacaklarını ayırdım.

"Önce bana açılmalısın, hayatım." O da itaat etti

ve bacaklarını açtı.

"Böyle mi, Bay Turner?"

O patron ve çalışan oyununu sevmiştim...

Oh, gerçekten sevmiştim...

"Aynen öyle. Biraz acıtabilir, ama çok yavaş olacağıma söz veriyorum."

"Sana güveniyorum."

Üzerine eğildim ve onu tekrar öptüm. Bacaklarını biraz daha açtım ve penisimin başını onun yarık girişine yerleştirdim. Bu, hayatımda yaptığım en büyük irade testi oldu. Elimden geldiğince yavaşça içine girdim. O kadar ıslaktı, o kadar hazırды ve o kadar lezzetli bir şekilde dardı ki, onu sertçe almak istedim.

Öncekilerden farklı bir inilti çıkardı. Bu seferki acıdan kaynaklanıyordu. Yüzündeki ifade bunu daha da netleştiriyordu.

"İyi misin?" diye sordum ve durmak için insanüstü bir çaba sarf ettim.

Gözlerini kapatmıştı, ama tekrar açtı ve doğrudan benimkilere baktı.

"İyiyim. Devam et."

"Sadece ilk seferinde böyledir. Sonrasında daha iyi olur, söz veriyorum."

"İyi, parmaklarınla ve ağzınla yaptığın gibi mi?"

"Ondan daha iyisi."

Hafifçe gülümsedi.

"Sanmıyorum. Bu imkansız."

Ona bunun imkansız olmadığını kanıtlayacaktım.

Kalçalarımı yavaşça hareket ettirmeye başladım. O birkaç kez daha acı içinde inledi ve her seferinde durdum, her an çıldıracakmışım gibi hissediyordum.

Ta ki inlemeleri farklılaşmaya başlayana kadar, hala biraz acı vardı ama zevkin başlangıcıyla karışmıştı.

"Acıyor mu?" diye sordum.

"Evet, ama... Bu iyi... Durma Michael, lütfen."

Yavaşça devam ettim, seslerine, hareketlerine ve nefes alıp verme ritmine dikkat ettim. Gözleri benimkilere sabitlenmiş, arzuyla doluydu ve bu, hızımı artırmam için ihtiyacım olan tek işaretti.

Ona daha sert girip çıktım, daha hızlı girip çıktım, sonunda benim ve onun arzularını tatmin ettim. Daha fazlasını isteyen inlemeler çıkardı ve kısa süre sonra kalçaları da benimkilerle aynı ritimde hareket etmeye başladı.

Onun vücudunda orgazma ulaştığının işaretlerini hissettim ve hareketlerimi yoğunlaştırdım, benimkini de hissederek

yaklaştığımı hissettim. İnemeleri benimkilerle karışarak tek bir ses haline geldi, tıpkı vücutlarımızın tek vücut haline gelip tamamen senkronize hareket etmesi gibi.

Birlikte boşaldık ve ben, penisim hala onun içinde zonklarken, tekrar ağzını ele geçirdim.

Orada, işlerin asla eskisi gibi olmayacağından daha da emin oldum.

Otuz Dördüncü Bölüm

CAMILA

Büyükannemin okumayı sevdiği kitaplar gibi son derece klişe görünebilir, ama seks sonrası sarılmak ve uykuya dalmak harika bir duyguydu. Özellikle de o orgazmlardan sonra.

İlk seferimi her zaman idealize etmeme rağmen, bundan gerçek bir zevk alacağımı hiç beklemiyordum. Ama Michael bana bunu yaşattı — sadece ön sevişme sırasında değil, tüm süreç boyunca. Acı da vardı, bu doğru, ve 'olayların yaşandığı bölgede' rahatsız edici bir his vardı, ama aynı zamanda... çok, çok, çok güzeldi...

Önceki gece aldığım lanet olası sakinleştiricinin vücudumda hala etkisi olmasaydı, daha fazlasını isteyebilirdim. Ve Michael'ın bana yaşattığı yorgunluğun ardından, sonunda uykuya daldım.

Birkaç saat sonra uyandım ve onun da uykuya daldığını fark ettim. Yatağın içinde, yanımda, bana sarılmış ve göğsünü yastık olarak kullanmama izin vermişti. Bu, şüphemi doğruladı.

benimle ilgilenerek, nerede olduğumu ve oraya nasıl geldiğimi bilmeden korkarak uyanmamam için.

Beni korumuş, bana bakmış ve ilk deneyimimi unutulmaz kılmıştı. O adam hayatımda cennetten gelen gerçek bir armağandı.

Bunun özellikle bana yönelik bir hediye olmaması çok yazık oldu. Ona söylediğim gibi, hiçbir şey değışmeyecekti.

Hâlâ sahte nişanlıydık.

Onun uyumasını saatlerce izleyebileceğimi düşünmüştüm, ama cep telefonunun çalması onu uyandırdı. Kalkabilmesi için ona yer açtım ve itiraf etmeliyim ki, cep telefonu muhtemelen cebinde kaldığı için, biraz kaybolmuş gibi etrafına bakarak pantolonunu aradığını görmek bana biraz komik geldi.

Bunu tamamen çıplak yapmasını görmek daha da ilginçti.

Kıçının, özellikle yakından bakıldığında, üzerinde kumaş olmadan daha seksi göründüğünü içimden düşündüm.

Sonunda cep telefonunu buldu ve ekrandaki kişinin adını gördükten hemen sonra telefonu açtı.

"Merhaba Janet... Evet, bu sabah seni arayacaktım ama... Üzgünüm, burada biraz meşguldüm..."

Onun işi *ben* olmuştum.

Aptalca bir gurur göğsümü kapladı
Bu.

O odada dolaşıp avukatıyla
telefonla konuşmasını izledim. Kısa bir görüşmeydi ve beş
dakikadan az bir süre sonra telefonu kapattı ve bana döndü, bana
o güzel, baştan çıkarıcı playboy gülümsemesini gösterdi.

"Cep telefonu seni uyandırdı, değil mi? Kusura bakma."

Başımı hayır anlamında salladım.

"Zaten uyanıktım. Sanırım gece neredeyse geldi, eve
gitmem gerek."

"Seni götüreceğim. Ama acele etmeye gerek yok. Sadece
kahvaltı yaptık ve neredeyse bütün gün uyuduk. Bir şeyler yiyelim
ve... duş da alabiliriz..."

Son sözündeki kötü niyetli tavrı benim gözümünden kaçmadı.

"Olur. Önce ben, sonra sen... ayrı ayrı. Bu duş meselesinin
bizi nereye götürebileceğini biliyorum ve bugün gerçekten eve
gitmem gerekiyor."

Yine en büyük playboy suratıyla dudaklarını bükerek,
kalbimi tamamen eritti.

Tanrım, ona çok aşkıttım.

Patronuma aşkıttım.

Aynı zamanda nişanlım da olan, ama sadece rol için...

Bir gün çocuklarıma böyle çılgın bir hikayeyi anlatacağımı düşündüm.

Michael yatağa geri döndü ve oturdu, üzerime eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Bir kez daha kalbimin eridiğini hissettim ve aynı zamanda işlerin bir daha asla eskisi gibi olmayacağı umuduyla doldu.

"Bence burada bir gece daha kalabilirsin," diye alay etti. "Yarın aynı şirkete gidiyoruz, değil mi?"

"Hayır, gitmiyoruz," diye cevap verdim gülerek. "şirkete gitmiyorum, yarın izin günüm."

"Ne demek izinli? Kim izin verdi? Patronunla yattığın için ayrıcalıklar elde ettiğini söyleyecekler."

"Patronumla yatmadan çok önce izin günümü planlamıştım. İzin günlerimizi her zaman yılın başında planlarız. Doğum günüm cumartesiye denk geldiği için, ertesı pazartesi izin alıp akşamdan kalmalığımı atlatmaya karar verdim."

"Ne sersemliği planlıyordun? Bana doğum günlerini her zaman evde pasta yiyerek ve bykannenle Waffle ile eski TV programları izleyerek geçirdiğini söylemiştin."

"Bununla birlikte bira imeyeceğimi söylediğimi hatırlamıyorum."

"Bayan Jenna içki içmez. Waffle da içmez herhalde. Tek başına sarhoş olur mu?"

"Arkadaşlarının hepsi evlenmiş olan bekar bir bakireye kalan tek şey budur."

"Artık bekâr bir bakire değilsin. Artık patronun nişanlısısın."

Bana bir öpücük daha verdi ve sözleri kalbimi hızla çarptırdı. Bu, sahte ilişkimize dayalı bir şaka mıydı?

Bunu sormaya korkuyordum.

O gün birkaç saat daha birlikte geçirdik. Duştan çıktığımda - o piç kurusu birlikte girmemiz gerektiğini defalarca ima etmesine rağmen tek başıma - o, gerçek bir ziyafet niteliğinde bir atıştırmalık masası hazırlamıştı.

Sakinleştiricinin etkisiyle sabahki seks ve ardından saatlerce uyku birleşince, kendimi aç bir aslan gibi hissettim, bu yüzden yemek konusunda hiç sorun çıkarmadım.

Michael ve ben birçok şey hakkında konuştuk ama özellikle bir konu üzerinde durmadık. Önemsiz şeyler hakkında konuştuk ve birlikte çok güldük, ama geleceğimizle ilgili gibi ciddi konulara hiç girmedik.

Oh, ve Apollo yemek sırasında tekrar bize yaklaştı. Onun varlığına alışmaya başladığımı itiraf etmeliyim.

Michael beni eve bıraktı ve bu sefer yukarı çıkmayı kabul etti, bu da büyükannemi çok mutlu etti. Ama hapşırmanın dinmesi için Waffle'ı odadan çıkarmak zorunda kaldım.

İkisini konuşurken izlerken, içimi huzur dolu bir his kapladı. Michael ile seks yapmanın kalbim için geri dönüşü olmayan bir yol olacağı yanılgısına kapılmışım.

Orada, onun büyükannemle o kadar sevimli ve masum bir şekilde konuşmasını izlerken, onunla daha fazla yakınlaşmaya gerek bile olmadığını fark ettim.

Çünkü o günden önce bile, kalbim çoktan geri dönüşü olmayan bir yola girmişti. Ve ben çoktan patronuma geri dönüşü olmayan bir şekilde aşık olmuşum.

Sadece sahte bir nişanlılık ilişkisi yaşamam gereken adama.

Otuz Beşinci Bölüm

CAMILA

Ertesi gün, Michael'a söylediğim gibi, ofise gitmedim. Ama izin günümü dinlenmek için kullanmadım.

Kitapçının inşaat çalışmaları o gün başlayacaktı ve bir kısmı kapatılacaktı. Büyükanmem ve ben oradaki her şeyi düzenlemek zorundaydık, bu da bir yerden başka bir yere kutularca kitap taşımayı da içeriyordu.

Mantıken, bu iş bana kalacaktı, çünkü ne kadar yardım etmek istese de, büyükanmemin omurgası böyle bir efor için yeterince iyi değildi.

"Seni bu kadar mutlu görmeyeli uzun zaman oldu," dedi büyükanmem bir ara.

O, kasiyer tezgahına eğilmiş, bütçe defterine notlar alırken, ben de kapatılacak bölümdeki raftan kitapları alıp bir kutuya koyuyordum.

Onun yorumundan sonra şarkı söylediğimi fark ettim. Aşık bir aptal gibi.

Gülümsedim. Sonuçta büyükanneme yalan söylemek zorunda kalmamak güzeldi.

"Sanırım bu, yıllardır geçirdiğim en güzel doğum günüydü."

Tabii ki, uyuşturulup karakolda son bulma kısmı hariç. O olayları hatırlamadığım için, yorumumda pek önemi yoktu.

"Partinin nasıl geçtiğini anlatmadın. Alice mutlu muydu? Bazı çocuklar ilk doğum günlerini pek sevmezler."

Sanki mümkünmüş gibi, yüzümdeki gülümseme daha da genişledi. "O çok ıslıl ıslıl biriydi, büyükanne. Onunla tanışmalısın. çok neşeli, çok sevecen... Ve küçük bir gibi güzel."

"Gelecekteki torunumla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Bu yorum bana biraz gerçeklik hissi verdi.

Michael ve ben gerçekten evlenirsek, Alice için yeni bir anne gibi olacaktım ve birdenbire bu fikir bana tamamen mükemmel geldi. Sonuçta, o küçük kızı zaten çok seviyordum. Ve Jenna Collins'in evrendeki en iyi büyük anneanne olacağından hiç şüphem yoktu.

Ama öyle olmayacaktı.

Michael, 'sorumlu bir erkek' olarak görünme zorunluluğu nedeniyle rastgele kadınlarla partilerinden mahrum kalmış bir kadın avcısıydı. Duruşma geçene kadar onun kaçış yolu olacaktım. Çok korktuğum seks oyuncağı olacaktım.

Bundan şikayet edemezdım, çünkü kendimi ona gümüş tepside sunan bendim. Ve hiç pişman değildim. İlk deneyimim, en çılgın hayallerimden bile çok daha mükemmeldi. Ama aklımı başımda tutmam gerekiyordu, yoksa bunun ötesinde bir şey olacağına kendimi kandırmaya başlayacaktım.

Kitapçının kapısı açılıp Michael içeri girdiğinde, bu çok zor oldu. Baştan çıkarıcı gülümsemesi ve kısa sürede tüm küçük mekanı kaplayan güzel kokusu vardı.

"Ne harika bir sürpriz!" diye bağırdı büyükannem onu görür görmez.

İçeri girdiğinde, önce tezgâhın önünden geçerek büyükanneme sarıldı ve tımbul yanaklarına sayısız öpücük kondurdu. Ona gösterdiği sevgi, kalbimi dokunan bir başka şeydi.

Ama olmamalıydı. O sadece çok çekici ve baştan çıkarıcı bir adamdı, sevimli büyükanneler de dahil olmak üzere her kadının kalbini kazanabilecek bir adamdı.

"Cami, ikinizin bugün burada işleri düzenlemekle geçireceğinizi söyledi. Ben de size yardım etmek için bir gün izin almaya karar verdim."

Tamam, artık baştan çıkarma işine iyice ağırlık vermeye başlamıştı.

Büyükannemi bırakıp bana doğru geldi ve hem masum hem de çekici bir öpücükle selamladı.

"Cami bana Alice'den bahsediyordu," dedi büyükannem.

Michael'ın yüzündeki gülümseme, gerçek bir sevgi dolu baba tarzında daha da büyüdü.

"Ne dedi?"

"Çok sevimli bir kızın olduğunu."

"Onunla tanışmalısın. Eminim büyük büyükannesi Jenna'yı çok sevecektir."

Kesinlikle böyle bir yorum yapmamalıydı. Bu, hem büyükannem hem de benim için bir yanılsamaydı.

İkisi Alice hakkında konuşmaya devam ettiler, ta ki mağazanın telefonu çalana ve büyükannem telefonu açana kadar. Büyükannem arayan kişiyle konuşurken, Michael etrafına bakarak bana sordu.

"Peki, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu, senin alışık olduğun türden bir iş değil," diye ima ettim.

"Kim bilir, belki de şaşıırırsın?"

"Turner Architecture'ın milyoner CEO'su muhtemelen kutu taşımaya alışkın biri değildir."

"Yetmiş kiloluk köpeğimi taşıttın bana, içinde birkaç kitap olan birkaç kutu ne olabilir ki?"

"Peki o zaman, Bay Tamirci. Bununla başlayabilir misin?" Az önce kitaplarla doldurduğum kutuyu işaret ettim. "Lütfen depoya götürür müsün?"

Zafer kazanmış gibi gülümsedi, yeteneklerini sergileme fırsatı bulduğu için şüphesiz çok mutluydu. Ancak, kutuyu almak için eğildiğinde dudaklarındaki gülümseme kayboldu ve içinden bir küfür mırıldandı.

"Buraya ne koydun? İki ton kurşun mu?"

"Sadece *birkaç küçük kitap*, özel bir şey yok," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Bana sinirli bir ifadeyle baktı, ama bunun numara olduğunu biliyordum. Sonra kutuyu mükemmel bir şekilde kaldırabildiğini gösterdi, ancak depoya kadar taşırken kutunun ne kadar ağır olduğundan şikayet etti.

Gülerek, bunun tamamen onun draması olduğunu biliyordum. O kutudan daha ağır olan sadece Apollo değildi, ben de öyleydim ve o, beni karakoldan arabasına, sonra da uyuşturulmuş halde arabasından odasına taşımakta hiçbir sorun yaşamamıştı.

Bunun dışında, bir gün önce onun fiziksel kondisyonunun ne kadar iyi olduğunu kanıtlayan bir olay yaşamıştım.

İyi şekillendirilmiş kaslardan oluşan o vücudun görüntüsü zihnime girmişti ve bacaklarımin arasında yarattığı hissi ortadan kaldırmak için derin bir nefes almak zorunda kaldım. İlk seferki rahatsız edici acıyı yaşamadan, bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordum.

"Canım..." dedi büyükannem, telefonu kapatır kapatmaz. "Bankaya gitmem gerekiyor. Birkaç dakika burada işlere bakabilir misin?"

"Tabii ki, büyükanne," diye cevapladım.

Deponun içinden Michael, "Acele etme Jenna. Döndüğünde, tüm bu kutuları çoktan kaldırmış olacağım," diye bağırdı.

Büyükannem gülerek kabul etti ve mağazadan çıkarken havada bir tavsiye bıraktı: "Ben yokken mantıklı davran ve uslu dur."

Bu yorumla yüzümün kızardığını hissettim. Michael'ın başı depo odasının kapısından çıktı, büyükannemin gittiği yöne baktı ve sonra bana döndü.

"Bununla ne demek istedi? Bu kitapların arasında sana yapmak istediğim şeyleri düşündüğümü mü okudu?"

Bu, yüzümü daha da kızarttı. Yüzümün saçlarımla neredeyse aynı renkte olduğunu hayal ettim.

"Ne tür düşünceleriniz vardı bilmiyorum, ama geldiğinizde çalışmaya geldiğinizi söylemişsiniz."

"Bu yarım düzine kutuyu beş dakikada kaldırabilirim, böylece büyükanneniz geri dönene kadar biraz boş vaktimiz olur."

Arkamdaki duvara işaret ettim, duvarda baştan sona raflar vardı ve her raf kitaplarla doluydu.

"Hala tüm bunları kutulara koymam gerekiyor."

Gerçekten sinirlenmiş gibi görünüyordu.

"Kahretsin. Seninle yapmak istediğim her şeyi yapmaya zaman kalacağını sanmıyorum. Ama en azından bunun için zaman olacak."

Bana yaklaştı, kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve buraya geldiğinden beri almayı istediğim ateşli öpücüğü verdi.

Onun dilinin benim dilimi ele geçirmesini sevdim, kokusunu ve ellerinin sırtımda kaymasını sevdim. Tabii ki, ben de aynı şeyi yaptım, ellerimi çok sevdiğim o kışına kaydardım.

Sanırım o adamda çok fazla şeyi sevmiştim bile.

Vücutlarımız neredeyse birbirine yapışmış haldeyken, onun pantolonunun altındaki şişkinliğin sertleştiğini hissedebiliyordum ve bu neredeyse aklımı kaçırmama neden olacaktı, ama aklımı kontrol altında tutmaya çalıştım ve kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım. Nefesimi toparlamak ve bir şeyler söylemek için birkaç derin nefes almam gerekiyordu, "Kutular. Kutulara geri dönelim."

"Lanet olası kutular..." diye şikayet etti, ama hemen sonra güldü.

Bana dudaklarımdan bir kez daha öptü — bu sefer, kendi güvenliğimiz için, sadece hızlı bir öpücüktü — ve işime yardım etmeye geri döndü. Bir başka kutuyu kaldırmak üzereyken cep telefonu çaldı.

Muhtemelen önemli bir mesaj bekliyordu, çünkü yaptığı her şeyi bırakıp

cebinden telefonu çıkardı. Mesajı okuduğunda dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Cumartesi için planın var mı, aşkım?" diye sordu.

Aşkım mı?

Ne istiyordu? Beni bitirmek mi?

"Hiçbir zaman olmaz. Michael Turner'ın nişanlısıyla katılacağı önemli bir sosyal etkinlik mi var?"

"En önemli olay yaklaşıyor. Janet, hafta sonları Harris'lerin evinden uzakta kızımın birkaç saat geçirebilmem için bana bir mahkeme kararı aldı. Onu gezmeye götürebileceğim."

Ses tonunda bir değişiklik fark ettim, duygularına hakim olamadığını gösteriyordu. Bu beni de etkiledi ve elimdeki kitapları rafa bırakıp ona doğru koşarak sarıldım.

Beni kucağına aldı, ayaklarım yerden kesildi ve beni döndürdü.

"Kızımın baba-kız zamanı geçirebileceğim, Cami!"

"Elbette! Ve bu harika olacak!"

"Öyle olacak. Çünkü sen bizimle olacaksın."

Onlarla birlikte olacaktım.

Onu daha da sıkı kucakladım, her şey için gerçekten mutlu ve minnettar hissediyordum.

Otuz Altıncı Bölüm

MICHAEL

Harris ailesinin, kızımın birkaç saatlerini onların gözetimi olmadan geçirmeme izin vermeme tepkisi elbette pek iyi değildi.

Çok kızmışlardı ve bir gün önce beni arayarak, bize bakıcının eşlik etmesini kabul etmem için baskı yaptılar. Ben reddettim. Birçok kişi, dışarıda dolaşırken çocuğa bakacak birinin olması harika bir şey olduğunu düşünebilir, ama ben bunu istemiyordum. Bir günlüğüne gerçekten Alice'in babası olmak istiyordum. O zamanı onunla ve Camila ile geçirmek istiyordum. Sadece üçümüz, kimse bizi rahatsız etmeden.

Aslında üçümüz değildik. Camila'nın büyük üzüntüsüne rağmen Apollo'yu da yanımda götürdüğüm için dördümüz olduk. Harris'lerin evine kadar tüm yol boyunca gözlerini dikiz aynasına dikmiş, arka koltuktaki köpeği izlemişti.

Onun rahatlamasına neden olan şey, Apollo'nun onun varlığından çok rahatsız olmamasıydı. Araba yolculuklarını çok severdi, bu yüzden burnunu pencereden dışarı çıkarıp rüzgarı burnunda hissederek her saniyenin tadını çıkarıyordu.

"Ne eğer saldırırsa saldırırsa Alice'e
saldırırsa?" Camila sordu, araba

Gülünç bir yüz ifadesiyle ve gözlerimi kapatarak hayvanı
işaret ettim, gri kürkünü dalgalandıran rüzgarı keyifle hissederek.

"Bu, küçük bir çocuğa saldıracak bir canavara benziyor mu?"

"Onu bir tehdit olarak görebilir."

"Bir yaşındaki bir bebek sana tehdit gibi mi görünüyor?" "Ben
de bir köpeğin saldırısına uğradığımda öyle görünmüyordum."
"

" öyle bir bir O bir bir pinscher. Neredeyse
neredeyse
evcilleştirilemez vahşi bir hayvandı.

Kediler gibi." "Kediler

evcilleştirilemez hayvanlar değildir."

"Kendi ağzınla, kedinin isterse birini öldürebileceğini
söyledin."

"Ama istemiyor. Aradaki fark bu." "Apollo da istemiyor, inan
bana. Ama umarım
. Alice doldurulmuş köpekleri ve çizgi film köpeklerini sever.
bile taklit edebilir. Sence Apollo'yu sevecek mi?"

Güvensiz görünmek istemedim, ama Alice ile ilgili her şey
bana öyle hissettiriyordu. Ona güven verebilmek için elimden
gelen en iyi baba olmak istedim.

Böylece benimle gurur duysun.

"Apollo'yu sevecektir, Michael..." Camila elini benim elim üzerine koydu. "...Köpeklerden korkan ben bile Apollo'yu çok seviyorum. Ama asıl merak ettiğın şeyin başka olduğunu biliyorum, o yüzden ona da cevap vereyim: O *seni* çok seviyor. Sana bakışlarından, o güzel gözlerinden sevgisini görebilirsin."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Yine kendime güvenim yokmuş gibi davranıyordum.

"Öyle düşünüyorum, biliyorum."

Elini benimkinin etrafında sıktı ve bu hareket ve birkaç kelimeyle hissetmeyi beklemediğim bir güvenlik duygusu uyandırdı bende.

Camila hayatıma girdiğinden beri her şeyin ne kadar kolaylaştığına inanamıyordum.

İlk seksimizden sonra – ve şu ana kadar tek seksimizden sonra – aramızda çok şey değışti. Artık aşık bir çift gibi davranmak zorunda değildik, çünkü zaten hep öyle davranıyorduk. Her gün ofisteki molamızda birlikte öğle yemeğı yiyorduk, sonra iş gününün sonunda onu eve bırakıyordum ve çoğu zaman Jenna'nın akşam yemeğı davetini kabul edip yukarı çıkıyordum. Ama o, sıcak ve sevimli büyükanne imajına rağmen, yemek yapmayı sevmiyordu, bu yüzden her zaman bir şeyler sipariş ediyorlardı ya da Camila yemek yapıyordu.

Bu durumlardan birinde, mutfakta ona yardım ettim. En azından denedim. İki bardak ve bir tabak kırdıktan sonra beni kovdu, oysa benden tek istediğı bulaşıkları yıkamaktı.

Ondan sonra eve gider ve yatmadan önce birkaç saat Camila ile görüntülü görüşme yapardım. Bu arada, bazıları gerçekten çok ateşliydi. O kadın bir erkeği nasıl çıldırtacağını iyi biliyordu.

Ancak, tüm bunlara rağmen, geleceğimiz veya hatta şimdiki durumumuz hakkında hiçbir konuşma yapılmadı. Toplum nezdinde nişanlıydık, ama aramızda, birbirimizle gerçekte ne tür bir ilişki içinde olduğumuzu tanımlayan hiçbir kelime yoktu.

Bu benim için güvenli bir durumdu, çünkü ilişkiler hiç benim güçlü olduğum bir alan olmamıştı. Camila için de öyle olduğu gibi, bu durum benim için de rahattı.

Sonunda, Alice'i Margaret ve Caleb'in evinden almaya gittik. Sadece üç saatim olduğu için, zaman kaybetmemeye karar verdim ve Harris apartmanına çok yakın, büyük ve güzel bir meydana gitmeye karar verdik.

Bu büyük bir gezi sayılabilecek bir şey değildi, ama araba yolculuğunda zaman kaybetmek istemedim. Ayrıca, kızımın iki büyükbabasının gözünden uzak olmak bile benim için büyük bir rahatlamaydı.

"Hav! Hav!" Kucağımda Alice titreyerek, Apollo'nun yanımda yürümeye devam ettiği yere, yere bakıyordu.

"Gördün mü?" Camila yorum yaptı. O da benim yanımda yürüyordu, ama Apollo'nun tam karşısında. "Onu seveceğini söylemiştim."

"Hav hav!" Alice tekrarladı, sonra keyifli bir kahkaha attı.

Dördümüz yürüyerek meydana doğru yola çıktık.

"Evet, *hav!*" dedim. "Adı Apollo.
Bunu söyleyebilir misin? A-po-llo."

"Hav-hav!" diye tekrarladı, sanki beni düzeltiyormuş gibi bir tonla.

"Tamam, ona *Hav-hav* diyelim. Sonuçta, onun adını söylemeyi öğrenmeden önce 'baba' demen gerekiyor. *Baba! Baba!*"

"Hav!" Apollo'ya bakmaya devam etti, benim sözlerime hiç aldırış etmediği belliydi.

Yanımda Camila güldü. "Her şeyin bir zamanı var, Michael. Her şey zamanı gelince olur."

O haklıydı. Çünkü o anda önemli olan tek şey, o günün her saniyesinin tadını çıkarmaktı.

Ve belki Camila benim evimde kalmayı kabul ederdi, böylece o ve ben de gecenin tadını çıkarabilirdik.

"Buradan ayrıldıktan sonra ne yapacaksın?" diye sordum, ses tonumla niyetimi açıkça belli ederek.

O farkında değilmiş gibi görünüyordu. Farkında olsaydı da, lafı dolandırmadan verdiği cevapla bunu çok iyi gizlemişti: "Kızlar gecesı. En iyi arkadaşım Evelyn ve ben alışveriş yapmak için alışveriş merkezine gideceğiz, sonra da sinemaya gideceğiz."

Kahretsin. En iyi arkadaşı için terk edildim.

Israr edemedim çünkü o anda meydana vardık ve Alice oyun parkını görünce küçük kollarını öne uzattı. Sonunda doğru programı seçmiştim.

"Sanırım salıncakta oynamak istiyor," dedi Camila, oyuncacı işaret ederek. "Büyükannemi aramam lazım, oraya varır varmaz arayacağımı söylemiştim çünkü Harrisler'in Alice'le dışarı çıkmaya izin vermeyeceğinden endişeleniyordu."

Bunu yapacak kadar deli olamazlar. Ama Jenna'nın bu kadar endişelenmesi çok tatlıydı. Alice ile bir sonraki gezimizde, onu Camila'nın büyükannesiyle tanıştırmak istedim. Birbirlerini çok seveceklerini düşündüm.

Camila telefon etmek için durdu, ben de Alice'i salıncaklardan birine götürdüm. Apollo da hemen arkamızdan geldi, o da burayı çok sevmiş gibiydi.

Alice'i küçük çocuklar için tasarlanmış sandalyeye oturttum. Apollo bu anı fırsat bilip yanıma yaklaşarak onu koklamaya başladı ve tanıdı. Kızım gülerek küçük elini onun başının üzerinde gezdirdi.

Sonra dilbilimsel olarak anlamsız bir şey söyledi, ama ben bunu bir şekilde onu itmem için bir istek olarak anladım ve öyle yaptım. Salıncak her hareket ettiğinde çıkardığı küçük çığlıklar bana tarif edilemez bir mutluluk hissi verdi.

Bir süre öyle kaldık, birkaç dakika geçtiğini ve Camila'nın geri dönmediğini fark ettim. Meraklanıp başımı geriye çevirip, telefon görüşmesi yapmak için durduğu yere baktım ve onun aslında cep telefonunu Alice ile benim fotoğraflarımızı çekmek için kullandığını görünce şaşırdım.

Yakalandığı için biraz utanmış gibi gülümsedi ve sonra yaklaşarak, "İkiniz birlikte çok güzel görünüyordunuz, bu anı kaydetmem gerektiğini düşündüm. Alice bu fotoğrafları görünce çok sevinecek ve bu anları gelecekte hatırlayacaktır" dedi.

"O bu günü hatırlamayacak bile."

"Bu yüzden fotoğraflar daha da özel olacak. Çocukluğumdan kalma, ailemle birlikte olduğum eski fotoğrafları seyretmeyi çok seviyorum. O günleri pek hatırlamıyorum, bu yüzden orada neler olduğunu, ne yaptığımızı, o durumlar hakkında ne söylediklerini veya ne düşündüklerini hayal etmeyi seviyorum. Muhtemelen Alice'e her şeyi anlatacak kadar uzun süre onunla birlikte olacaksın. Ve bu anılar böylece oluşacak."

Bu sözlerle gülümsedim ve "Aileniz harika insanlar olmalı" dedim. Camila gibi harika bir insanın, ancak aynı derecede harika insanlar tarafından yetiştirilebileceğini düşündüm.

"Evet, öyleydi. Onları özleyorum. Ama umarım nerede olurlarsa olsunlar, benim bugün olduğum yetişkinle gurur duyuyorlardır."

"Bundan hiç şüphem yok."

Alice yine çığlık attı, ardından güldü ve biz de ne olduğunu görmek için döndük. Apollo ayağa kalkmış, ön pençelerini salıncağın emniyet kilidi olarak kullanılan ön kısmına dayamıştı. Kızımın küçük elleri, onun kocaman burnunu korkusuzca okşuyordu.

"Apollo'yu seveceğini söylemiştim," dedi Camila, bir çocuğun diğerini taklit ettiği gibi omzunu koluma çarptı.

"Ama daha önce onun onu bir tehdit olarak görüp saldırabileceğini söylemiştin."

"Belki biraz abartmışımdır."

"Önemli değil. Sen sadece onu korumak istedin."

O anda telefonum çaldı. Ekranı baktım ve arayanın annem olduğunu gördüm.

"Ben cevap verirken Alice'e göz kulak olur musun?" diye Camila'ya sordum.

O başını salladı, ama bir şart koştu: "Tamam, ama önce Apollo'yu oradan çıkar. Alice'e saldırmadığı için *bana* da saldırmayacağı anlamına gelmez."

Gülerek isteğini kabul ettim ve Apollo'yu çağırdım. Apollo hemen yanıma geldi ve Camila Alice'e yaklaşıp onu salıncakta sallamaya başladı.

O sahneyi izlerken aptalca gülümseyerek, telefonu açtım. "Merhaba anne."

"Merhaba, canım canım. Nasıl dur ? O aptal yaşlı piçler Alice'i aldığın için şikayet etmediler, değil mi?"

Annem yine Margaret ve Caleb'in kendi yaşlıları olduğunu görmezden gelmeye devam etti. Ama ben bunu görmezden geldim.

"Bunu yapacak kadar deli değillerdi. Mahkeme kararı aldım ve onlar bunu çiğneyip davalarına zarar verme riskini göze almak istemediler."

"Onlar aptallar. Senin düğünün için tuttuğum catering şirketi beni aradı, bunu sana söylemek için aradım."

Benimle ilgili olarak "düğün" kelimesini duymak hala tüylerimi diken diken ediyordu. Ama itiraf etmeliyim ki, birkaç hafta öncesine göre çok daha az tüylerimi diken diken ediyordu.

"Evet, ne istediler?"

"Partide servis edilecek yemekleri seçmek için tadım programı ayarlamamı istediler. Çarşamba günü için randevu aldım."

"Ve bu testi yapmak için Aspen'e gitmen mi gerekecek?"

"Oh, canım, tabii ki hayır. Gidecek olan sensin."

İlk başta ne cevap vereceğimi bilemedim. Annem hiçbir şeyden haberi yoktu.

Camila'dan biraz uzaklaştım, böylece onu endişelendirmeksizin ses tonumu değiştirebilecektim.

"Delirdin mi anne? Her zaman benim sorumlu olmamı istediğini söyledin, ama şimdi şirketi devraldım diye hafta ortasında her şeyi bırakıp Aspen'e gidip parti atıştırmalıklarını denememi mi bekliyorsun?"

"Evlenmeye karar vermeden önce bunu düşünmeliydin."

"Camila ve ben, büyük partiler olmadan, sadece resmi bir törenle sade bir düğün istediğimizi söyledik. Yılın düğününü Aspen'de kutlamamızda ısrar eden sendin. Ve her şeyi halledeceğine dair bana güvence verdin."

“Düğünün tamamını organize edeceğimi söyledim ve bunu yapıyorum. Ama açık büfeyi seçmek çok kişisel bir karar. Bunu gelin ve damat yapmalı.”

“O zaman bana sormadan bir tarih belirledin.”

“Oğlum, Tanrı aşkına. Sen CEO'sun, her gün saatli kart basıyormuş gibi ofiste olmak zorunda değilsin. Sabah özel jetle gidip ertesi gün geri dönebileceğini söylemeye gerek bile yok. Ama bence orada birkaç gün kalmalısın. Ortam değişikliği sana iyi gelir. Camila'ya da.”

Son kısım, bu fikri gerçekten düşünmemi sağladı.

Camila ve ben... bir seyahatte... birkaç gün yalnız, dağların ortasında...

Ya da belki de o kadar yalnız olmayabiliriz.

Camila ve Alice'e baktım, birlikte eğleniyorlardı. Kızım için büyük bir sevgi besliyordu ve bu sevgi karşılıklıydı. Janet bu kadar kısa sürede benim için bir başka yasal izin alabilir miydi?

Üçümüzün bir aile gibi birlikte seyahat etmesini düşündüm...

Aile...

Bu kelimenin bana bu kadar büyüleyici gelebileceğini hiç düşünmemiştim.

Aile günleri ve... Alice uyurken, Camila ve benim için boş geceler...

Belki gündüzleri de Camila ile vakit geçirmek için bir dadı tutmayı düşünebilirdim.

"Tamam anne. Camila ile konuşurum."

"Ona bir öpücük ver. Ve Alice'e, Trinity teyzenin de ona milyonlarca öpücük gönderdiğini söyle."

"Ona *büyükannesi* öpücüklerini gönderdiğini söyleyeceğim."

"Birçok insanın
"Hoşça kal anne."

Telefonu kapattım ve Camila ile Alice'in yanına döndüm. Apollo beni takip etmedi çünkü çimlerin üzerinde sırt üstü yuvarlanarak dikkatini dağıttı.

"Bugün arkadaşınla alışveriş merkezine gideceğini söylemiştin, değil mi?" diye sordum yaklaşıp yaklaşmaz.

Camila bana şaşkınlıkla baktı, muhtemelen yaklaştığımı fark etmemişti.

"Evet."

"Bu fırsatı değerlendirip kışlık giysiler alabilir misin?"

"Kaliforniya'da baharın ortasında bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü bu hafta Turner'dan izin alacaksın. Ve bir geziye çıkacağız."

Gözleri büyüdü, muhtemelen tüm bu olanlardan kafası karışmıştı.

Yakında anlayacaktı. Ve umarım bu fikir beni
heyecanlandırdığı kadar onu da heyecanlandırırdı.

Otuz Yedinci Bölüm

CAMILA

"Buna ne dersin?"

Dolabımdaki birkaç zarif elbiseden birini giyip, odamdaki küçük masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarın ekranının önünde dolaştım. Evelyn ile görüntülü görüşme yapıyordum ve o, bu kadar çok kıyafet değişikliğini izlemekten biraz sıkılmış görünüyordu.

"Harika görünüyor, Cami. Tıpkı sonuncusu ve ondan önce giydiğin gibi. Hepsi çok güzel ve sen de çok güzelsin. Hangisini giymek istediğine karar ver ve hemen valizini hazırla."

Endişelenmekte haklıydı. Saat gece on birini geçmişti ve ertesi sabah yola çıkacaktım. Bavulum, birkaç gün önce alışveriş merkezinden aldığım bazı sıcak giysilerle doluydu ve geriye sadece birkaç parça daha eklemek kalmıştı.

O kadar da zor olmamalı...

"Daha lüks yerlere gitmemiz gerekecek, belki bizim fotoğraflarımızı çekerler, çünkü Michael ünlü ve ben

ona layık bir gelin olduğumu göstermem gerekiyor, yoksa Alice'in velayet davasını mahvedebiliriz."

"Layık" ne demek?

"Biliyorsun Evy... Onunla yakalanmış olan güzel ve zarif kadınların sayısını hayal edebiliyor musun?"

Hayal etmeme bile gerek yoktu. Instagram hesabını ziyaret ettiğimde, aralarında birkaç ünlü de olan sayısız çarpıcı kadının fotoğraflarını gördüm.

"Hadi ama Cami... Öncelikle: evinde ayna yok mu? Sen güzelsin ve bu tür bir takıntı sana yakışmıyor. İkincisi: bu elbiseler gerçekten çok güzel ve tasarımcı elbiseleri olmasalar da sana çok yakışıyorlar. Bütün medya Michael Turner'ın nişanlısının zengin olmadığını zaten biliyor, bu yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok."

Haklı olduğunu biliyordum. Yorgunluktan yatağa çöktüm ve derin uykuda olan Waffle'ın başını okşadım.

"Bu kadar gergin olmamalıyım, değil mi?"

"Olmamalısın. Sadece gezinin tadını çıkar. İkiniz güzel bir yerde... bütün gün şömine başında seks, tanrı aşkına, mükemmel olacak."

Sanırım Michael ve benim tekrar seks yapacağımız düşüncesi beni en çok gerginleştiren şeydi.

Endişe ve güvensizliğin karışımı.

Ve bunu düşündüğümde bacaklarımın arasında hissettiğim sıcaklık...

Evy kendini düzeltti, "Ya da bütün gün değil,

Evy kendini düzeltti, "Ya da bütün gün olmak zorunda değil, değil mi? Küçük kız da geliyor."

Bu beni biraz üzdü, çünkü "Onun geleceğini sanmıyorum. Az önce Michael ile konuştum ve avukatı Alice'in bizimle gelip gelemeyeceği konusunda hala bir cevap veremedi."

"Ah, o zaman durum değişir. O zaman bütün gün seks yapacağız. Neden mutlu görünmüyorsun?"

Şey, bütün gün seks yapma fikri fena değildi... ama...

"Alice'in bizimle gelmesini gerçekten çok isterdim. Michael onunla daha fazla zaman geçirebilirdi ve... *ben* de ikisiyle daha fazla zaman geçirebilirdim."

Evelyn iç geçirdi. "Kızım... Michael'a aşık olmakla kalmadın, onun küçük kızına da sıırıslıkam aşık oldun. Bu gerçekten ciddi bir durum."

"Evet, biliyorum. Alice'in gülümsemesini gördüğümde ya da onu kucağıma aldığımda, sanki... Oh, nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Aslında hiç çocuk sahibi olmak istemedim, ama Alice içimde çok çılgın bir duygu uyandırıyor, anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Bana asla böyle bir şey olmayacağını düşünsem de. Çocukları severim, ama... Bir çocuğu yetiştirmenin sorumluluğunu düşünmek bile beni endişelendiriyor."

"Bu anlamda senin gibi birini bulman iyi bir şey, değil mi? Peter'in da çocuk sahibi olma isteği yok."

Kız arkadaşının erkek arkadaşından bahsedilmesi, arkadaşımın yüz ifadesinin değişmesine neden oldu. Bu beni endişelendirdi. Özellikle de

bu ilk kez olan bir şey değildi.

"Hey, Evy... Peter ile aranızda her şey yolunda mı?"

"Evet. Yani... Aşağı yukarı. Bilmiyorum, son zamanlarda onu daha mesafeli hissediyorum, anlıyor musun?"

"Uzaklaşıyor derken neyi kastediyorsun?"

"İşine daha fazla zaman ayırıyor, eve hep yorgun geliyor, artık neredeyse hiç konuşmuyoruz..."

"Bu kötü..."

"Evet... Ama şu anda bunu konuşmak istemiyorum. Konuya dönelim. Biliyor musun? Neden bu kadar güvensiz olduğunu biliyorum. Sadece seyahat yüzünden değil. Zaman geçiyor ve ikinizin arasındaki bu ilişkinin bitmesini istemiyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum," diye ilk kez yüksek sesle itiraf

ettim. "O zaman neden Michael ile bu konuyu

konuşmuyorsun?

ve ona nasıl hissettiğini anlat. Kim bilir, belki o da aynı şekilde hissediyordur?"

"Onun için durum farklı, canım."

"Nasıl yani? Sadece bir yalan olması gerekiyordu, ama ikinizin arasında gerçek bir şey oldu."

"Şu anda tek bir sabit partneri olmaktan hoşlanıyor çünkü velayet davası devam ettiği için birden fazla partneri olamaz. Dava bittiğinde ve Alice'in velayetini aldığı anda, kadın peşinde koşturmaya devam edecek ve ben

ilgi çekici olmayacağım. Böyle olduğunu biliyorum ve bununla barıştım. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkaracağım ve bittiğinde hayatıma devam edeceğim. Ve bu sorun değil."

Evy, benim sözlerime inanmadığını, sonunda her şeyin yoluna gireceğini açıkça belli eden bir yüz ifadesi yaptı.

Ben bile buna inanmıyordum.

Yine kıyafetlere odaklandım, bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

Ama başaramadım.

Otuz Sekizinci Bölüm

CAMILA

Hayatımda asla yapmayacağımı düşündüğüm şeylerin listesinde, özel jetle uçmak en üst sıralarda yer alıyordu.

Ticari bir uçağa kıyasla küçük olan bu uçak, beklediğimden daha geniş bir iç alana sahipti. Toplamda sekiz adet yatabilen ve son derece konforlu koltuk, hemen arkasında bir minibar, banyo ve tabii ki pilot, yardımcı pilot ve anladığım kadarıyla sadece yolculara hizmet etmek için orada çalışan hoş bir genç bayanın oturduğu kokpit vardı. Bu bana tamamen saçma geldi, çünkü isteyen herkes koltuğundan kalkıp lanet minibarı açarak istediği içeceği alabilirdi.

Ben iç mekanı incelerken, Michael pistte pilotla konuşuyordu. Koltuğuma oturdum ve çantamı yanıma koydum. Michael'ın gelmesi çok uzun sürdüğü için bir süre orada oturdum. Sonunda yüzü uçağın girişinde belirdi.

"Hey, Cami, sürpriz için hazır mısın?"

"Apollo'yu getirmedin, değil mi?" diye sordum. Apollo'yu zaten sevmiştim, ama onunla jet gibi küçük bir alanda birkaç saatlik bir yolculuk yapmak beni yine de gergin yapardı.

"Hayır, annemle kaldı. Ama yine de birini getirdim."

Evet, bu beni biraz cesaretimi kırdı. Bunun Michael için romantik bir gezi fırsatı olabileceğini düşünmek benim tarafımdan bir hayalperestlikti. Sahte düğün yüzünden gidiyorduk — gerçekleştirmeyecek bir partinin açık büfesi için tatma yapacaktık — ve o da bu geziyi birkaç gün dinlenmek için fırsat olarak değerlendirmeye karar vermişti.

Görünüşe göre, bir arkadaşını da yanında getirme fırsatını değerlendirmişti.

Ben büyük bir aptaldım.

"Hadi Alanis, adımlarına dikkat et," dedi, dışarıya bakarak.

Alanis mi? Yani bir *kadın arkadaşını* davet etmiş miydi? Bizimle birlikte gelecek bir kadın mı?

O kenara çekilip Alanis'in girmesi için yol açtığında, ağlamak üzereymişim gibi hissettim.

Sürpriz bir şekilde, kısa boylu, düz saçlarını at kuyruğu yapmış sarışın kadın beyaz bir üniforma giymiş olarak içeri girdi ve kollarında valiz değil, bir bebek taşıyordu.

Beni görür görmez kocaman gülümsedi, dünyadaki en güzel bebektir.

"Aman Tanrım..." Neredeyse ılık attım. Sonra ayağa kalkıp Alice'i kucağıma almaya gittim. "Aşkım, geldin! Bizimle geliyor sun!"

"İzin bu sabah çıktı," dedi Michael. "Harrisler ayak dirdiler ve sadece dadısı da gelirse izin vereceklerini söylediler."

Ve ben aptalca bir kıskançlık krizine girmek üzereydim!

Ama şimdi, krizim tamamen mutluluktan kaynaklanıyordu. Alice bizimle birlikte olursa, yolculuğumuzun tamamlanacağını hissettim.

Beni, mahkumların firar etmesinden endişelenen bir hapisane gardıyanı gibi izleyen bakıcıya baktım. Ne düşünüyordu? Alice'i yere düşürecekğini mi sanıyordu?

Yine de ona karşı kibar ve nazik davrandım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Alanis. Ben Camila. Bu seyahatte bizimle olman harika olacak."

"Rica ederim, hanımefendi," diye cevapladı, kibarca ama pek dostça değil. "Affedersiniz, kalkıştan önce Alice'in bezini değiştirmem gerekiyor."

Ve cevap beklemeden, kızı kollarımdan alıp tuvalete götürdü. Yolda, Michael'ın elinde taşıdığını şimdi fark ettiğim bir bebek çantasını aldı.

Bana gelip beni çekerek iki koltuğa götürdü ve oturduk.

"Margaret ve Caleb, Alice'le birlikteyken bizi izlemesi için ona çok katı talimatlar vermiş olmalılar," dedi alçak sesle.

Ben de aynı fikirdeydim, ama bunun tek nedeni bu olmadığını düşünüyordum. "Bence o, nişanımızın gerçekten gerçek olup olmadığını görmek için de bizi izleyecektir."

"Bizi gözetlemesine izin ver. Umarım bu günlerde sana kaç kez öpüştüğümüzü yazmaya niyetli değildir, yoksa sayısını kaybedebilir."

Yine oradaydı, vücudumdaki hormonları aşırı çalıştırıyordu. Bana söz verdiği ilk öpücüğü verdiğinde durum daha da kötüleşti.

Arabayla uzaklaşırken, kanımın biraz soğuması için mükemmel bir fırsat olacağını düşündüm, ama o bana bu fırsatı vermedi ve fısıldayarak şöyle dedi: "Alice'in bizimle gelmesinin tek dezavantajı, uçakta yapmak istediğim şeyi seninle yapamayacak olmam."

"Sapık. Uçak böyle şeyler için uygun bir yer değil."

"Her yer uygundur, tatlım."

Bu söz beni heyecanlandırırken, o jette kaç kadını taşıdığını, onları bizim gittiğimiz eve götürdüğünü düşünmeme neden oldu.

Bu neydi? Yine kıskançlık mı duydum?

Alanis tuvaletten Alice'i de yanına alarak geri geldiğinde tekrar odaklanmaya çalıştım. Onu almayı istedim ama dadı, kızın uykulu olduğunu ve

onu uyutacaktı. Ve sanki Michael ve benim çocuğu alıp kim bilir nereye kaçacağımızdan gerçekten korkuyormuş gibi, o anda pilot uçak kapısını kapatıp kalkışa geçeceğimizi duyururken, o ilk sıra koltuklara oturdu ve bizden bir sıra uzakta boş bir sıra bıraktı.

"Alice bir ara bizimle kalabilir mi?" diye sordum Michael'a, zaten sinirlenmişim.

"Tatlım, bu uçağın Aspen'e inmesi için bekliyorum, böylece oradaki genç bayana kalacağı evin kurallarını anlatabileceğim."

Öyle olmasını umuyordum, yoksa o kadın Alice ile vakit geçirmemize izin vermezse sinir krizi geçirecektim.

Uçağın kalkış izni alması bir saatten fazla sürdü. Alice'in uykuya dalmak üzere olduğu hikayesi yalan çıktı, çünkü birkaç dakika daha gülüp mırıldandıktan sonra nihayet sessizleşti. Koltuklara baktığımda, dadının da uykuya dalmış gibi göründüğünü fark ettim.

"Benden daha endişeli görünüyorsun," dedi Michael.

Ve haklıydı. Kızının bizimle seyahate çıkmasının koşulları onu rahatsız etmiyordu, ama ben bu konuda çok kızgındım... sanki onun annesiymişim gibi.

Ve ben öyle değildim, bunu aklımda tutmam gerekiyordu.

"Oraya varmamız için hala uzun bir yol var mı?" diye kaçamak bir cevap verdim.

"Sakin ol, daha yeni yola çıktık."

"Zaman geçirmek için biraz televizyon izlemek ister misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Yapmak istediğim başka şeyler var."

Ona baktım ve kahverengi gözlerinde açıkça görülebilen kötü niyeti görebiliyordum.

Bu, içimde sahip olabileceğim en saf olmayan düşünceleri ateşledi.

.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

CAMILA

Alice ve dadısı orada olmasaydı, o uçakta... yaramaz şeyler... yapabileceğimizi ima ettiğini hatırladım. Çıplak vücudunun benimkine yakın olması ve evinde benim bekaretimi aldığı anda bana dokunduğu gibi dokunması düşüncesi zihnimi doldurdu.

"Yalnız değiliz, Bay Turner," diye uyardım onu. Daha samimi anlarda, bu şekilde çağrılmayı sevdiğini fark ettim.

"Değiliz ve bu yüzden kendimizi dizginlememiz gerekiyor."

"Kendinizi dizginlemeniz gerekecek."

"Gerçekten mi? Yani, tahrik olmadınız mı?"

Son iki kelimeyi kulağıma fısıldayarak söyleme şekli, vücudumun her zerresini titretti. Ama ben yerimden kıpırdamadım.

"Tahrik olmadım. Burası bunun için uygun bir yer değil." "Eminim tahrik olmuşsundur."

"Değilim. Ve bunu kanıtlamanın bir yolu yok."

"Oh, var... vücudun çok net sinyaller veriyor, canım... Ama biraz daha rahatlayarak başlayabiliriz."

İki koltuğu yatık konuma getirerek, uçağın ön tarafındaki yolcular yaklaştıkça bizi göremeyecekleri şekilde ayarladı. Ki bu pek olası görünmüyordu. Personel kabindeydi ve dadı, Alice ile birlikte en öndeki koltukta horluyordu.

Elini yüzüme getirdi ve parmaklarının arkasını nazıkçe yanağımda gezdirdi. Sanki cildim bu temastan yanıyormuş gibi hissettim. Başparmağı dudaklarımda gezdirdi, eli yavaşça çenemden boynuma doğru indi ve sonra tekrar yukarı çıktı.

Nefesimin beni ele vermesini istemedim, ama nefesimi kontrol edemedim ve daha iyi nefes alabilmek için dudaklarımı açmak zorunda kaldım.

Ve o okşamaların beni zaten yeterince çıldırttığını düşünüyorsam, daha da kötüye gideceğini beklemiyordum. El tekrar aşağı indi, bu sefer köprücük kemiklerimden aşağı, giydiğim elbisenin ince kumaşı üzerinden göğüslerime doğru.

Onun açgözlü bakışlarına dikkat ederek, onun başını eğdiğini ve dudaklarının yaramaz bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. Parmakları, yavaşça ve işkence edici bir şekilde meme uçlarımdan birini okşamaya başladı. Elbisenin ince kumaşı, bu teması yumuşatmaya yetmiyordu. Onun dokunuşları nedeniyle meme uçlarımda sertleştiğini hissettim ve eminim ki Michael de dokunuşunda bunu hissedebiliyordu. Öyle ki, sakın bir ses tonuyla, "Bu işaretlerden biri..." dedi.

Ne oluyor be! Bu adam nasıl bu kadar kolay benimle böyle oynayabiliyor? Tanrım, tahrik mi oldum? Orada kıyafetlerimi yırtıp bacaklarımı onun için açmak üzereydim.

Ama tabii ki, mantığım bana bunun mümkün olmayacağını söyledi.

Ve ben de pes etmeye niyetli değildim, bu yüzden kendi vücudumun tepkisi için bir bahane aradım.

"Ceket getirmeliydim, bu klima beni üşütüyor, hepsi bu."

O, benim sözlerime açıkça inanmadığını gösteren bir şekilde güldü. Ancak yine de ayağa kalktı, koltuklarımızın üzerindeki dolabı açtı ve içinden bir yorgan çıkardı, onu üzerime örttü. Yanıma uzandı, bana dönük olarak, kendini de örttü.

"Şimdi ısındınız mı, Bayan Camila?"

"Evet, Bay Turner. Bu kadar nazik bir patron olduğunuz için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Gerçi üşüdüğünüzü sanmıyorum. Sonuçta, şu anda vücudunuzun bir kısmının oldukça sıcak olduğundan eminim."

Yorganın altında, elini tekrar indirdi. Nefesimi tuttum, dudaklarımdan çıkabilecek herhangi bir sesi engelledim, çünkü onun ne yapmaya çalıştığını anladım. Parmakları elbisenin kumaşı ve külotumun üzerinde hafifçe kaydı.

"Gerçekten çok sıcak..." diye kulağıma fısıldadı. "Ve bence bu da vücudunun verdiği bir başka sinyal."

"Bu adil değil, Michael," diye fısıldadım, yüzümün kızardığını hissederek. "Bana bunu yapamazsın. Burada yalnız değiliz, unuttun mu?"

"Kulübeden bizi duyamazlar. Alanis ve Alice uyuyorlar, uyanırlarsa bile bizi göremezler."

"Ama duyup uyanabilirler."

"Eğer uslu bir kız olup kendini kontrol edersen uyanmazlar."

Parmakları okşamalarında biraz daha baskı uyguladı ve ben keskin bir nefes aldım. Dayanabileceğimi sandım, ama o elbisemi kenara çekti ve yorganın altında eli külotuma kaydđ.

Bir bacağımı diğerine sıkıca bastırdım, ta ki kulağıma fısıldadığı ses vücudumda yeni bir titreme dalgası yayılana kadar. "Bana açıl, aşkım."

"Bana bunu yapma, Michael..." diye yalvardım.

"Hoşuna gitmedi mi?" Parmakları labiyamı okşamaya devam etti. Bu işkenceye dönüşüyordu.

"Kendimi kontrol edemeyeceğim," itiraf ettim. Ve dudaklarında yeni bir gülümseme belirdi.

"Peki o zaman... Burada duralım..."

Eli birkaç kez daha ileri geri kaydđktan sonra çekilmeye başladı.

Kahretsin, çok geçti. Artık kendimi tutamazdım.

Kolunu sıkıca tuttum ve gözlerine bakarak bacaklarımı biraz açtım, durmasını istemediğimi işaret ettim.

Bir gülümseme daha. Parmakları yarıkma doğru kayarken, inlememek için alt dudağımı sertçe ısırdım, sonra klitorisimi bulana kadar geri döndü.

"Sanırım bu kesin bir işaret," dedi, muhtemelen benim ne kadar ıslak olduğumu kast ederek.

Ve o noktada, artık bunu inkar edemiyordum. Parmağı ileri geri hareket ederken, yüzümü yorganla kapattım ve inlemelerimi bastırmaya çalıştım. Michael serbest eliyle yorganı kaldırdı.

"Sizi memnun ederken sizi izlemek istiyorum, Bayan Collins. Çalışanlarımın işini denetlemeyi severim."

"Peki ne yapmamı istiyorsunuz, efendim?" diye sordum, bu oyunu oynamanın bir hata olduğunu bilmeme rağmen.

"Sadece cevaplarınızı istiyorum. Sorun olur mu?"

İyi miydi? İnlememek için dudaklarımı o kadar sıkı bastırdım ki kanayacak gibiydiler.

"Bu..."

"Ne dedin?" "Öyle,

efendim..."

"Peki ya bu?" Klitorisime odaklandı ve parmağına biraz daha baskı uyguladı.

Bu sefer, neredeyse ılık atacak kadar yüksek bir iniltiyi tutamadım. Michael dudaklarını benim dudaklarıma bastırarak sesi bastırdı, dili tıpkı elinin aşağıda yaptığı gibi benim dilimle kaos yarattı.

Hareketlerini hızlandırmaya başladı ve kalçaları da aynı hızda hareket etmeye başladı. İlk zevk dalgalarının uyluklarımdan yayıldığını hissettim ve neredeyse dorua ulaşmıştım ki o hızını yavaşlattı ve boğazımdan bir protesto sesi çıktı.

Ağzını ağzımdan ayırdı ve tekrar fısıldadı, boş eliyle emniyet kemerimi bağlarken. "Sessiz olmalısınız Bayan Collins, kalalarınızın hareketi çok gürültü çıkarabilir... her şeyi ben halledeyim."

"Evet, efendim..." diye fısıldadım, ama sessiz kalmak neredeyse imkansızdı.

Tanrım Tanrım yap ol yap tut tut
çok daha fazla...

"Böyle iyi hissediyor musunuz, Bayan Collins?"

"Bu..."

"Ne?"

Parmağına biraz daha baskı uyguladığında neredeyse ılık atacaktım. Derin bir nefes aldım ve zorlukla yuttum.

"ok iyi, efendim."

"ok iyi... Harika bir iş çıkarıyorsun." Kaslarım
kasılmaya ve o, bunu bunu fark etti,
değışti hareketini

hareketini değiştirdi ve hızını tekrar düşürdü. "Ama bitirmek için benim iznimi beklemelisin, tamam mı?"

"Michael, lütfen," diye inledim. "Bay Turner... İstiyorum... Lütfen..."

"Bunu mu istiyorsun?" Sonra, hiç uyarı yapmadan parmağını içime soktuğunda beni daha da şaşırttı.

Kahretsin!

Bunu almadan önce istediğim şeyin bu olduğunu bile bilmiyordum.

Kısa süre sonra bir parmak daha soktu, iki parmağını içimde hareket ettirirken, başparmağıyla klitorisimi masaj yapıyordu.

Dişlerimi sıkarak hafifçe inledim ve kendim bile anlayamadığım kelimeler mırıldandım. Bana yaklaştı ve serbest eliyle başımı yönlendirerek yüzümü göğsüne yaklaştırdı. Kontrol edemediğim zevk seslerini bastırmaya çalışarak göğsüne gömüldüm.

Hareketler hızlandı ve aklımın geri kalanını da yok etti. Artık duramazdı. Tarif edemediğim bir yere ulaşmak için çılgın bir aciliyet hissettim.

"İzin veriyorum, hanımefendi," diye kulağıma son derece şehvetli bir şekilde fısıldadı. "Benim için boşal, aşkım."

Ve ben itaat ettim. Emniyet kemeriyle bağlanmış halde, kaslarım en tam anlamıyla zevk hissiyle kasıldı. Michael'ın kulağıma fısıldadığı birkaç düşük inilti, orgazma ulaşmam için tek ihtiyacım olan şeydi.

Birkaç gün öncesine kadar orgazmın ne olduğunu bile bilmiyordum. Ve şimdi burada, uçak koltuğunda, etrafımda neler olup bittiğini hiç anlamayan diğer insanlarla birlikte, sadece Michael'ın eli aracılığıyla orgazm oluyordum.

Kemerimi çözdü ve ben dönüp vücuduna yaslandım, başımı omzuna dayadım, nefesimi düzenlemeye çalışırken kollarının beni sardığını hissettim.

"Oraya vardığımızda, artık kendini tutmana gerek kalmayacak. İstedığın kadar bağırabilirsin. Ve sana bunu yaşatacağıma söz veriyorum."

Bu, onun tutmasını istediğim bir sözdü.

Kırkınıc bölüm

MICHAEL

Uçak iner inmez, Caleb ve Margaret'in bizi gözetlemek için gönderdiği müfettişle ilgilenmek zorunda kaldım. Ve kısa sürede Camila'nın, kadının da bizim ilişkimizin gerçek olduğundan emin olmak için orada olduğu yönündeki şüphelerinin kesinlikle doğru olduğunu doğruladım.

Camila'ya, patronlarına iletmesi için onun gözleri önünde çok ateşli öpücükler verdim.

Malikaneme vardığımızda, onlara etrafı gezdirdim ve personelinden çantalarını almalarını istedim, Alanis ve Alice'i birinci kattaki bir odaya yerleştirdim. Birincisi, dadı bebeği kuşağında merdivenleri inip çıkmak zorunda kalmasın diye, ikincisi ise o gece Camila'yı çok çığlık attırma sözümü tutmak niyetinde olduğum için, duyamayacakları kadar uzak olmalarını istedim.

Tabii ki bunu kızımı korumak için yaptım. Alanis'in her şeyi duyabileceğini ve raporunda her iniltiyi patronlarına aktarabileceğini düşünüyordum.

Michael Turner'ın sadece nişanlı olduğunu değil, aynı zamanda gelecekteki eşiyle çok aktif bir cinsel hayatı olduğunu da onlara söyleyecekti.

gelecekteki karısıyla çok aktif bir cinsel hayatı olduğunu söyleyece

Aniden, Camila'yı zihnimde bu şekilde düşünmek artık başlangıçta olduğu gibi bana sıkıntı vermiyordu. Sanki ilk yalanımız doğal bir şekilde gerçeğe dönüşmüştü, ama ben yine de bu konuyu düşünmekten kaçınıyordum.

Yerleşip yerleştikten sonra, Camila ve ben ilk günü mülkü gezerek geçirmeyi kararlaştırdık. Alanis, Alice'i kucağında taşıyarak bize eşlik etti.

Kış ayları dışında genellikle Aspen'e gitmezdim. Hava ılıktı, ancak Kaliforniya'da alıştığımızdan çok daha serindi. Bu yüzden Alice kalın giyinmişti ve Camila da pantolon, bot ve palto giymişti.

Karlı aylarda kayak merkezi olarak kullanılan sitenin alt kısmına ulaştık. Ancak yılın geri kalanında teleferikler çalışmaya devam ediyordu ve bizi muhteşem manzaralı dağın daha yüksek bir kısmına götürüyordu.

"İstersen bizi burada bekleyebilirsin," dedim Alanis'e, kızımı almaya yaklaşırken.

O bir adım geri çekildi ve "Bayan Margaret ve Bay Caleb, Alice'den uzaklaşmamamı emretti" diye tepki gösterdi. Caleb, Alice'den uzaklaşmamam konusunda talimat verdiler" dedi.

Yanımda duran Camila bu uyarıya çok sinirlendi. "O onun babası ve biz bir çiftiz. Her arabada sadece üç kişi için yer var."

"Sen tek başına gidebilirsin, ben Alice ile burada bekleyeceğim," diye cevapladı Alanis.

"Michael, kızını kendisiyle gezmeye çıkmaktan mahrum bırakmak için onunla seyahate çıkmadı."

Alanis ona küçümseyerek baktı. "Affedersiniz, ama ben işverenlerimin emirlerini yerine getiriyorum ve onlar Alice'in büyükanne ve büyükbabası. Onun ne yapıp ne yapamayacağına sadece onlar karar verebilir, onunla akrabalığı olmayan biri değil."

"Ben onun babasıyım," dedim. "Camila da nişanlım ve yakında onun üvey annesi olacak. Mahkeme kararıyla önümüzdeki birkaç günü kızımınla geçirebilirim ve bu süre zarfında ondan ve dolayısıyla nişanlımdan sorumlu olacağım. Margaret ve Caleb'in daha sakin olmaları ve daha az şikayet etmeleri için sizin de bizimle gelmenize izin verdik, ama kızımın ne yapıp ne yapamayacağına karar verecek kişi siz değilsiniz. Camila'ya da bu şekilde konuşmanıza izin vermeyeceğim."

Gözlerinde saf bir nefretle bana baktı, ama mesajı açıkça anladığı belliydi. Bir kez daha kollarımı uzattım ve isteksiz olmasına rağmen kızımı bana uzattı.

Kızımı kucağıma alıp Camila'nın yanımda yürüdüm ve teleferiğe doğru ilerledim. Ancak kadın, belli bir mesafeden bizi takip etti ve ayrı bir vagonda bineceğini açıkça belli etti.

"Teşekkür ederim..." dedi Camila. "Beni böyle koruduğun için."

"Bu dadılık işinden bıktım. Alice'in velayetini aldığımda bir dadı isteyip istemeyeceğimi bilmiyorum."

Yanımda Camila güldü.

"İnan bana, isteyeceksin. Ne kadar süper bir baba olmak istesen de, ofisindeki sorumlulukların olacak ve birinin ona bakması gerekecek."

"Ama bu farklı olacak. Kızımı ben *büyüteceğim*. Harris'lerin ona hiç ilgi göstermediğini biliyorum. Tüm işi dadılara yaptırıyorlar."

"Ve yine de onun seninle olmasını istemiyorlar..." "Mesele, torunlarına olan sevgiden çok intikamla ilgili." torunlarına olan sevgiden çok daha fazlası."

Camila söylediklerimden kafası karışmış gibiydi, ama kabine girip teleferik yukarı çıkmaya başlayana kadar bekledi ve sonra "Neden intikam?" diye sordu.

Ben iç geçirdim. Bu, gurur duyduğum bir hikaye değildi.

"Leah, onların hafifmeşrelikleriyle 'altın kız' olarak nitelendirecekleri bir kız değildi. O da benim kadar çılgın ve sorumsuzdu, o kadar ki partilerde hep birbirimize rastlardık."

"İkiniz ciddi bir ilişkiye başladınız mı hiç?"

"Ciddi bir ilişki" benim alışık olduğum bir şey değildi.

"Hayır. Ne o ne de ben öyle bir şey istemiyorduk. Ama hiçbir taahhüt olmadan birkaç ilişkimiz oldu. Bu ilişkilerden birinde hamile kaldı, ama bana hiçbir şey söylemedi. Sonuçta, onu artık hiçbir etkinlikte görmedim. Bir yıl sonra, Alice'i anlatan bir e-posta gönderdiğinde ondan haber aldım."

Camila başını salladı ve başka soru sormadı, ama hala merak ettiğini anlayabiliyordum.

Sessizce durduk, kabinin camından aşağıda minicik görünen evleri ve insanları seyrettik. Alice ellerini çırparak güldü, o yükseklikten her şeyi seyretmenin keyfini çıkarıyor gibiydi.

Birkaç dakika sonra tekrar konuştum: "Leah bana e-postasında birkaç şey anlattı. Anlaşılan, ailesi hamileliğini pek iyi karşılamamış. Kızlarının parlak geleceğini mahvettiğini düşünmüşler ve bunun için beni suçlamışlar. Aynı zamanda, hayatını cehenneme çevirmişler. Bebeğimizden bana bahsetmesini istememişler ve benimle iletişime geçtiğini öğrendiklerinde, büyük bir olay çıkarmışlar ve onu evden atmışlar."

"Ne korkunç bir şey..." Camila gerçekten dehşete kapılmış görünüyordu.

"Leah, ailesinin evinden ayrılırken bana bir mesaj attı, olanları kısaca anlattı ve bir arkadaşının evine gideceğini söyledi. Ona aceleci davranmamasını söylediğimi hatırlıyorum, ama cevabımı okudu mu bilmiyorum. Arkadaşının evine giderken kaza geçirdi. Alice de onunla birlikteydi."

"Aman Tanrım..." Camila elini ağzına götürdü ve endişeyle Alice'e baktı.

"Neyse ki Alice güvenlik koltuğundaydı. Ama Leah kendisi için aynı özeni göstermedi. Emniyet kemeri takmamıştı ve hayatta kalamadı."

"Ve onlar seni kızlarının parlak geleceğini mahvettiğin için suçluyorlar? *Onlar* onun *herhangi bir* geleceği olmasını

geleği yok ettiler."

"Evet, buna katılıyorum."

"Alice'i annesiyle birlikte evlerinden attılar. Neden şimdi seninle kalmasına izin vermiyorlar?"

"Çünkü onlar iki orospu çocuğu."

"Michael!" Camila beni azarladı ve iki eliyle Alice'in kulaklarını kapattı. Bu beni güldürdü. "Onun önünde kötü kelimeler kullanma!"

"Sanırım babalık konusunda hâlâ öğrenmem gereken çok şey var. Onun yanında kelime seçimime dikkat etmek de dahil. Kızımın 'kötü kelimeleri' tekrarlamasını istemiyorum."

"O zaman onun önünde söyleme, hadi ama."

Alice, tartışmayı anlamış gibi güldü. Camila ve ben birlikte güldük ve ben, "Sanırım o, senin beni azarlamanı seviyor, ne garip..." dedim.

"Babanın yanlış bir şey yaptığını biliyorsun, değil mi bebeğim? Camila teyzen, baban böyle bir şey yaptığında onu azarlayacağından emin olabilirsin."

"O zaman 'Camila teyze' babamla çok kavga etmek zorunda kalacak, Alice. Çünkü o çok yanlış şeyler yapıyor. Ama daha iyi olmaya çalışıyor, senin hak ettiğin baba olmaya çalışıyor."

"Biliyor musun? Bence sen zaten öylesin."

Yüzümü kaldırıp Camila'ya tekrar baktım ve gözlerim onun gözleriyle buluştu. Orada, o bakışlaşmada kilitli kaldık.

Bir süre birbirimize bakiştı, ta ki ben hızla yaklaşıp ona bir öpücük çalmadan önce. O güldü ve o anda teleferik durdu.

Bir personel bizim için kapıyı açtı ve ben Alice'i boş kolumla tutarken el ele dışarı çıktık. Dağların muhteşem manzarasını izleyebileceğimiz duvara doğru yürüdük.

"Çok güzel," dedi Camila.

"Her şey karla kaplı olduğunda daha da güzel oluyor."

Düğünümüzün yapılacağı tarihte de öyle olacaktı.

Sahte düğün için...

Bunu düşünmek istemediğim için hafifçe başımı salladım. Camila'nın elini bıraktım, kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime yaklaştırdım. Ve böylece, üçümüz orada birlikte durup o muhteşem manzarayı seyrettik.

Ancak bir ara arkama baktığımda Alanis'in de teleferiğe binmiş olduğunu gördüm. Biraz uzakta, gözlerini bizden ayırmadan cep telefonuyla konuşuyordu. Her adımımızı patronlarına bildirdiğini düşündüm.

Camila'ya başka bir konu konuşması için tekrar öptüm.

Kırk Birinci Bölüm

MICHAEL

Evin arka verandası dağların muhteşem manzarasına sahipti ve Camila, Alice ve ben gecein erken saatlerinde orada kaldık, ardından geri dönüp bir şeyler yedik ve duş aldık. Aslında Camila ve ben, bakıcısının rahatsız edici bakışları altında Alice'e birlikte banyo yaptırdık.

Camila ve ben Alice ile ilgili her şeyi hallettiğimiz için, o kadının orada yaptığı tek iş buydu, her ne kadar ikimiz de bebeklerle ilgili neredeyse hiç deneyimimiz olmasa da. Bazı görevlerde biraz zorlandık, ama kısa sürede uyum sağladık. Alice hakkında, ne yemeyi sevdiği ve en sevdiği oyunlar gibi birçok şeyi zaten biliyordum. Geri kalanını ise, internetten "bir bebeğin ağlaması ne anlama gelebilir" gibi aramalar yaparak (bu arada, nedeni kirli bezmiş) yavaş yavaş keşfediyorduk.

O evde eski bir gitarım vardı, bir gün müzisyen olmak umuduyla gitar çalmayı öğrenmek istediğim gençlik yıllarımı hatırlatan bir şeydi, ama kısa sürede bu konuda yeteneğim olmadığını anladım. Alice'in gitarın sesini çok sevdiğini keşfettim ve öğrendiğim birkaç şarkıyı çalmak için onu kullandım.

Verandada bir süre birlikte oynadıktan, şarkı söyledikten ve Alice'in eğlenmesi için aptalca davranışlarda bulunduktan sonra, kızım uykulu belirtiler göstermeye başladı ve ben de onunla tanıştığımdan beri hayalini kurduğum bir şeyi yapabildim, onu uyutmak için salladım. Camila, yüzünde hafif bir gülümsemeyle, şezlongda oturarak sessizce bu sahneyi izledi. Bu kadının varlığının bana tüm bu süreçte nasıl güç verdiğini görmek inanılmazdı.

Alice sonunda uykuya daldığında, bütün gün olduğu gibi bizi izlemek için balkona açılan odada vakit geçiren Alanis yanıma geldi ve onu kucağına almak için acele etti.

"Sanırım onu şimdi odamıza götürebilirim, değil mi?" Bu bir soru olmaktan çok bir ifade gibiydi. Aynı odayı paylaşacakları için, daha fazla itiraz etmeden onu bırakmaya karar verdim.

O gözden kaybolana kadar bekledim, sonra Camila'nın yanına oturdum, kollarımı beline doladım ve vücudunu kendime yaklaştırdım.

Saatlerce nazik öpücükler paylaştıktan sonra, sonunda uçakta yaptığım gibi onu öpebildim.

Nefesimiz kesilmeye başlayınca ayrıldım. İşler çok kızıışmadan önce ona söylemem gereken bir şey vardı: "Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sordu, kafası karışmış

gibiydi. Cidden bunu mu soruyordu?

"Bak, saymakla bitmeyecek kadar çok şey var, ama şimdilik, bu seyahatte bana eşlik ettiğin, kızımın burada olmasından çok mutlu olduğun ve ona bakmama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Mutlu davranıyorum çünkü öyle hissediyorum. Öğleden sonrasını ısıtılmalı havuzunda seks yaparak geçirme fikri gerçekten cazip olsa da, seninle ve Alice'le gerçekten harika bir gün geçirdim."

"Şey... Her zaman ısıtılmalı havuzda seks yaparak geceyi geçirme seçeneğimiz var."

Omzuma bir tokat attı ve güldü.

"Aptal. Beni böyle kızdırmayı bırak. Daha önce hissetmediğim şeyler hissettiriyorsun bana."

Seks hakkında konuştuğunu biliyordum. Ve dürüstçe söyleyebilirim ki ben de aynı şekilde hissediyordum, ancak o kaçınılmaz olarak "daha önce çok kadınla birlikte oldun falan filan" diyerek yalan söylediğimi düşünecekti. Gerçekten de öyle olmuştu. Ama hiçbirisi Camila gibi içgüdülerimi harekete geçirmemişti.

O anda, onun kıyafetlerini yırtıp atmak ve gece boyunca onu çeşitli şekillerde becermek için büyük bir istek duydum. Ama hepsi bu kadar değildi.

Ve ona söylemem gereken en önemli şeyin bu olduğunu düşündüm.

"Sen de bana aynısını yapıyorsun."

Gözlerini devirdi ve tam da beklediğim yorumu yaptı.

"Kadın avcısı ve baştan çıkarıcı Michael Turner mı? Sanki!"

"Seni daha önce hiçbir kadını arzulamadığım kadar arzuluyorum, ama demek istediğim bu değil, Camila."

Kafası karışmış gibi gözlerini kırptı.

"Peki, neyi kastediyorsun, Michael?"

"Doğum gününün olduğu geceyi hatırlıyor musun? Polis karakolundan ayrılıp seni arabaya götürdüğüm gece..."

"Ve ben senden bir öpücük istedim..." diye ekledi. "Evet, bana o iç karartıcı hikayeyi anlattın."

"Sadece öpücük değildi, Camila. Bana bir itirafta da bulundun. Bana aşık olduğunu düşündüğünü söyledin."

Her zaman utandığı zaman olduğu gibi, Camila'nın yüzü hızla kızardı ve ben gülümsemeden edemedim, çünkü bu şekilde daha da güzel görüldüğünü düşündüm.

"Aklımı kaçırmıştım," diye tartıştı. "Böyle birinin söylediği sözlerle inanmamalısın."

Sanırım o bile bu argümana inanamazdı. Ama belki bir süre öncesine kadar ben de inanırdım, çünkü tutku ya da aşk gibi duyguları anlayan biri olarak görülmezdim.

Ama Camila ile beni birbirimize bağlayan güçlü bir şey olduğunu biliyordum.

"Ama ben aklım başımdaydım. Ne dediğimi bilmek istemiyor musun?"

"Aptal olduğumu mu?"

"Hayır. Senin aptal olduğunu hiç düşünmedim. Söylediğim şey, o anda sadece sen *öyle düşünmüş olsan* da, benim zaten *emin olduğumdu*. O anda sana tamamen aşık olduğumdan emindim."

İtirafımı duyduğunda tamamen suskun kaldığını fark ettim. Bu yüzden, onun tepkisizliğini fırsat bilip, onun evrendeki en ucuz şey olarak gördüğü bir şey yaptım.

Ona, bir erkeğin bunu yapmak için oldukça çaresizce aşık olması gerektiğini söylemişim.

Ve, şey... belki de öyleydim.

Ayağa kalktım, gitarımı aldım ve verandadan çıkıp arka bahçeye doğru yürüdüm. Sanırım o şarkıyı çalmayı bilmiyordum, ama... ne fark ederdi ki? Zaten çoğunu çalamıyordum, hiçbirini de iyi çalamıyordum ve neyse, benim falsolu sesim gitarın sesini tamamen bastırırdı.

"*Aşkımdır... Hayatımda sadece sen varsın...*" — Klasik şarkı '*Endless Love*'ın sözlerini söylemeye başladım.

Beklendiği gibi, Camila sonunda tepki gösterdi ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"*Doğru olan tek şey,*" diye devam ettim.

"Buna inanmıyorum!" diye bağırdı, gülmeyi kesemedi.

Diana Ross'un seslendirdiği kısma geldiğimde sesimi daha da yükselttiğimde kahkahaları daha da şiddetlendi.

"İlk aşkım... Sen benim her nefesimisin," diye devam ettim ve verandanın ilk basamağına yaklaştım. "Sen benim attığım her adımsın..."

Düzet kısmına geldiğimizde Camila da bana eşlik etmeye başladı, bu da ikimizin tekrar kahkahalara boğulmasına neden oldu. O da benim kadar detone oluyordu ve ne kadar heyecanlanırsak, kulaklarımız o kadar acıyordu.

"Ve ben... Ben paylaşmak istiyorum... Tüm sevgimi seninle... Başka kimse olmaz... Ve gözlerin (gözlerin, gözlerin) Bana ne kadar değer verdiğini söylüyor... Evet, sen her zaman... Benim sonsuz aşkım olacaksın..."

Balkona geri döndüm, Camila'nın hala oturduğu şezlongun önünde durdum ve onun önünde diz çöktüm, ikimiz de heyecanla şarkı söylüyorduk.

Şarkı bittiğinde Camila şezlongdan indi, benim önümde yere diz çöktü ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirerek öptü.

"Bu... benim için yapılmış en klişe, en ucuz, en detone... ve en güzel şey," dudaklarımız ayrılır ayrılmaz ilan etti.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Bu kabul ettiğın anlamına mı geliyor?"

"Neyi kabul ediyorum, seni aptal? Hiçbir şey sormadın ki."

"Şey... zaten bir yüzük takıyorsun ve bir tane daha almak biraz saçma olur diye düşündüm. Ayrıca partiyi çoktan planladık. Tek yapmamız gereken onu iptal etmemek."

Ciddi bir ifadeye büründü. Gözlerinde bir anlık güvensizlik belirdi.

gözler
ine

"Ciddi misin, Michael?"

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım.
bunun biraz aceleci olduğunu düşünmüyor musun?"

"Aslında, öyle düşünüyorum. Ben aceleci davranan biri değilim, ama..."

"Her şeyin bir ilki vardır." Tekrar

gülümsedi.

"O zaman seninle bir ilk daha yaşamaktan mutluyum."

Ve yine öpüştük. Bunun

bir *evet* olduğunu

hissettim.

Onu kollarımın arasına aldım, bu da onu kahkahalara boğdu yüksek sesle güldü, ben onu yukarı taşıyıp odama götürüp yatağa attığımda ise gülmesini engellemeye çalıştı. Giysilerimizi çıkardık, ben prezervatif taktım ve Camila'dan kontrolü ele almasını istedim.

Ellerimi tutarak ve yüzü kızarmış bir şekilde, üzerime oturdu, yavaşça oturdu, benim penisim onu doldururken yüksek sesle inledi.

Camila hala çok deneyimsizdi ve ona birçok şeyi öğretecek kişinin ben olacağımı bilmek egomu çok yükseltmişti.

"Michael..." diye fısıldayarak adımlı söyledi.

"Bay Turner'a ne oldu?" diye kışkırtıcı bir şekilde sordum.

Gülümsedi.

"Artık kontrol bende, unuttun mu?"

O, yavaşça ve hala utangaç bir şekilde kalçalarını sallamaya başladı, ben ise ellerimle vücudunun hatlarını okşuyordum. Yavaş yavaş, çekingenliğini kaybetti ve hakkını aldı. Daha önce verdiğim sözü yerine getirdim ve onu zevkten çılgın attırdım.

İlk orgazmından sonra dinlenmesine bile izin vermedim ve pozisyonu değiştirerek üstüne çıktım, sert bir şekilde içine girdim, onun çok sevdiğini keşfettiğim sert bir şekilde... Bu sefer birlikte orgazm olduk.

Gece boyunca farklı şekillerde ve pozisyonlarda bunu birkaç kez tekrarladık. Güneş neredeyse doğmak üzereyken, sonunda benim yatağında birlikte uykuya daldık.

Ben ve nişanım...

Ben ve zaten sevdiğimi bildiğim kadın.

Kırk İkinci Bölüm

CAMILA

Seks hakkında bir şey daha öğrenmiştim: çok fazla seks yaparsan, ertesi gün bacakların ağrır. Aslında, tüm vücudum ağrıyordu. Uyandığımda, kamyon çarpmış gibi hissediyordum.

Ama yine de, sabah öpücüğü aramızda bir ateş yakınca tereddüt etmedim ve farkına varmadan Michael yine içime girmiş, sert ve kaba bir şekilde itip çekiyordu.

Birkaç gün içinde, gözle görülür bir şekilde bakireden seks bağımlısına dönüşmüştüm.

Aslında, sanırım benim uyuşturucumun adı Michael Turner'dı.

Saat neredeyse on bir olduğunda evin birinci katına indik, bu da sabah için planladığımız turları değiştirmemize neden oldu. Michael burayı çocukluğundan beri tanıyordu, ama Alice ve benim kaldığımız süre boyunca mümkün olduğunca çok yer görmemizi istiyordu.

Artık o kadar acele etmiyordu, çünkü çok yakında oraya geri dönecektik. Ne de olsa düğünümüzün yapılacağı yer orasıydı.

Düğün...

Ben, Michael Turner'ın karısı.

Bu fikir, gerçek dışı olsa da, kesinlikle harikaydı.

Aynı derecede harika olan bir diğer şey de, sadece bir koca kazanmakla kalmayıp, sanki kendi çocuğummuş gibi sevdiğim güzel bir çocuğa da sahip olacağımdı.

Öğleden sonra saat üçte, planlandığı gibi, uçümüz – ne yazık ki Alanis de bizimle birlikte – düğünümüzü organize edecek catering şirketinin merkezine gittik. Alice de tadımlara katıldı. Michael ve ben ona küçük lokmalar yedirerek eğlendik ve onun yüzündeki ifadeler, menüden nelerin kalacağına ve nelerin çıkarılacağına karar vermemize yardımcı oldu.

Alanis bizden uzak duruyordu, ama bizi gözlemlemeye devam edebileceği stratejik bir noktada. Tadım büyük bir odada yapılıyordu ve dadı koridorda uzakta duruyor, ileri geri yürüyor ve bazen görüş alanımızdan kayboluyordu, ama kısa süre sonra tekrar ortaya çıkıyordu. Biriyle doğrudan iletişim halindeymiş gibi sürekli cep telefonu ile uğraştığını fark ettim.

Ve bu, nedense, beni şüphelendirdi.

Bir süre sonra odaya girerek, "Alice çok fazla yiyor, bu gidişle sonunda midesini bozacak" dedi.

Michael sesinde bir parça sabırsızlık ile cevap verdi: "Bebeği yemekle doldurduğumuzu mu düşünüyorsunuz?"

"Belki henüz değil, ama gördüğüm kadarıyla, senin için hala çok fazla yemek var ve henüz tatlılara ve keklere bile gelmedin. Harris ailesinde, o şekersiz bir diyetle yetiştiriliyor. Bu ani değişiklik onun için kötü sonuçlar doğurabilir."

Bu duruma müdahale edip, bir gün sağlıklı olmayan şeyler yemenin Alice'e büyük bir zarar vermeyeceğini söylemeyi düşündüm, ama Michael'a baktığımda, onun bu sözleri tarttığını anladım ve ben de aynısını yapmaya karar verdim. Bir çocuğun diyetini aniden değiştirmek belki de en iyi fikir değildi.

Alanis, kucağımda oturan Alice'i kucağına almak için uzandı ve "Bahçede bir oyun alanı var. Siz işinizi bitirene kadar onunla orada oynayacağım" dedi.

Michael ve ben birbirimize baktık, neredeyse tamamen sessizce, sadece gözlerimizle konuşarak, ortak bir karara varana kadar ve ikimiz de birbirimize onaylayarak başımızı salladık. Ve böylece, Alice'i Alanis'e verdim.

Çocuğun iyiliği için akıllıca ve mantıklı bir karar verdik. Ama içimden bir ses Alice'i kollarımda tutmam gerektiğini haykırıyordu. Dadının onunla uzaklaşmasını izlerken, kendimi bunun riskli olmadığına ikna etmeye çalıştım. İki duvar ötedeki odada olacaklardı ve Alanis, Alice doğduğundan beri ona bakmak için işe alınmış bir profesyoneldi. Hiçbir şey ters gidemezdi.

En azından ben öyle inanmak istiyordum.

Diğer yemekleri tadarken tekrar rahatlamaya çalıştım, ta ki yaklaşık yirmi dakika sonra bir kadının çığlığı ve ardından hızla uzaklaşan bir arabanın sesi duyulana kadar.

Michael ve ben kalkıp oyun parkına koştuk. Orada kimse yoktu. Kapiya baktık ve Alanis'in kaldırımında yatıyor olduğunu gördük. Çığlık atan oydu.

Koşarak yanına gittik ve onu yalnız bulduk. Alice'in bebek çantası yanında duruyordu, ama bebekten hiçbir iz yoktu.

"Alice nerede?" diye bağırdı Michael, inanamadan sokağa bakarak, muhtemelen duyduğumuz arabanın izlerini arıyordu.

"Bir adam onu kaçırdı!" diye titreyerek cevapladı Alanis. Onu kaldırmaya yardım ettim, kalbim göğsümde hızla atıyordu, ne olduğunu ve küçük kızımın nerede olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Beni silahla tehdit etti, Alice'i benden aldı ve arabaya bindirdi."

"Ne tür bir arabaydı?" diye sordu Michael, cebinden kendi arabasının anahtarlarını çıkararak. "Hangi yöne gitti?"

"Arabalardan hiç anlamam. Eski bir arabaydı, popüler modellerden biri, gri renkte. Kansas plakalıydı. Şu tarafa gitti!" diye bir yönü işaret etti.

Michael dönüp arabasını park ettiğı yere doğru koşmaya başladı. Onu takip etmeye başladım, ama o durdu ve beni durdurdu.

"Alanis'le burada kal ve polisi ara." "Dikkatli

ol," diyebildim sadece.

Cevap vermeden tekrar koşmaya başladı.

Zaten büfe personeli tarafından desteklenen Alanis'in yanına döndüm. Tekrar mülke koştum,

daha önce bulunduğum yere koştum ve tadım yaparken oturduğum sandalyeye asmış olduğum çantamı aldım.

Cep telefonumu çantadan çıkardım ve polisi aradım.

Kırk üçüncü bölüm

MICHAEL

O piç kurusu hangi yolu kullanmış olursa olsun, onu yakalayamadım. Birkaç saat boyunca Aspen sokaklarında dolaştım ama gri arabanın izini bile bulamadım.

Aslında gri arabalar her yerde yaygındı, ama Alanis'in tarif ettiği gibi Kansas plakalı bir tane bile bulamadım.

Bir ara Camila beni aradı ve karakola gittiklerini söyledi, ben de kızımı kaçıran kişi hakkında bir ipucu bulmuş olmalarını umarak oraya gittim.

Oraya varır varmaz Camila oturuyordu, ama ayağa kalkıp bana doğru koştu ve bana sarıldı. Bütün vücudu titriyordu ve ağlıyordu. Onun aksine Alanis'in çok sakin olduğunu fark ettim.

Vardığım anda, durumu anlamaya çalıştım. Alanis'in anlattıklarından daha fazla bilgi edindim. Araba onun önünde durmuş, yüzü kapüşonla örtülü bir adam inmiş, silahını doğrultmuş ve ona teslim olmasını emretmişti.

Bebeđi. Bebeđi teslim ettiđinde, Alanis yere dűşürűldű ve adam Alice ile birlikte arabaya binip kaçtı.

"Neden sen yani sokakta sokakta ve deđil oyun oyun parkında deđil, dediđin gibi?" diye sordum, űfkeyle.

Alanis bir sandalyede oturuyordu ve korkmuş bir ifadeyle bana baktı.

Görünüşre göre, onun yaşadıklarından çok daha fazla onu korkutmuşum.

"Çok havasızdı; Alice'i biraz hava alması için dışarı çıkardım hava almaya götürdüm."

"Ve sen bunu yaparken, tamamen yabancı bir adam gelip ve hiçbir sebep yokken kızımı kaçırdı?"

Artık neredeyse çığlık atıyordum. O kadını, bana gerçekte ne olduğunu söyleyene kadar sarsmak istedim.

Camila yanıma geldi ve beni sakinleştirmek ve Alanis ile aramıza girmek için ellerini göğsüme koydu.

"Michael, büfenin sahibi güvenlik kamerasının görüntülerini polise verdi. Görüntüleri onlarla birlikte izledim ve Alanis'in söylediği tam olarak doğruydu."

Hala inanmakta zorlanıyordum. Elbette Camila'nın bana yalan söylemeyeceğini biliyordum, ama durum hala mantıklı gelmiyordu.

Şerif yardımcısına baktım.

"Neden biri kızımı kaçırsın ki?"

O, günlük hayatında bu tür durumlarla sık sık karşılaşan birinin sakinliğıyle cevap verdi.

"Siz Michael Turner'sınız, değıl mi? İş adamı, milyoner, internet ünlüsü ve Trinity Turner'ın oğılu. Her şey bunun gerçekten fideye için yapılan bir kaçırma olduğunu gösteriyor."

Bir polis memuru yaklaşıp kulağına bir şey fısıldayınca sessizleştı. Sonra izin isteyip ayağı kalktı ve odadan çıktı. O gittikten sonra Camila tekrar kollarıma atladı ve bana sıkıca sarıldı. Ben de onu sakinleştirmek için değıl, zihnim ve ruhumun içine dştğı cehennemde biraz huzur bulmak için ona sarıldım.

"Onu bırakmamalıydım." Camila göğsüme yaslanarak ağıladı. "O anda içimde kötü bir his vardı, onu Alanis'e vermemeliydim."

Başının üstüne öptüm.

"Senin suçun değıl, Cami. Bundan sorumlu olanları bulacağız. Ve kızımızı geri alacağız."

"Kızımızı."

Bu sözler, ben düşünmeden ağızımdan çıkmıştı. Camila'nın onu zaten o şekilde sevdiğini biliyordum. Bunun en büyük kanıtı, o anda ne kadar gergin olduğuydu.

Alanis'in aksine, ona silah doğırtulmuş biri için fazlasıyla sakin görünüyordu. Alice'in doğduğundan beri ona bakan biri için.

Birkaç dakika sonra, delege odaya geri dönerek haberleri getirdi: "Arabayı buldular. Görüntülerden elde edilen tanımlamalarla eşleşiyor."

"Peki Alice?" Camila beni bırakıp polis memuruna dönerek sordu.

"Üzgünüm, araç boştu. Muhtemelen terk edilmişti ve suçlu kaçıışına devam etmek için başka bir araç kullanmış."

"Aynı araba olduğundan emin misiniz?" diye sordum.

"Evet, resimlerde gördüğümüzle aynı model. Ve aynı plaka numarası, tam da buradan, Colorado eyaletinden."

Son bilgi mantıklı gelmedi. "Plaka Kansas'tan değil miydi?"

"Hayır, Colorado'dan. Kamera görüntülerinde çok net görünüyor ve oradaki genç bayan da bu bilgiyi doğruladı."

Alanis'i işaret etti ve ben de onun bakışını takip ederek aynı yöne baktım ve ona bakakaldım. Şaşkın bir ifadeyle ayağa kalktı ve birkaç adım geri attı.

"Bana arabanın plakası Kansas eyaletine ait olduğunu söylemiştin," dedim, o kadına duyduğum nefreti olabildiğince kontrol etmeye çalışarak.

"Kafam karıştı..." diye en aptalca mazereti kullandı.

Camila yine yanıma gelip önümde durdu. Ben korkak biri değildim ve bir kadına saldıramazdım, ama o anda hissettiğim nefret beni neredeyse tamamen kör etmişti.

Yine, Alanis'i, bildiği her şeyi ve hala sakladığı şeyleri, bana olanları anlatırken yaptığı diğer "hataları" anlatana kadar sarsmak istedim.

"Sadece bir hataydı," memur onu savunmaya çalıştı. "Kız gergindi ve konuşurken bir hata yaptı. Bakın, Bay Turner, bunun zor olduğunu biliyorum, ama en iyisi bunu ekibime bırakıp eve gitmeniz. Burada kalmanın bir anlamı yok. Kaçıran kişi sizinle iletişime geçerse diye, ki geçeceğini düşünüyoruz, iki memurum size eşlik edecek."

Gitmek istemiyordum, ama memurun bir konuda haklı olduğunu biliyordum: kalmanın bir faydası olmayacaktı. Ama kaçırın kişinin benimle iletişime geçmesini bekleyemezdim.

Neyin etkili olacağını hiç bilmiyordum. Ama öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramayacağımı biliyordum. Kızımı bulmama yardımcı olabilecek herhangi bir ipucu veya bilgi için tüm şehri didik didik arayacağıma karar verdim.

Her neyse, polisin eve kadar eşlik etmesini kabul ettim. Ben de oraya gitmek niyetindeydim, ama sadece Camila'nın güvenliğini sağlamak için.

Alanis'in birkaç soruya daha cevap vermek için karakolda kalması gerektiği bildirildi, bu yüzden sadece bir polis memuru bizimle gelecekti, diğeri ise Alanis'in sorgusu bittiğinde onu götürmek için kalacaktı.

Böylece, polis memurunun eşliğinde karakoldan ayrıldık.

Camila yolculuk boyunca ağladı, bu da beni içten içe daha da mahvetti. Ona defalarca her şeyin yoluna gireceğini söyledim.

Ben de buna inanmak istedim.

Kırk dördüncü bölüm

CAMILA

Küçük kızımı geri istiyordum.

Tek düşünebildiğim buydu. Aklımdan sürekli tekrarlanan tek şey buydu, onun iyi olup olmadığına dair sonsuz soruların arasında. Birisi ona zarar vermiş miydi? Yemeği var mıydı, barınacak yeri var mıydı? Ve daha pek çok soru.

Ama hiçbirinin cevabını bilmiyordum.

Eve varır varmaz Michael birkaç telefon görüşmesi yaptı. O, birçok insan tanıyan ve görünüşe göre o bölgede bazı bağlantıları olan nüfuzlu bir adamdı. Beni daha fazla endişelendirmemek için – sanki bu mümkünmüş gibi – bu görüşmeleri evindeki ofisinden yaptı ve beni oturma odasında yalnız bıraktı.

Aslında... tam olarak yalnız değildim. Polis memuru oradaydı, Michael'ın herhangi bir ihtiyacım olursa diye yakınlarda kalmasını istediği hizmetçi Elizabeth de oradaydı.

Ama benim tek ihtiyacım Alice'in geri dönmesiydi.

Zaten gece olmuştu ve Michael bir saatten fazla telefonda konuşmuş, sonunda odaya dönmüştü. Kalkıp, diğer zamanlarda olduğu gibi, ona sarılmak için koştum. Beni kollarına sıkıca aldı ve bu bana rahatlık verdi, ama aslında onu rahatlatması gereken kişinin ben olduğumu biliyordum.

Michael tüm bu olaylara karşı çok güçlü olduğunu kanıtlıyordu.

Benden çok daha güçlüydü.

"Dışarı çıkıp bir ipucu bulabilir miyim diye bakacağım," dedi bana.
dedi.

Ondan uzaklaştım ve "Ben de seninle geliyorum" dedim.
"

"Hayır, Camila."

"Burada öylece duramam. Bir şeyler yapmam lazım yardımcı olmak için bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Ama birinin burada kalması gerekiyor. Evde sabit telefon var ve Alice'i kaçıran o pislik herif fidye istemek için bu telefonu kullanarak bizimle iletişime geçmeye çalışabilir."

"Nereye bakmayı düşünüyorsun?" diye sordum, endişelenerek.

"Durmuş olabileceği yerleri deneyeceğim. Benzin istasyonları, marketler... Hatta hastaneler."

Son söz, vücudumu ürpertti. Alice'in bir kaza ya da başka bir şeyde yaralanmış olabileceği düşüncesi beni paniğe sevk etti.

Bir şey söylemeye çalıştım, ama odadaki polis memuru, "Üzgünüm efendim, ama bence bu boşuna olacak. Ekibimiz muhtemelen bu yerleri çoktan kontrol etmiştir." dedi.

"O zaman tekrar kontrol edeceğim," diye cevapladı Michael. "Burada kollarımı kavuşturup oturamam."

Polis memuru karşılık vermek için ağzını açtı, ama sesi telefonun çalmasıyla boğuldu ve bu, orada bulunan herkesin büyük bir endişeye kapılmasına neden oldu. Polis memurunun kendi telefonu çalmıştı ve o da telefonu açtı.

"Harika", "anladım" ve "tamam" gibi birkaç kısa kelime söyledi ve "yola çıkıyoruz" diyerek konuşmasını bitirdi. Michael'ın elini sıkıca tuttum, ikimiz de memura bakarak bize ne olduğunu söylemesini bekledik. Neyse ki, iyi haberleri vardı.

Ama dürüst olmak gerekirse, onun verdiği kadar harika bir haber beklemiyordum: "Kızı buldular. O iyi."

Duygularımdan dolayı bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim ve Michael'ın beni sararak düşmemem için destekleyen güçlü kollarına minnettar oldum.

Tek kelime bile edemedim ve Michael de şoktan kurtulmak için birkaç saniye bekledikten sonra nihayet bir şey sorabildi: "Kız nasıl? Nerede?"

"İyi. Her şeyin gerçekten yolunda olduğundan emin olmak için hastaneye kaldırıldı, ama tedavisi çoktan başladı."

"Onu nerede buldun?" diye sordum, hala gergindim. Onu kollarımda tuttuğumda ancak tamamen sakinleşebilecektim.

"Bir benzin istasyonunda. Tuvaletlere giden koridorda yerde tek başına oturuyordu."

"Hiçbiri önemli önemli artık," dedi dedi.
"Onu hangi hastaneye götürdüler?"

"Sizinle birlikte oraya geleceğim," dedi memur. Ve polis
memurunun rehberliğinde oradan ayrıldık.

Yolda, küçük kızımızın gerçekten iyi olduğunu ve kimse ona zarar vermemiş olduğunu Tanrı'ya dua ettim.

Michael'ın evinden hastaneye olan mesafe çok uzak değildi, sadece birkaç kilometre. Ancak o yolculuk sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

Kırk Beşinci Bölüm

MICHAEL

Hastaneye varır varmaz kızımın hangi odada olduğunu öğrendim, Camila'nın elini tuttum ve neredeyse koşarak birlikte odaya girdik. Kapıyı çalmadan açtık ve kızımı orada, uyanık ve görünüşe göre yaralanmamış olarak gördüğüm için rahatladım, ama onu kucağında tutan kişiyi görünce hoş olmayan bir sürprizle karşılaştım.

Margaret ayakta duruyordu, kucağında Alice vardı. Onunla konuşan, bir hemşire ve Alanis'ti.

Tabii ki... Alanis patronlarını aramış ve durumu onlara anlatmıştı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Margaret ve ben birkaç saniye sessizce birbirimize baktıktan sonra, kızım beni görür görmez küçük kollarını bana doğru sallayınca dikkatimi tekrar ona verdim.

Ancak Margaret birkaç adım geri çekildi ve kızımın benimle gelmesine izin vermeyeceğini açıkça belli etti.

"Durumu iyi mi?" diye sordu, hemşireye bakarak.

"Evet, hanımefendi. Durumu iyi, endişelenmeyin. Sadece bir korku yaşadı."

"Çok teşekkür ederim canım," diye hemşireye teşekkür etti ve izin isteyerek odadan çıktı.

Alanis onu takip etti, muhtemelen burada işlerin gerginleşeceğini fark etmişti. Camila elimi daha sıkı tutarak benim yanımda kalacağını gösterdi.

"Sanırım bekçiniz sizi arayıp haberi verdi," dedim.

"Torunumu sana emanet etmenin bir hata olduğunu biliyordum. Onu korumak için ilk fırsatını bulduğunda bak ne oldu. Evet, Alanis senin yapmadığın şeyi yapma nezaketini gösterdi: en azından bizi arayıp neler olduğunu anlattı. Ben de olabildiğince çabuk geldim."

"Ve sana her şeyin, söz verdiği yerde bizi beklemediği için olduğunu söyleme nezaketini de gösterdi, değil mi?"

"Tanrı aşkına Michael, şimdi de zavallı kızı mı suçlayacaksın? Kızını sana ulaşmak için kullanmaya hazır düşmanların olması onun suçu değil."

"Benim düşmanım yok, Margaret. Beni her şeyden suçlayabilirsin... Sorumsuz, parti hayvani, pervasız, ne olursa olsun... Ama ben düşman edinecek türden biri değilim. Hiç olmadım."

"Oh, hayır mı? O zaman olanları nasıl açıklayacaksın? Biri Alice'i kaçırdı ve bunun amacı fidye istemek değildi, sadece sana ulaşmaktı. Onu benzin istasyonunun pis zemininde tek başına bıraktılar, ona ne olabileceğini sadece Tanrı bilir."

Tanrım, bunu düşünmek hayatım boyunca hiç hissetmeyeceğimi sandığım bir korku hissettirdi. O anda tek istediğim kızımı kucaklamak, onu öpücüklerle boğmak ve incinmediğinden emin olmak, sonra onu güvenle eve götürmek, bir daha kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğime söz vermek ve... affını istemektir.

Çünkü Margaret haklıydı: hepsi benim hatamdı. Gerçekten gittiğim her yerde entrika yaratan biri değildim, ama beni herhangi bir şey için nefret eden insanlar olmadığını kim söyleyebilirdi ki?

Camila bir adım öne çıktı ve Margaret'e döndü.

"Olanlar için başka birkaç olasılık daha var, hanımefendi. Belki de sadece intikam için sizi korkutmak isteyen biri olabilir, ama bunun Michael yüzünden olduğunu ve sizinle kocanızın suçu olmadığını nereden biliyorsunuz? Sizler de çok nüfuzlu iki kişisiniz, dışarıda düşmanlarınızın olmadığını kim söyleyebilir?"

Margaret'in gözleri ateş gibi parlıyordu, "Öncelikle, bu konuyu Michael ile konuşuyorum çünkü, iyi ya da kötü, o benim torunumun babası, ama bu konu sizi ilgilendirmiyor. Yine de sana cevap vereceğim: olanlar benim ve kocamın düşmanları yüzünden olmuş olsa bile, Alice bizimle olsaydı kesinlikle olmazdı. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü o bir yaşında ve doğduğundan beri bizimle yaşıyor ve hiçbir şey...

Buna benzer bir şey ona hiç olmamıştı. Ama seninle iki gün geçirdi ve bak ne oldu.

"Camila benim nişanlım," dedim. "Hoşuna gitse de gitmese de, o da yakında Alice'in ailesinin bir parçası olacak. Alice'e bunu kimin ve neden yaptığını bulacağım ve sana söz veriyorum, düşmanları kim olursa olsun, bunun bir daha yaşanmamasını sağlayacağım."

"Oh, bu olmayacak. Çünkü torunum bir gün daha senin bakımında kalmayacak. Onunla eve gidiyorum. Ve bugün olanlardan sonra, herhangi bir yargıcın sana onun velayetini vereceğini hiç sanmıyorum, Michael. Bana ve kocama kalırsa, denetimli ziyaret haklarını bile kaybedeceksin."

"Bunu yapamazsınız!" Camila, hastanede olduğunu unutmuş gibi, neredeyse bağırarak konuştu. "Michael'ın Alice ile bir hafta geçirmek için mahkeme kararı var."

"Öyleydi." Alice'i tek koluyla tutarken, diğer eliyle omuz çantasından bir kağıt çıkardı ve bana uzattı. Kağıdı alıp okudum, bu kadar kısa sürede bunu başardığına inanamıyordum. "Artık torunumu eve götürme yetkisi bende. Ve bunu bu gece yapacağım. Tabii ikiniz polis karakoluna gidip bu konuyu tartışmak istemiyorsanız."

"Alice'i götürmeyeceksin!" Camila yine kendini gösterdi.

Koluna dokundum, bana bakmasını sağladım.

"Cami, o haklı. Öfkeyle hiçbir şeyi çözemeyiz. O yetkiye sahip — ona karşı çıkmanın

karşı çıkmanın hiçbir faydası olmaz."

"Ama Michael..." diye konuşmaya başladı.

Parmaklarımla kolunu nazikçe okşayarak ona her şeyin yolunda olduğunu göstermeye çalıştım.

Hiç de iyi değildi. Ama o anda, kızımın yaşadığı tüm tehlikelerden kurtulmuş olmasına odaklanmak istedim... O anda kimin hatası olduğu önemli değildi. Sadece onun iyi olmasını istedim.

Ve karakola geri dönüp gereksiz bir kavga başlatırsak hiçbir şey yolunda gitmezdi. Yetkisi vardı. O anda zafer onundu.

Alice odadaki yetişkinlerin yüzlerine baktı ve yüzünde yorgun ve korkmuş bir ifade vardı. Saat çok geç olmuştu ve çok kötü bir gün geçirmişti. Şu anda en iyisi, Margaret'in onu götürmesine izin verip dinlenmesini sağlamak olacaktı.

Bu davranış benim için doğal değildi. Çok yakın bir zamana kadar, kavga etmekte ısrar eder, tiksinti duyduğum o kadının elinden Alice'i zorla almaya çalışır ve yenilgi olarak gördüğüm bir şeyi kolayca kabul etmezdim. Ama son birkaç ayda, hayatımın önceki tüm yıllarından daha fazla olgunlaşmış gibiydim.

Kendimi bir baba olarak anlamak, buna büyük katkıda bulunmuştu.

Diğer kısmı ise Camila ve ile olan ilişkimden kaynaklanıyordu. ne kadar o öğretmişti bana hakkında

sorumluluklar, öncelikler ve koruma bu sevdiğiniz
sevdiğinizizi

Kağıdı Margaret'e geri verip, "Bu bir yenilgi değil, Margaret. Kızımdan vazgeçmeyeceğim" dedim.

"Kağıdı saklayabilirsin; bu sadece bir kopya. Kızını neredeyse öldürdüğün günü hatırlatması için sakla. Ve aynı zamanda vicdanını sorgulayıp, onun için gerçekten en iyisini mi istediğini, yoksa sadece kendin için en iyisini mi istediğini düşünmen için bir hatırlatma olsun."

Bu acı sözlerle, yanımdan geçip odadan çıktı. Camila, sanki peşinden gitmeyi düşünüyormuş gibi, birkaç saniye kapıya baktı. Sonunda, bunun bir anlamı olmayacağını anladığını biliyorum ve bana dönerek elini yüzüme doğru uzattı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesi fısıltı gibiydi ve acı doluydu.

Kafamı hayır anlamında salladım. "İyi değil. Ama iyi olacak."

O da onaylayarak başını salladı ve bana sıkıca sarıldı.

Ve umarım sözlerim doğru çıkar.

Kırk Altıncı Bölüm

MICHAEL

O yolculukta başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Öyle ki, ertesi gün valizlerimizi toplayıp eve dönmeye karar verdik.

Dönüş uçağı hüzünlü ve sessiz geçti. Eve döndüğümüzde işlerin düzeleceğine dair hiçbir umudum yoktu.

Janet'i arayıp olan biten her şeyi anlatan Camila'ydı, çünkü bunun gerekli bir adım olduğunu bilsem de, yeni sorunlarımla yüzleşmek istemediğim için kendimi lanet bir korkak gibi hissediyordum. Janet'in çılgına dönüp, ne kadar sorumsuz davrandığımı ve durumun artık kesin ve tamamen Harris ailesinin lehine olduğunu haykıracağını biliyordum. Ve artık buna katlanacak havada değildim.

En azından o anda.

Uçağımız iner inmez annem bizi bekliyordu, bu da Camila'nın ona da durumu anlattığını düşündürdü. En azından annem beni yargılamayacaktı. Bizi sıkı bir kucaklamayla karşıladı, destekleyici sözler söyledi ve arabasıyla bizi evime götürdü.

yol boyunca Caleb ve Margaret'in iki zehirli yılan ve iki 'lanet olası yaşlı akbaba' olduklarını anlatarak.

Eğer kalbim buna izin verse, ona katılırdım.

Ancak malikanemin kapısına vardığımızda, araba küçük bir gazeteci kalabalığı tarafından durduruldu.

Akbabalardan bahsetmişken...

Son haberleri takip etmemiştim, ama Alice'e olanların tüm gazeteler için önemli bir konu olacağı belliydi.

"Onları arabayla ezeceğim," diye tehdit etti annem ve bunun abartı olmadığını, gerçekten bunu yapmaya hazır olduğunu biliyordum.

Babamın çalışanlarıyla olan ilişkilerindeki skandallardan beri, annem gazetecilere, özellikle de dedikodu gazetecilerine pek iyi gözle bakmıyordu. Evlenmeden önce bile, her Hollywood yıldızı gibi, magazin medyasının elinde çok acı çekmişti.

"Hayır anne... Onlarla ben konuşurum," dedim.

"Delirdin mi?" diye cevapladı annem. "O akbaba sürüsüne hiçbir şey söylemene gerek yok."

"Söylemek zorunda değilim, ama söylemek istiyorum. Olanlardan sonra kamuoyundaki imajımın nasıl olduğunu bilmiyorum, ama hiç de iyi olmadığını düşünüyorum ve onu düzeltmeye çalışmam gerekiyor."

Camila arabanın arka koltuğundaydı ve elini omzuma koyarak masaj yapmaya başladı.

"Seninle geleceğim," dedi.

Onun bu kadar göz önünde olmasını istemiyordum, ama o anda onun eşliğinin bana ne kadar destek olacağını biliyordum. Tek başıma bununla yüzleşebileceğimden emin değildim. Bu yüzden kabul ettim.

Arabadan indiğimizde gazeteciler hepimiz etrafımızı sardı. Bir anda kamera flaşları gözlerimi kamaştırdı ve alakasız sorular kulaklarıma ulaştı.

Onlardan birini ayırt edebildim: "Polis kaçırana ilgili herhangi bir ipucu buldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Ama üzerinde çalışıyorlar."

"Çocuğun dedesi ve büyükannesi iddia ettiği gibi, kaçırılmanın düşmanlarınızdan birinin intikamı olma ihtimali var mı?" Bu sorunun geleceğini biliyordum, ama bu kadar doğrudan olacağını tahmin etmemiştim.

Bu, Margaret ve Caleb'in basına konuşmak için hiç vakit kaybetmediklerini öğrendim.

"Açıkça düşmanım yok," dedim. "Ama polis tüm olasılıkları araştırıyor. Şu anda önemli olan, kızımın iyi olması."

Bir kadın başka bir soru sordu: "Bundan sonra velayet talebinde ısrar edecek misiniz?"

"Sonuna kadar ısrar edeceğim. Alice benim kızım ve onun babası olmama engel olacak somut bir durum yok."

Ancak, bir dizi neden sıralamaya istekli görünüyorlardı: "Aşırı içki içtikten sonra partilerde aşırıya kaçarak veya çoğu evli olan birkaç kadınla aynı anda yakalanarak birçok tartışmaya karıştınız. Şu anki nişanınızın koşulları, ilginç bazı durumları içeriyor. Örneğin, nişanlınız sizin şirketinizin çalışanı ve birkaç ay önce ünlü bir sanatçıyla bir otelden çıkarken yakalandığınız halde, nişanınız aniden ortaya çıktı ve düğün tarihi bile belirlendi. Ve şimdi, çocukla birkaç gün geçirmek için ilk fırsatta bu kaçırma olayı meydana geldi. Bu davayı kazanma şansınız olduğunu düşünüyor musunuz?"

Cevap vermek için nefes aldım, ama Camila benden önce davrandı.

"Cevap verebilirsen... Evet, Michael ile olan aşkım aniydi. Çünkü birbirimize karşı hislerimiz böyleydi. Tanışır tanışmaz neredeyse otomatik olarak birbirimize yakınlık hissettik ve o zaman bana söylediği gibi, birkaç dakika içinde sanki patron ve çalışan değil de, barda sohbet eden iki arkadaş gibiydik. Evliliğimiz aceleci görünüyorsa, bunun nedeni aşkımızın da öyle olmasıdır."

Camila'nın sözleri beni etkiledi. Elimi tuttu ve o anda, sanki onun yaptıklarına sessizce minnettarlığımı göstermek istercesine, elini biraz daha sıkı sıktım.

Böylesine zor bir zamanda yanımda olduğu için.

Devam etti: "Michael'ın geçmişteki davranışları geçmişte kaldı. Baba olduğunu öğrendiği andan itibaren o sayfayı kapattı. Ve bir çocuğun sahip olabileceği en iyi baba olmak için hayat boyu süren davranışlarını değiştirmeye istekli bir adam

hak etmiyorsa, dürüstçe söylemek gerekirse, başka kim hak eder bilmiyorum.”

Camila'nın konuşması bana heyecan verici gelmiş olabilir, ama gazeteciler üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibi görünüyordu. Gazeteciler, duygusuz robotlar gibi, yine bir sürü alakasız soru sormaya başladılar.

Söz sırası bendeydi: “Burada kaçınızın çocuğu var bilmiyorum. Ama bir şeyden eminim: Hiçbiriniz mükemmel bir anne ya da baba değilsiniz. Şuradaki arabadaki kadın benim annem.” Onu işaret ettim ve herkes gözleriyle onu takip etti. “O da mükemmel bir anne değildi ve şimdi de değil.”

"Hey!" diye bağırdı annem, yüzünü arabanın camından dışarı çıkardı.

Onu görmezden gelerek devam ettim.

“Çünkü o da, sen ve ben gibi bir insan ve hiçbirimiz mükemmel değiliz. Ancak, hataları ve başarılarıyla, o kadın olabileceği en iyi anne oldu. Onun bu yöndeki çabalarını her zaman gördüm ve beni yetiştirme şekli için sonsuza kadar minnettarım, kardeşlerimin de öyle olduğunu biliyorum. Çünkü bence iyi ebeveynleri kötü ebeveynlerden ayıran şey budur: finansal veya duygusal koşullarınız ne olursa olsun, her zaman elinizden gelenin en iyisini yapma arzusu ve çabası. Ve ben de Alice'e karşı böyle olmayı amaçlıyorum: olabileceğim en iyi baba. Bunu biliyorum. Ayrıca Harris ailesinin Leah için hiç bu tür bir endişesi olmadığını da biliyorum. Onlar her zaman onu anlamaktan, onunla konuşmaktan veya sevgilerini göstermekten çok, topluma mükemmel bir kızı göstermekle daha çok ilgileniyorlardı. Leah bana birkaç kez sevgisiz bir evde büyüdüğünden bahsetti. Ve onun Alice'in de aynı şeyi yaşamasını istemeyeceğini biliyorum. Ben buradayken, buna izin vermeyeceğim.

bunun gerçekleşmesi için. Ve bugünlük bu kadar, röportaj sona erdi."

Protestoların ortasında Camila ve ben arabaya geri bindik ve bu sefer annem arabayı garaja çekerken onları ezme sözünü neredeyse yerine getiriyordu.

Kırk yedinci bölüm

CAMILA

Michael'ın sözleri kesin ve doğruydu ve tüm kalbimle bunların tam olarak yayınlanmasını ve kamuoyunu onun lehine harekete geçirmeyi umuyordum.

Kısa süre sonra kayınvalidem – artık ona gerçekten öyle diyebilirdim – bizi yalnız bıraktı. Büyükanne mi arayıp vardığımızı ve geceyi Michael'la geçireceğimi söyledim. Televizyonda ifadelerimizi gördüğünü ve çok etkilendiğini söyledi. Umarım bu daha fazla insana da olmuştur.

Michael gerçekten kendini iyi hissetmiyordu, bu yüzden yatmasını ısrar ettim. Ev personeline izin vermişti — çünkü hala seyahatte olmamız gerekiyordu. Ben de mutfağa gidip ona yiyecek bir şeyler hazırladım. Benim kadar iştahsız olduğunu düşündüğüm için, bir tepsiye atıştırmalıklar koymaya karar verdim. Bir şeyler yemesi gerekiyordu — ve dürüst olmak gerekirse, benim de öyle.

Bununla meşgulken, arkamdan gelen bir uluma beni irkitti. Dönüp baktığımda Apollo mutfak kapısında duruyordu.

kapısında durduğunu gördüm. Michael'ın annesi
düşmüştü düşürmüştü onu bizi bizi almaya
gelmeden önce.

"Tanrım, Apollo, beni korkuttun!" dedim, elimi göğsüme koyarak.

Huskilerin uluma alışkanlığı olduğunu biliyordum. Bazıları ulurken çok komik bir şekilde çığlık bile atıyordu.

Evet, belki de Michael'ın bir husky'si olduğunu ve bir noktada kaçınılmaz olarak karşılaşacağımızı öğrendiğimde bu cins hakkında biraz araştırma yapmıştım.

Mutfağa girdi ve bana doğru geldi. Ve yine uludu, ama bu sefer daha kısa ve daha tekrarlayıcı bir şekilde, sanki bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi.

İçgüdüsel olarak bir adım geri attım, ama o ısrar etti ve başını bacağıma sürttü. Sanırım bu bir barış işaretiydi.

Titriyor ve hala şüpheli olmama rağmen, elimi kafasına koyup tüylerini okşadım.

"Michael için endişeleniyor musun?" diye sordum. "Evet, ben de endişeleniyorum. Duruşma sadece birkaç hafta sonra, o zamana kadar ona çok destek olmamız gerekecek."

Başını kaldırıp gözlerime baktı ve hayatımda ilk kez bir köpekle konuştuğumu fark ettim. Aslında, Waffle ile her zaman konuşurdum, bu yüzden sonunda bunu o kadar da endişe verici bulmadım.

"Bence arkadaş olabiliriz, sence de öyle değil mi? Ayrıca, bir kedinin insan annesiysem, bir ev köpeğinin annesi de olabilirim."

Sanki söylediklerimi anlamış gibi başını yana eğdi.

Gülümsedim. O iyi bir çocuktı...

"Hadi, şimdi yukarıdaki insanına atıştırılmalık götürelim. Hadi, beni takip et. Ama kıcıımı ısırma, tamam mı?"

Hazır olan tepsiyi aldım ve mutfaktan çıkıp merdivenlerden yukarı çıkarak öncülük ettim. Apollo hemen arkamdan geldi ve itiraf etmeliyim ki, ısırılmayacağımdan emin olmak için ara sıra arkama bakıyordum.

Odaya girdiğimde Michael'ı yatarken bulacağımı sanıyordum, ama o masada oturmuş, önünde açık bir dizüstü bilgisayar vardı.

Tepsiyi yatağın üzerine bırakıp yanına yaklaştım ve Alice'in kaçırılmasıyla ilgili haberleri ve davanın tüm yansımalarını izlediğini fark ettim. İç geçirdim ve sırtına yaslanarak kollarımı omuzlarına doladım ve yanağına öpücük kondurdum.

"Sevgilim, bu tür şeyleri izlememelisin."

O da öpücüğü karşıladı ve kısa süre sonra dikkatini tekrar ekrana verdi.

"Bu haberlerin yorumlarını okumalısın. Hakkımda korkunç şeyler yazıyorlar."

"İnternette zihinsel sağlığını korumak için bir numaralı kuralı bilmiyor musun? Asla yorumları okumayın. Özellikle de sizinle ilgili bir haberle ilgiliyse."

"Olay çoktan kamuoyuna duyuruldu, Cami. Ve ne yazık ki, kamuoyu bu tür durumlarda her zaman etkili olur."

"nem vermemelisin. Bunlar seni tanımayan, senin hakkında hiçbir Şey bilmeyen insanlar."

"Kimse bunu umursamıyor, Cami. Korkarım ki artık her Şey kaybedildi."

"Kaybolmadı. Dinle, büyükannem basın toplantını izlediğini ve çok etkilendiğini söyledi. Tüm medya kuruluşları bunu yayınlayana kadar bekle, o zaman kaç kişinin etkilendiğini göreceksin. Söylediklerinde çok fazla gerçeklik ve duygu vardı."

"Bu arada..." Sandalyesini döndürdü ve beni kucağına oturttu. "Bugün için çok teşekkür ederim. Aslında Şimdiye kadar olan her Şey için, ama özellikle gazetecilere söylediklerin için. Dğnmzn aceleye geldiğini, çünkü aşkımızın da öyle olduğunu söylemeni çok beğendim."

Ancak o zaman birbirimize "seni seviyorum" demediğimizi ve bunun ne kadar önemsiz olduğunu fark ettim. Çünkü onun bana olan sevgisini zaten hissediyordum ve onun da benim ona olan sevgimi hissettiğini biliyordum.

"Gerçeği söyledim, değil mi?"

"En sağlıklı gerçek. Sen inanılmazsın, Camila."

"Düşünüyordum da... Bir fark yaratmayacak ama... Sana, seni sevdiğimi kesin bir dille söylemek istedim. Sanırım bunu zaten tahmin ediyorsun ama ben henüz söylememiştim."

Başparmağını yüzümde hafifçe gezdirdi ve dudaklarımı dudaklarıyla kapattı. Yavaş, uzun bir öpücükten sonra, "Ben de seni seviyorum. Ama bunu daha önce de söylemişim, muhtemelen hatırlamıyorsundur."

Kaşlarımı kaldırdım, böyle bir şeyi gerçekten hatırlamıyordum. Alaycı bir şekilde gülümsedi ve *Endless Love* şarkısının meşhur son kıtasını söyledi:

*"...Çünkü kimse inkar edemez... İçimdeki bu aşkı...
Ve hepsini sana vereceğim... Aşkım..."*

Gülmeme engel olarak, bir sonraki mısrayı söyledim: "*Aşkım , aşkım ...*"

Ve yine tuhaf bir şekilde uyumsuz bir şekilde, "*Sonsuz aşkım...*" diye bitirdik.

Ben gülmeye başladım, o da bana katıldı. Sonra ona sarıldım, başımı omzuna gömdüm. Ve uzun süre sessizce öyle kaldık.

Alice ile olan tüm durumu düşünmeden duramayacağını biliyordum.

Ve, şey... ben de düşünmeden edemedim.

Kırk Sekizinci Bölüm

CAMILA

İşe geri dönmek, tüm bu olayları kafamdan atmak için iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Duruşmaya iki gün kalmıştı. Michael kızını bir daha görmesine izin verilmiyordu ve bu onu giderek daha da depresif hale getiriyordu. Janet bize yardımcı olabilecek bir şey bulmaya kararlıydı, ama şu ana kadar hiçbir şey bulunamamıştı.

Zihnimizi meşgul etmek için elimizde kalan tek şey çalışmaktı. Michael de, kendini işine adanmış bir iş adamı imajını korumak için şirkete devam etmenin iyi olacağını düşünüyordu.

Ancak Turner'daki günlerim pek de rahat geçmiyordu. İş benim için iyiydi, ama çevremdeki insanlar pek dostça davranmıyorlardı. Daha önce saatlerce "patronun parasını gözüne kestiren" iş arkadaşı hakkında dedikodu yaparlardı, şimdi ise Michael Turner'ın adının geçtiği son olaylardan sonra durum daha da kötüleşmişti.

Ama bu tür yorumları görmezden gelmeye çalıştım ve günlük rutinime devam ettim.

İş gününün bitmesine yarım saatten az bir süre kalmıştı ki, üzerinde çalıştığım projeyi bitirmeyi başardım. Bilgisayar ekranına bakarak gülümsedim ve bunu Michael'a ne kadar göstermek istediğimi düşündüm. Bir süredir mimariye gerçek bir ilgi gösteriyordu, hatta üniversiteye geri dönüp diplomasını tamamlamaktan bahsediyordu ve hatta uzmanlaşmak istiyordu.

Bilgisayarı kapattım, kalktım ve tuvalete gittim, binanın çıkışında Michael ile buluşmaya hazırlanıyordum. Her gün olduğu gibi, o da beni evime bırakıp kendi evine gidecekti.

Kadınlar tuvaletinin kabinlerinden birine girmiştik ki, tuvalete giren sesler dikkatimi çekti, çünkü benim adımları söylüyorlardı.

Camila alışılmadık bir isim değildi ve muhtemelen o şirkette başka Camila'lar da vardı. Ama bir kadının diğerine anlattığı şeyin gerçekten benimle ilgili olduğundan anında emin oldum.

"Camila beni hiç kandırmadı. Onun düzgün tavırlarının, 'örnek çalışan' rolünün sadece bir rol olduğunu hep düşündüm."

"Çok zeki, orası kesin," dedi diğeri. "Michael Turner'a kendini atmak için ilk fırsatı bekledi. Komik olan ise, hala kendini işine adanmış bir profesyonel gibi göstermeye çalışması."

"Tamamen numara. Düşünden sonra göreceksin, bekle de gör. Milyoner bir kocayla çalışmaya devam edeceğini mi sanıyorsun?"

Çalışmaya devam edecek mi? İşini sevdiğini söylemek, faturalarını ödeyecek bir enayi bulunana kadar geçerli, kızım."

İşimi gerçekten seviyordum ve evlendikten sonra bırakmaya niyetim yoktu, ama bırakmayı, devam etmeyi, alanımı değiştirmeyi veya hayatımda başka bir şey yapmayı seçmem onların işi değildi.

Tüm bu müdahaleyi nefret ediyordum, ama o ikisinin gitmesini beklemek istedim, böylece ben de tezgahıtan ayrılıp hayatıma devam edebilirdim, o insanların fikirlerini tamamen görmezden gelerek.

Ancak, içlerinden birinin ardından söylediği şeyi görmezden gelemedim: "Sanki gelecekteki üvey kızını sevmekten bahsediyor gibi. Bu kız kaçırma girişimi çok şüpheliydi, eminim onun da parmağı vardır."

"Öyle mi düşünüyorsun? Ne korkunç!" diğeri şaşırmış gibiydi.

"Eminim. Kızı öldürmek istedi, ama son anda vazgeçip serbest bırakılmasını emretti."

"Bundan hiç şüphem yok. Bir dolandırıcılık yapmaya niyetli olan herkes, dolandırıcılığı tamamen gerçekleştirmek ister. Başka bir kadının çocuğunun ilişkisine engel olmasını ve mirasını gelecekteki çocuklarıyla paylaşmasını istemezler."

Cidden, bu benim için çok fazlaydı. Bir insanın bu kadar korkunç bir şeyi düşünebileceğine inanamıyordum.

Alice'i seviyordum ve öyle bir kaltağın benim ona zarar verebileceğimi düşünebileceğini kabul edemezdim.

Kapıyı sertçe iterek, iki kadını da ürküten bir gürültüyle kabini açtım. O iğrenç hipotezi ortaya atan kadın beni gördüğü anda sessizleşti ve ona tepki verecek zaman bile vermeden adeta üzerine atıldım. Yumruğumu sıkıp burnunun ortasına sertçe vurdum.

Hayatım boyunca kimseye yumruk atmamıştım ve yumruğum çarpmanın etkisiyle acıdı. Ama bu iyi bir acıydı, çünkü zavallı kadının yüzünün çok daha fazla acıdığını biliyordum.

Öfkelenerek, saçımı sıkıca tutup karşı saldırıya geçti. Ben de aynısını ona yaptım ve onu aşağılamak için bildiğim en kötü küfürleri bağırarak söyledim.

Diğer kadının banyodan koşarak çıkarken yardım isteyen çığlıklarını duydum.

Umurumda değildi. Sadece o kaltağın canına okumak istiyordum.

Bunu yapamadan güvenlik görevlileri gelip beni durdurması çok yazık oldu.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

MICHAEL

Sekreterim beni arayıp bu adamın cesaretini toplayıp şirkete gelip benimle konuşmak istediğini söylediğinde inanmadım.

Onun ofisime gelmesine izin verdim ve masamın önünde ayağa kalkarak asansörü izledim ve kapının açılıp onun gelmesini bekledim.

Oturmak ya da onu oturmaya davet etmek niyetinde değildim. Benden ne istiyorsa, çabuk yapmalıydı. Sonuçta, Camila'nın iş çıkışı vakti yaklaşmıştı ve her zamanki gibi, onu çıkışta bekleyip birlikte çıkmak üzere anlaşıştık.

Duruşmaya iki gün kalmıştı ve o insanlara stres yapmak istediğim son şeydi.

Asansör kapısı açıldı ve Caleb Harris'in silueti gözlerimin önüne çıktı. Annem onu yaşlı olarak nitelendirirken haklıydı. Bu, onun gerçek yaşıyla doğrudan ilgili bir şey değildi, daha çok yüzünde her zaman taşıdığı somurtkan ve huysuz ifadesiyle ilgiliydi.

"Michael Turner. Nasılsın?" diye selamladı beni.

Selamlamasına cevap vermek ya da kibar sorusuna karşılık vermek için zaman kaybetmeyecektim.

"Buraya neden geldin?" diye sordum hemen.

"Beni oturmaya davet etmeyecek misin ya da bir fincan kahve ikram etmeyecek misin? Babanın görev süresi boyunca bu ofise birkaç kez geldim ve o ziyaretçilerine her zaman çok nazik davranırdı."

"Acelem var, Caleb. Neden buraya geldiğini hemen anlatırsan sevinirim."

"Tamam. Sana bir anlaşma teklif etmek için geldim."

Bu o kadar saçma bir durumdu ki, bu kadar kendini beğenmiş tavırlara gülmekten kendimi alamadım. O anda onunla bir anlaşma yapmayı kabul edeceğimi mi sanıyordu?

"Tanrı aşkına Caleb, bunun için buraya kadar gelerek zamanını boşa mı harcadın?"

"Dürüst olalım, Michael: Bu davayı kazanma şansın pek yok. İyi bir uzlaşma senin için çok avantajlı olabilir."

O orospu çocuğunu ofisimden kovmam gerekirdi. Ama ne kadar küstah olduğunu görmek istedim.

"Peki teklifin nedir?"

"Haftalık ziyaretler, bizim evimizde, gözetim altında ve belki de yılda birkaç hafta sonu da dahil edebiliriz."

Bir dadı ve güvenlik görevlilerimizden biri eşlik ettiği sürece sizinle kalabilir."

Bu çok saçma bir teklifti.

"Bunu kabul edemem. Ben Alice'in babasıyım ve o benimle kalmalı. Sanki suçluymuşum gibi bir güvenlik görevlisi peşimde dolaşmadan."

"Bunun olmayacağını biliyorsun, Michael. Onun güvenliğini sağlayamayacağını zaten kanıtladın. Değışmiş bir adam, bir aile babası gibi sahte bir imaj yaratmaya çalıştığını biliyorum, ama bunun yargıcı ikna edip etmeyeceğini bilmenin imkanı yok."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Basını ve halkı kandırdığını sanıyor olabilirsin Michael, ama bizi kandıramazsın. Camila Collins adlı kızı şirket partisi gününe kadar tanımadığını biliyoruz. Avukatlarım senin avukatlarınla iletişime geçtikten sonra, o kız birdenbire senin nişanlın oldu."

Bunu bildiği belliydi. Bize oda ayarlayan ve muhtemelen içkilerimize uyuşturucu koyan Julian adlı adam, bizim 'sağdıcımız' olarak davet edilmişti bile. Ancak bu, Caleb ve Margaret'in kesinlikle kamuoyuna açıklamak istemedikleri kısmıydı.

"Cidden mi? Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin, Caleb? Beni izlemediğın sürece. Sadece erişebildiğın videolardan böyle bir şey söylemek imkansız."

O nadiren gülümserdi, ama gülümsedi. İkimiz de ne olduğunu biliyorduk.

"Haklısın. Bilmediğim bir şeyi söyleyemem. Ama başka bir şeyi kesin olarak söyleyebilirim: O kızın hayatını, tıpkı benim kızımın hayatını mahvettiğin gibi mahvetmeye çalışıyorsun."

O piç kurusu... nasıl böyle bir vahşet söyleyebilir?

"Leah'ın hayatını cehenneme çeviren sizlersiniz."

"Sadece onun okuması, aile işine ilgi duymasını istedik. İsyanının sonucunda hamile kaldığında, torunumuzun iyi bir geleceği olmasını sağlamak istedik. Sen ise, babanın sana bıraktığı ofisi muhtemelen iflasa sürükleyecek sorumsuz bir playboydun. Sürükleyecektin, hayır: *sürükleyeceksin*."

"Burada işler çok iyi gidiyor, gördüğün gibi burada işler çok iyi gidiyor."

"Hala kardeşinin yönetiminden kaynaklanıyor. Nasıl Bu ne kadar sürecek? Burada ne yaptığını bile bilmiyorsun, üniversiteyi bile bitirmedin. Ama, kıza geri dönersek... sözde nişanlın... Evlenmek üzere olmanın senin lehine olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Ve bir partide kızla sarhoş halde yakalanmanın önemi olmadığını. Ama... ya bu tekrarlayan bir olumsuz davranışsa?

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, elimdeki görüntüler sadece bunlar değil. Örneğin, Alice'in partisi gecesi... oradan ayrıldığınızda ne yaptınız?"

Bu, vücudumdaki tüm kanın birden donmuş gibi hissetmeme neden oldu. Ancak, hiçbir şey söylemedim ve o alçağın bildiklerini anlatmaya devam etmesine izin verdim. "Şey... bir bara gittiniz ve yine sarhoş oldunuz... o kadar ki, müstakbel karınız bir adama asıldı ve siz... aman Tanrım, ona saldırdınız."

"Gerçekten bu saçma argümanı kullanmaya mı çalışacaksın? Adam hapiste ve yaptığını itiraf etti: Camila'nın içkisine sakinleştirici kattı."

"Bunu mahkemede kanıtlayabilirsin. Ama kamuoyunda yakılan bir imaj karşısında bunun bir faydası olur mu? Basının o geceki videolara erişebildiğini düşün... Senin hakkında ne diyecekler? Daha da kötüsü, kız hakkında ne diyecekler? Onun büyükannesi tarafından büyütüldüğünü öğrendim, zavallı yaşlı kadının torununun tamamen ahlaksız davranışları hakkında yorumları dinlemek zorunda kaldığını düşün."

O anda kendimi daha fazla kontrol edemedim. Caleb'i yakasından yakaladım ve sırtı duvara çarpana kadar ittim. Ön kolumu boynuna dayadım, yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım ve gözlerinin içine bakarak tüm nefretimi ona gösterdim. Masamdaki telefon çaldı, ama ben onu tamamen görmezden geldim.

"Camila'yı bu işin dışında bırak!" diye bağırdım.

"Onu bu işin dışında nasıl bırakabilirim? O senin nişanlın, değil mi? Davayı kazanırsan, torunumu seninle birlikte büyütecek olan kişi o."

"O adamın ne yaptığını kanıtlayabileceğimi, Camila'nın onun kurbanı olduğunu zaten söyledim."

"Sen bunu kanıtlayana kadar, kız çoktan linç edilmiş olacak. Ayrıca... Yaptığını itiraf etti, ama bunu kimin emrettiğini söyledi mi? Birkaç gün içinde, Michael Turner'ın nişanlısını ve kızını kaçırmaya çalıştılar. Bu, yakınlarına ne kadar büyük bir tehlike oluşturduğunu daha da pekiştiriyor. Tabii..."

"Tabii ne?"

"Anlaşmayı kabul etmezsen." Piç kurusu!

Lanet olası piç kurusu!

Kolumu boynuna daha sıkı bastırdım. Nefes almakta zorlanıyor gibiydi, ama hiç umursamadım. Şaşırtıcı bir şekilde, o da umursamıyor gibiydi ve acı dolu ifadesinin arasında gülümsedi bile. Zorlukla da olsa tekrar konuşmayı başardı.

"Alice'in velayetini almak için gerçekten her şeyi yapmaya hazır mısın? Masum bir insanın hayatını mahvetmek bile mi? Seninle tanışmadan önce, o parlak bir geleceği olan genç bir mimardı, hiçbir tartışmaya karışmamış, sağduyulu bir kadındı."

Başka bir şey söyleyemedi, çünkü kolumdaki güç daha da arttı. Nefretten tamamen kör olmuştum ve çılgılık atan birinin eli beni çekmeseydi, çılgınca bir şey yapacaktım. Kısa süre sonra onun sekreterim olduğunu fark ettim.

"Bay Turner, durun! Onu öldüreceksiniz!"

O anda tek istediğim onu öldürmektir. Ama aniden, yapmak üzere olduğum hatanın büyüklüğünün farkına vardım.

Onu bıraktım, sırtımı döndüm ve kendimi sakinleştirmek için saçlarımı okşayarak birkaç adım uzaklaştım. Caleb yere düştü ve sekreterim Emma, onun yanına çömelerek iyi olup olmadığını kontrol etti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum Emma'ya. "Neden gelmeden önce aramadın?"

"Aradım efendim. Birkaç kez aradım ama cevap vermediniz. Böyle davrandığım için özür dilerim, ama acil bir durum var." "Ne

tür bir acil durum?"

"Nişanlınız Bayan Camila bir sorun yaşadı."

O anda yürümeyi bıraktım ve Emma'ya bir açıklama bekledim.

Ellinci bölüm

CAMILA

Şirketin iki güvenlik görevlisi, beni cehennemden gönderilmiş o yılanın yanından uzaklaştırmak için kadınlar tuvaletine girdi.

Bizi güvenlik odasına götürdüler ve birbirinden uzak sandalyelere oturtular. Yüzüme koymam için bir buz torbası verdiler, yüzümün morardığını söylediler (ama kanım o kadar sıcaktı ki hiçbir şey hissetmiyordum).

Michael, birinin hayatını kurtaracakmış gibi görünüyordu, çok üzgün ve korkmuş görünüyordu. Doğruca sandalyeme geldi, önümde çömeldi ve endişeli bir şekilde bir elini yüzüme koydu. Yaptığım durumdan dolayı çok utanmıştım.

"Nasılsın? Hastaneye gitmen gerektiğini düşünüyor musun? Darbe çok güçlü olmuş olmalı."

Gülmek zorunda kaldım ve başımı hayır anlamında salladım. Hastane mi? Muhtemelen diğer kadının yüzünü fark etmediği için bana böyle söylüyordu.

Aslında, o anda güvenlik görevlilerinden biri tam olarak bunu söyledi, onu acil servise götüreceğini, çünkü görünüşe göre burnunu kırmıştım (ve hiç pişman değildim). Michael kabul etti ve herkes odadan çıktı, nişanım ve ben yalnız kaldık.

Michael ile baş başa kaldığımda, bana endişeli bakışlarını gördüğümde, sonunda yaptığım şeyin ağırlığını hissettim. Gözlerim hızla dolmaya başladı, bu da Michael'ı daha da endişelendirdi.

"Acı çekiyor musun?" Parmaklarını yüzümde gezdirerek gözyaşlarımı sildi. "Doktora gitmenin daha iyi olmayacağından emin misin?"

Bana sanki sadece saldırıya uğramışım gibi davrandı, kavga etmiş ve saldırgan taraf benmişim gibi değil. Bu, suçluluk duygumu daha da artırdı ve ben de "Gergin olduğumda biraz küfürbaz olabilirim, ama... Hayatımda hiç kavga etmedim, çocukken bile. Yirmi beş yaşında birinin iş arkadaşıyla beşinci sınıfta gibi kavga etmesi saçma, biliyorum, ama... Elimde değildi. O çok korkunç şeyler söyledi!"

"Biz ikimiz hakkında daha da kötü imalar mı?"

"Daha kötüsü. Öyle olsaydı, kendimi kontrol edebilirdim, ama o yorumlarına Alice'i de dahil etti. Ve buna izin veremem."

Hiçbir şey söylemedi, ama gözlerindeki bakıştan, aklından milyonlarca şey geçiyor olduğunu anlayabiliyordum. Elimi tuttu ve bir süre durakladıktan sonra, "Caleb Harris şirketimize benimle konuşmak için geldi" dedi.

"O adam ne istiyordu?"

"Bana bir anlaşma teklif etmek için geldi. Haftalık denetimli ziyaretler ve Alice'in benimle geçireceği belirli sayıda hafta sonu, her zaman bir dadı ve güvenlik görevlilerinden birinin eşliğinde. Bu teklifi duruşmada yapacak."

"Ne aptal! Böyle bir şeyi kabul edeceğinizi nereden çıkardı?"

"Kabul edeceğim."

Bunu gerçekten duyduğuma inanamıyordum. "Ne oluyor? Delirdin mi, Michael?"

"Eğer anlaşmayı kabul etmezsem, karar yargıca kalacak ve bu ziyaretlerin olasılığını tamamen kaybetme ihtimalim çok yüksek."

"Öyle değil! Tabii ki öyle değil. Şirketin CEO'su oldun, dedikodu dergilerine çıkmayı, partilere gitmeyi, sarhoş olmayı, sorun çıkarmayı ve bir sürü farklı kadınla çıkmayı bıraktın... Kendini forma soktun, nişanlandın ve birkaç ay sonra evleneceksin."

"Kızıma iyi bakabileceğimi kanıtlamak için sadece iki günüm vardı ve o süre içinde kaçırıldı ve bir benzin istasyonunun zemininde yalnız başına bırakıldı. Harris ailesi yargıca, bunun benim bir düşmanımın işi olduğunu ve benimle kalırsa Alice'in bu tür şeylere daha sık maruz kalacağını iddia edecek."

"Bunu kanıtlamaları imkansız."

"Dahası var Camila. Davaya eklemek için benimle ilgili daha fazla kompromit edici videoları var."

Bunların ne olabileceğini tahmin etmek için fazla düşünmeme gerek yoktu. Sonuçta, bunun olabileceğini zaten tahmin etmiştik.

“Barda bana uyuşturucu veren adamı dövdüğünü biri çekmiş, değil mi? Ve tahmin edeyim: benim de onunla birlikte ayrılmaya çalıştığımı çekmişler, değil mi? Yani seninle ilgili yeni bilgiler, bir zina yapan kadınla evlenmek üzere olduğun ve kıskançlıktan kaynaklanan saldırgan davranışların olduğu olacak.”

O onaylayarak başını salladı ve ben yine birine yumruk atmak istedim. Bu sefer Harrislerin yüzlerine. Ancak, kısa süre sonra tüm bu argümanları çürütecek bir şey ekledim: “Ama dövdüğün adam tutuklandı ve yaptıklarını itiraf etti. Beni korumak için onu dövdün.”

“Nişanlım, onu kaçırmaya çalışan bir adam tarafından uyuşturuldu. Kimse onun bunu yapma nedenini bilmiyor, polise tek söylediği şey, beni sevmediği için bunu yaptığıydı. Birkaç gün sonra, başka bir eyalette, başka bir adam bir yaşındaki kızımı kaçırdı. Görünüşe göre, yine bana karşı kişisel bir nedenden dolayı. Alice'e karşı kişisel bir şey olmadığını söyleyebilirim, ama... sana karşı da mı? Birkaç gün içinde bana yakın iki kişi, bunun tesadüf olması imkansız.”

"Bu tesadüf değil. Sana tuzak kuruldu. İki kez. Bunu kanıtlamanın bir yolunu bulacağız. Pes edemezsin, Michael."

“Vazgeçebilirim Camila. Vazgeçebilirim ve vazgeçeceğim, özellikle de tüm bunların bir hata olduğunu anladığım için.”

"Hepsi ne?"

“Alice'in babası olmak. Kimi kandırıyorum? Sana iyi bir koca olamadığım gibi, ona da iyi bir baba olamam.

olam
adığı
m
gibi."

Ne? Ama neyden bahsediyordu? "Tabii ki
olabilirsin, Michael."

"Öyle mi? Alice'in karşılaştığı tehlikelerin farkında mısın?
? Bana zarar vermek isteyen biri olmadığını nasıl bilebilirim? Peki
ya sen, Camila? Benimle birlikteyken iki kez içkine ilaç kattılar. Ve
barda o adam, sana ulaşmayı başarsaydı sana ne yapmaya
çalışacağını sadece Tanrı bilir."

"Ama yapmadı."

"Ama yapabilirdi. Peki ya bar videoları? Eğer internete
sızarsa, insanlar senin hakkında ne tür şeyler söyleyecek? Ya da
büyükannen Cami? Jenna'nın, çok sevdiği torunu hakkında kötü
şeyler söyleyen insanlarla uğraşmak zorunda kaldığını bir düşün.
Ofiste zaten yeterince kötü yorumlara katlandın. Bugün biriyle
kavga ettin. Daha önce böyle bir şey yaşamadığını kendin
söyledin."

"Hepsini halledebilirim."

"Ama senin bunlarla uğraşmanı istemiyorum. Elimden
gelirse, bunu engelleyeceğim."

"Peki bunu önlemek için ne yapacaksın? Benden ayrılacak
mısın?"

Bir an durakladı, bu da kalbimi binlerce parçaya ayırdı. Bu,
evet, bunu düşündüğünün kanıtıydı.

"Bunu yaşamanı isteyemem, Cami..."

"Neye katlanmaya hazır olduğuma *ben* karar versem nasıl
Değil olur?
mi?"

Cevap vermedi ve bu da üzüntümü öfkeye dönüştürdü
öfkeye dönüştü. Makul bir nedeni varsa benden ayrılmak
istemesini kabul edebilirdim. Ama *beni* korumak için mi? Neyden
korunmak istediğimi ve neyden korunmak istemediğimi ben gayet
iyi bilirdim.

"Beni sevmediğini söylersen ilişkimizi bitirebiliriz.
Bunun dışında, beni ya da Alice'i terk etmene izin vermeyeceğim."

"Senden vazgeçmiyorum Cami. Sadece senin için en
iyisinin ne olduğuna karar veriyorum."

"Benim için en iyisi, sevdiğim adamla birlikte kalmak. Alice
için en iyisi ise, ona hiç zaman ayırmayan büyükbabası ve
büyükannesi tarafından tutulan dadılar tarafından değil, babası
tarafından yetiştirilmek."

"Bu gerçekten yapılacak en iyi şey mi, Camila? Bana bir
bak. Ben bir sahtekarım! Ve geldiğimden beri hayatına sorunlar
getirmeyi hiç bırakmadım. Benimle tanışmamış olsaydın çok daha
iyi durumda olurdun. Aslında, belki ikimiz de öyle olurduk."

Son cümle karşısında birdenbire dilim tutuldu. Kalbime
bıçak saplanmış gibi acıttı.

"Eğer böyle düşünüyorsan..." diyebildim sadece.

Çantamı alıp kapıya doğru yürüdüm, onu geride bırakarak,
beni arayacağını umarak. Düşünmeden söylediğini, daha fazla
konuşmak istediğini söyleyeceğini umarak... Ama

hiçbiri olmadı. Tek kelime bile etmedi ve benim gitmemi gerçekten istediğini anladım.

Böylece, kanayan kalbimle, onun isteğini yerine getirdim.

Bölüm Elli Bir

CAMILA

Büyükannem, yenileme planları yapmaktan heyecan duyduğu için kitapçada geç saatlere kadar kalmıştı. O gün, bunun için çok minnettardım, çünkü o halde eve geldiğimi görmesini ve bana ne olduğunu sormasını hiç istemezdim.

Tek başıma anlayamadığım bir şeyi ona nasıl açıklayabilirdim ki?

Waffle'ın peşinden odama gittim. Suyunu değiştirdim, kum kutusunu temizledim ve mamasına mama koydum, ama o bunların hiçbirini umursamadı ve sadece yattığım yatağa gelip yanıma uzandı. Sanki benim iyi olmadığımı bir şekilde anlamış gibiydi.

"İnsanlar çok kafa karıştırıcı, Waffle..." diye mırıldandım, ensesindeki saçlarını okşayarak. "Onun o korkunç şeyi sadece beni uzaklaştırmak için söylediğine inanıyorum, ya da inanmak istiyorum, ama... çok acı verdi."

Çantamdaki cep telefonu, yatağın yanındaki yere attığım, çaldı. Cevap verecek gücüm yoktu.

"Eğer o arıyorsa... Çok kızgınım, şu anda hiçbir şey söylemek istemiyorum, yoksa aptalca bir şey söyleme riski var. Görüyor musun, Waffle, insanlar ne kadar kafa karıştırıcı?"

Birkaç dakika sonra cep telefonum tekrar çaldı ve o anda Michael ile konuşmak istemememe rağmen, bu ısrarlı aramalar bana ciddi bir şey olmuş olabileceğini düşündürdü.

Büyükannemle ilgili bir şey olabilir. Ya da Alice

ile ilgili bir şey.

Cihazı çantamdan çıkardım ve ekranda Michael'ın ya da büyükannemin değil, Dr. Janet Rodriguez'in numarasının yazdığını gördüm.

Onun numarasını kaydetmiş olmama rağmen, beni hiç aramamıştı.

Meraklanarak telefonu açtım.

"İyi akşamlar, Bayan Rodriguez," diye selamladım.

"Camila! Lütfen bana, benim şapşal müşterimin senin yanında olduğunu söyle
"

Gözlerimi devirdim. Onun beni aradığını sandım ama aslında o da telefonları görmezden geliyordu, ben onu aradığımda kesinlikle benimle konuşmaktan kaçınıyordu.

"Hayır, yok."

"Ne oluyor be! Onu aramaya çalışıyorum ama aptal telefonuna cevap vermiyor. Sen aramama cevap verdiğine göre, sana ne olduğunu anlatabilirim."

"Evet, söyleyebilirsin. Bir sorun mu var?"

"Julian Green adı sana bir şey ifade ediyor mu?"

Soyadı bana bir şey ifade etmiyordu, ama o ismi en son nerede duyduğumu hemen hatırladım.

"Oteldeki adam mı?"

"Kendisi. Yakışıklının yeni adresini buldum. Ve nerede yaşadığına inanamayacaksın. Denver şehri de sana bir şey çağırıştırıyor mu?"

Evet, çok iyi geliyordu.

Colorado'nun başkenti Denver... Aspen'den yaklaşık 200 mil uzaktaydı.

Alice'i kaçıran arabanın plakasını hemen hatırladım. Colorado eyaletine aitti.

"Tanrım... Aspen'de ona çok yakındık ve... Janet, sence Alice'in kaçırılmasıyla bir ilgisi var mı?"

"Öyle mi düşünüyorum, aşkım? Eminim. Kirli işlerini yapacak iyi suç ortakları bulmak kolay değildir. Harrisler bir tane buldular, onu tek bir görev için harcamazlar, değil mi?"

"Adresi var mı?"

"Bir adresim ve birçok şüphem var, ama kanıtım yok. Dürüst olmak gerekirse, bununla ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum. Bunu iki veya üç gün önce almış olsaydım, Denver'a gidip bu adamla konuşmaya çalışabilir, ondan bir şeyler öğrenebilirdim, ama

. Ama duruşmaya kırk saatten az bir süre kaldı. Gidip gelip bekleyen işlerimi hazırlamak için vaktim yok ve dürüst olmak gerekirse, bunu ekibimizdeki başka bir avukata bırakmak istemedim. Bu yüzden Michael ile konuşup..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Lütfen Michael'a hiçbir şey söyleme. Ona bundan bahsetme bile, yoksa oraya gidip Julian'la konuşmak isteyecektir. Sinirlenip aptalca bir şey yapma ihtimali çok yüksek. Ayrıca, öngörülemeyen herhangi bir olay yüzünden duruşmaya geç kalabilir veya kaçırabilir."

"Ama... eğer o bunu yapamazsa, o zaman..." "O zaman bunu bana bırakabilirsin."

Dolabıma gidip kapısını açtım ve üniversiteden kalma eski sırt çantamı bulana kadar etrafı aradım. Çok fazla şey sığmazdı ama kısa bir yolculuk olacağı için bu kadarı fazlasıyla yeterli olacaktı.

"Sabah Denver'a gidiyorum," diye karar verdim.

Bölüm Elli İki

CAMILA

Janet ile konuşmam biter bitmez kayınvalidemi aradım ve durumu ona anlattım, yolculuk yapabilmem için aile jetini ödünç vermesi rica ettim.

Bu, hayatımda yaptığım en sıra dışı ödünç alma isteğiydi. Genelde Evelyn'den kıyafet ödünç alırdım, ama bu kadar ileri gitmemiştim.

Ertesi gün, sabah saat on birde jet benim için hazırды. Duruşmaya tam olarak yirmi dört saat kalmıştı.

Kalkış izni için hala nispeten uzun bir gecikme vardı ve Denver'a vardığımda, bir taksi bulmak ve Janet'in bana verdiği adrese gitmek için hala uğraşmak zorundaydım. Böylece, taksi beni şehrin sade bir mahallesinde bulunan küçük bir evin önüne bıraktığında saat öğleden sonra dörtten sonraydı.

Araçtan indim ve yavaşça evin kapısına doğru yürüdüm. Beni nelerin beklediğini düşündüğümde korktuğumu itiraf etmeliyim.

Derin bir nefes alıp kapı zilini çaldım. Kapının küçük bir aralığı açılıp bir siluet ortaya çıkması birkaç saniye sürdü.

Aslında, hayal ettiğimden çok farklı bir figürdü.

O sadece yaşlı bir kadındı. Kesinlikle seksen yaşında ya da üzerinde bir kadındı. Meraklı kahverengi gözleriyle bana baktı.

"İyi günler, evlat, nasıl yardımcı olabilirim?"

Tamam, belki de bu, büyükannem tarafından yetiştirilmiş olmamdan kaynaklanıyordu, ama yaşlı insanlar benim zayıf noktamdı. Çok öfkeli olabilirdim, ama sadece onların varlığı bile beni tamamen etkisiz hale getirmeye yetiyordu.

Tamam, çocuklara ve kedilere karşı da aynıyım. Ve Apollo'nun beni köpeklerle karşı da zayıf birine dönüştürdüğünden şüpheleniyordum.

Tamam, birçok konuda zayıftım, bu gerçek.

"İyi . Bu bu Julian Green'in ev mi?"
Ben

Onun hayır demesini umduğumu itiraf etmeliyim. Yaşlı bir kadın ortada olsaydı, o orospu çocuğunu tehdit etmek daha zor olurdu.

"Evet, öyle, canım. Duşta, ama içeri girip beklemek istersen."

Kapıyı ardına kadar açtı ve ben de davetini kabul ettim. Küçük bir giriş holünden geçerken, iki çocuk gördüm — bir erkek ve bir kız, ikisi de üç ya da dört yaşlarında

yaşlarında iki çocuk gördüm, yerde oturmuş, birlikte yapı taşlarıyla oynuyorlardı. Yanlarında bir kedi oturuyordu.

Cidden, Tanrım, bunun olasılığı ne kadar?

"Julian Green'in çocukları mı var? Ve bir kedisi mi? Ne kadar..." diye mırıldandım, o kadar alçak sesle ki sadece ben duyabiliyordum.

Yerdeki pençelerin sesini duydum. Koridora baktım, orta boy bir melez köpek geliyordu.

"Ve bir köpek..." diye bitirdim.

Ne harika! Benim zayıflıklarımın tam bir kombinasyonu. Dikkatsiz davransaydım, belki de banyoda bir panda olurdu.

Eğer bana yardım etmeyi kabul etmezse, konutu ateşe verme planımı uygulamamın artık hiçbir şansı kalmamıştı.

Kahretsin!

"Julian'ı arayacağım, sen rahatına bak," dedi yaşlı kadın. Kanepede bir oyuncak bebek vardı, onu almak için acele etti ve bana oturmam için yer açtı. "Affedersiniz, adınız ne?"

"Lucy," aklıma gelen ilk ismi söyledim. Herkes bir Lucy tanırdı, Julian da muhtemelen tanıyordu. "Ona Lucy olduğunu söyle lütfen."

Kadın başını salladı ve odadan çıktı. Kanepede oturup çocukların oyunlarını izledim ve dikkatimi küçük köpeğe verdim (sonuçta Apollo benim

arkadaşım olması anlamına anlamına tüm diğer diğer dişler otomatik olarak benim arkadaşım olacaktı).

Julian odaya gelmeden yaklaşık on dakika önceydi. Beni gördüğünde, benden çok şeytanla tanışmayı tercih edeceği izlenimini edindim.

O, otuzlu yaşlarının başında gibi görünse de, zaten kel olmaya başlamış gibi görünen, ince kahverengi saçlı iri bir adamdı.

Yaşlı kadın geri geldi ve Julian ve "arkadaşı" yalnız konuşabilsinler diye çocukları odaya çağırdı, iki tüylü arkadaş da onları takip etti. Ben orada oturup, sanki hayalet görmüş gibi önümde duran Julian'a sakince baktım.

"En iyi adamımla tekrar görüşmek ne güzel," dedim alaycı bir şekilde.

"Burada ne işin var? Beni nasıl buldun? Ertesi gün hiçbir şey hatırlamayacağını söylemişlerdi."

Koridora bakıp alçak sesle konuşmaya devam ettiğini fark ettim, bu da bana diğer odadaki yaşlı kadının beni ve onun yaptıklarını bilmemesini istediğini gösterdi.

"Hatırlamıyoruz. Ama soruşturma yapmadan çözülemeyecek bir şey yok. Şimdi, oturup konuşabilir miyiz?"

"Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok."

"Öyleyse, polise konuşmayı mı tercih edersin? O yaşlı kadın senin büyükannen mi? Bence o ve çocuklar, polisler buraya gelirse

biraz korkacaklardır, sence de öyle değil mi? Oh, ve şunu da açıklığa kavuşturalım: avukatım şu anda burada olduğumu biliyor. Bana bir şey yapmaya kalkışma, yoksa gerçekten polisi arar."

Yeterince ikna olmuş gibi görünüyordu ve benim oturduğum kanepenin karşısındaki koltuğa oturdu.

"Polise ihtiyacınız yok Bayan Collins. Size hiçbir şey yapmayacağım."

"Bana *zaten* bir şey yaptın. Benim ve nişanlımın içkisine uyuşturucu kattın, bir otel odası ayırttın ve sabah yakalanabilmemiz için bizi oraya götürdün. Ve muhtemelen cep telefonunla birlikte içki içerken bizi videoya çeken de sendin, değil mi?"

"Ama ben kimseye zarar vermedim. Çok güçlü olabileceğinden korktuğum için fincanlarınıza daha az miktarda toz koydum."

"Ne kadar düşüncelisin," dedim alaycı bir şekilde. "Ama Alice'e, bir bebeğe yaptığın şey, onu çok ciddi şekilde incitebilirdi."

O anda, gövdem hafifçe öne eğildi ve o anıların beni onun boynuna atlamama neden olmaması için kendimi kontrol etmek zorunda kaldım.

Bir gün önce, birinin burnunu kırabileceğimi öğrenmiştim. Bunu tekrar yaparak kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

"Kızı incitmedim. Ona iyi baktım, hatta onu besledim ve bezini değiştirdim."

"Onu benzin istasyonunun zemininde savunmasız bir şekilde yalnız bıraktın," diye sesimi yükselttim, o anı hatırlayınca öfkelenerek.

Koridora bakarak bana daha sessiz konuşmamı işaret etti.

"Bir dakikadan az sürdü. Ve orada bir bebeğin ağladığını duyduğumu tezgâhtaki kıza söyleyen bendim. Bir süre saklanarak, kızın gerçekten gidip kontrol edip etmeyeceğini ve polisi arayıp aramayacağını izledim. Ya deli biriyse ve kıza kötü bir şey yaparsa? Benim de çocuklarım var, hanımefendi. Bir çocuğa zarar verecek hiçbir şey yapmam."

Demek iki çocuk gerçekten onun çocuklarıydı... Bunu bilmek iyi oldu.

Ama baba olması, tüm suçluluğundan muaf tutulmasını sağlamazdı.

"Harris ailesi sizi bu iş için mi tuttu?" diye sordum, kollarımı önümde kavuşturarak.

"Bakın bayan... Beni kimin tuttuğunu söylersem başım büyük belaya girebilir."

"Polisi ararsam daha ciddi bir belaya bulaşırsın." "Evet, Harrislerdi," diye itiraf etti, yenilgiyi kabul ederek.

"Ve dadı da suç ortağıydı, değil mi?
tüm olay olayı seni seni telefonla ile
silahla silahla ve onu yere itmek tamamen tiyatroydu,
eminim."

"Planı hazırlarken, mekanı da analiz ettik ve orada güvenlik kameraları olduğunu gördük,

kızı bana öylece teslim edemezdi. Ama silah oyuncak bir silahtı, ben o tür şeylere bulaşmam, hayır."

"Ne rahatladım! Silahlarla uğraşmıyorsun, sadece insanları uyuşturup küçük çocukları kaçıyorsun."

"Sadece seni korkutmak içindi. Tekrar ediyorum: Çocuğa zarar vermezdim. Böyle bir işi asla kabul etmezdim."

"Vay canına, ilkeleri var..." Gözlerimi devirdim.

"Bakın, yapmamam gereken şeyler yaptığımı biliyorum, ama... Siz de gördünüz, iki küçük çocuğum var, dul bir babayım... Tek ailem beni büyüten büyükannem, ama emekli maaşı her ay alması gereken ilaçların parasını zar zor karşılıyor. Otelden kovulmak üzereydim. Bay Caleb bana geldiğinde, bana çok cömert bir teklifte bulundu. Paranın yanı sıra, buraya, memleketime dönmem için biletlerimi de ödedi, böylece otelde işe girdiğimde geride bırakmak zorunda kaldığım büyükannem ve çocuklarımla kalabildim."

Bu beni bir an için etkisiz hale getirdi. Daha önce de belirttiğim gibi, yaşlılar ve çocuklar benim zayıf noktamdı ve onun argümanları bu ikisini birleştiriyordu.

Ancak, amaç araçları haklı çıkarmazdı. Ve bu adamın, neden olacağı zararın boyutunun farkında olmadığına emindim.

"Bunu çocuklarıyla birlikte olmak için yaptın, Julian... Ama yaptıklarının başka bir babanın kızıyla birlikte olma şansını engelleyebileceğini biliyor musun?"

"Bay Caleb, Michael Turner'ın küçük kıza çok kötü bir baba olacağını söyledi."

"Tabii, tabii. O iyi bir büyükbaba, değil mi? Kendi torununu kaçırmayı için birine para ödedi."

"Bakın bayan... Yaptığım şey için gerçekten üzgünüm. Ama olan oldu, geri dönüşü yok. Ve bunun için aldığım paraya gerçekten ihtiyacım vardı. Michael Turner'ın tüm sorunlarını çözmeye yetecek kadar parası var."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama Michael'ın kendisi sayesinde paranın gerçekten her şeyi satın alamayacağını anladım. Sahip olduğu onca paraya bak... ve bu, kendi kızını elinde tutmasına yetmeyecek."

"Onun için gerçekten üzülüyorum. Ama yapabileceğim hiçbir şey yok yapacak bir şey yok."

"Var. Benimle gelip yargıca her şeyi anlatarak benimle gelip yargıca her şeyi anlatarak yaptığın tüm kötülükleri telafi edebilirsin."

"Bay Caleb bana gelecekte işler için beni arayabileceğini söyledi. Ve ben bunu reddedemem. İşsizim ve bakmam gereken iki çocuğum ve yaşlı bir büyükannem var. Bana fırsatlar sunan birini reddedemezdim."

"İnsanları uyuşturup çocukları kaçırma fırsatı mı? Paranın buradan geldiğini büyükannene söyledin mi?"

"Şşş, sesini alçalt!"

O kadar iri bir adamın yaşlı bir kadının kendisi hakkında ne düşüneceğinden bu kadar endişelenmesini komik bulup güldüm.

Ben de büyükanнем tarafından büyütölmüş bir çocuktum, bunu herkesten daha iyi anlıyordum.

“Çocuklarınız büyüdüklerinde yaptıklarınızı öğrendiklerinde gurur duyacaklarını mı düşünüyorsunuz? Aslında, yarın bir babanın *sizin* yüzünüzden kendi kızını yetiştirme fırsatını kaybedebileceğini bilerek yastığa başınızı koyup huzur içinde uyuyabilecek misiniz?”

"Bu suçluluk duygusuyla
baş a çıkabilirim." "Ve ben
polisi arayabilirim."

"Bunu yaparsan korkunç olur, ama bu Bay Caleb ile yaptığım anlaşmanın bir parçası. Hapse girersem, onun katılımını kimseye söylemediğim sürece avukatlarımın masraflarını o karşılayacak. Yaptığım şeyi itiraf etmek zorunda kalırsam, bunun Michael Turner ile aramızdaki kişisel bir mesele olduğunu söyleyeceğim."

Tabii ki... tıpkı barda adamın yaptığı gibi. O konuşmayı kaydetmeliydim, ama bunu hiç düşünmemiştim. Naif zihnimde, benim argümanlarım ve tehditlerim o adamı benimle gelmeye ikna etmeye yetecekti.

"Söylemek istediklerinizi söylediniz mi bayan, artık gidebilirsiniz."

Ayağa kalktı ve kapıyı işaret etti. Ama ben gitmeye niyetli değildim. O kadar kolay olmazdı.

"Acelem yok. Bütün gün burada kalabilirim."

"Yorulursun."

"Sorun değil."

O anda, büyükannesi odaya geri döndü.

"Rahatsız ettiysem özür dilerim, mutfaktan geçiyordum, çocukların atıştırma zamanı geldi. Lucy, bizimle ikindi  ayı içmek ister misin?"

"Lucy"nin ben olduğumu hatırlamam bir saniye sürdü.
ben olduğumu hatırlamam bir saniye sürdü.

Julian'a baktım, o da bana sert bir bakış attı, sonra yaşlı kadına döndü.

Ve en çekici gülümsememi takındım.

"Elbette, hanımefendi. Sizinle kalmak isterim!"

Gülümsedi ve mutfağa doğru yöneldi. Julian'a dönüp ekledim: "Belki akşam yemeğine de kalırım?"

Eli üçüncü bölüm

CAMILA

Dört saatten biraz fazla bir süre sonra, atıştırmalıklar yedim, Sophia ve Aaron – çocuklar – ile ip atladım, Fluffy – kedi – ile oynadım ve hatta Toby – köpek – ile oynamaya çalıştım. Lisa – büyükanne – bana tüm hayat hikayesini anlatmıştı ve bana aile fotoğraf albümlerini gösterecekmiş gibi hissettim.

Ama Julian kararlıydı. Muhtemelen odadan çıkarsa, ailesine onun bilmesini istemediği şeyleri anlatacağımdan korktuğu için, tüm bu süre boyunca odada kaldı.

O anda, Bayan Lisa, rahmetli oğlu Julian'ın babası hakkında konuşurken duygusal bir an yaşıyordu. Oğlunun hayatı boyunca nasıl iyi ve çalışkan bir adam olduğunu, karısı ve oğlu için her şeyi yaptığını anlattı. Bu, bana kendi hikayemi hatırlattı ve ben de biraz anlatmaya karar verdim: "Babam da öyleydi. Annem ve ben onun hayatındaki her şeydi. Birkaç ay sonra evleneceğim ve o beni mihraba götürmeyecek, bunun için çok üzgünüm."

"Anlayabiliyorum canım. Ölümünün üzerinden çok zaman geçti mi?"

"Aslında o ve annem. Ben daha çocuktum. Beni büyüten büyükannemdi ve hala onunla yaşıyorum. Bir süre evden ayrıldım bile. Üniversiteye gittim, mezun oldum. Sonra bana ihtiyacı olduğunda geri döndüm ve ona, sadece evlendiğimde tekrar ayrılacağıma söz verdim, anlıyor musun?"

"Ah, tıpkı bu çocuk gibi!" torununu işaret etti. Julian'ın bana merakla baktığını fark ettim, ama onu tamamen görmezden gelerek dikkatimi Bayan Lisa'ya verdim. "Evlendiğinde evden ayrıldı, ama karısı öldükten sonra geri dönmek zorunda kaldı, çünkü ikizlere bakacak kimse yoktu."

"Sadece o yüzden değildi, büyükanne," diye mırıldandı. Bu, konuşmaya ilk kez katıldığı andı.

"Oh, benimle ilgilenmek için geldiğini söylüyor, ama bu sadece onun saçmalığı. Sağlık sorunlarım var, ama çok iyiyim. Bakıcıya ihtiyacım yok."

"Büyükanne de aynı şeyi söylüyor. O da senin gibi çok aktif. Bir kitapçımız var ve orada her şeyi pratikte tek başına hallediyor."

"Sadece ikiniz misiniz? Yoksa çocuklarınız var mı?"

"Çocuklar" kelimesi kalbimde bir şeyler uyandırdı. Ve Alice'in görüntüsü zihnimde net bir şekilde canlandı.

"Bir kızım var, ama benimle yaşamıyor. Aslında başka bir anneden. Kocamın kızı. Oh, size onun fotoğrafını göstereyim!" Heyecanla cep telefonumu çıkardım ve fotoğraf galerisine girdim, ta ki

Alice ve Michael ile oyun parkında yürüyüş yaptığımız gün çektiğim bir fotoğraf buldum. "Ne kadar güzel olduğuna bak."

"Tanrım, minik bir bebek gibi! Julian, gel de ne kadar güzel bir çocuk olduğunu gör!"

"Kızı zaten tanıyorum, büyükanne..." diye tekrar homurdandı.

Ben ise Alice hakkında konuşmaya devam etmek için heyecanlandım. "Onu ilk gördüğüm andan itibaren kalbim onun benim olduğunu haykırdı, anlıyor musun? Onu çok seviyorum... Onu ve pislik babasını. Şu anda biraz kavga ediyoruz ama umarım barışabiliriz."

"Oh, anlaşıyorsunuz. Ve yakında üçünüz güzel bir aile olacaksınız."

"Keşke bu sadece üçümüze bağlı olsaydı, Bayan Lisa. Ama ne yazık ki, hayatımızda başka insanlara bağlı olduğumuz şeyler var."

"Umarım iyi insanlardır. Çünkü öyleyse, bir ailenin ne olursa olsun bir arada kalması gerektiğini anlayacaklardır."

Elimi tuttu ve ben gülümsedim, beni pek tanımayan birinden gelen bu sevgiye minnettar olarak.

Aslında beni neredeyse beş saattir tanıyordu ve bu oldukça yoğun bir süre olmuştu.

Aniden, Julian'ın sesi tekrar duyuldu: "Büyükanne, çocuklar benim için bakabilir misin? Yarına kadar."

"Yarına kadar mı? Seyahate mi çıkıyorsun Julian?"

"Evet. Aslında... *Lucy*... benden yardım istemek için buraya geldi."

"Peki neden hâlâ buradasın? Bu sevimli kıza yardım edebileceğin bir şey varsa, şimdi yapmalısın."

Ona baktım ve gülümsedim, gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyordu.

"Teşekkür ederim..." dedim, duygulanarak.

"Ceketimi ve belgelerimi alayım, hemen dönerim..." Ayağa kalktı ve koridora doğru yöneldi.

Bayan Lisa da ayağa kalktı ve mutfığa koşarken, "Sana yolculuk için atıştırmalık bir şeyler hazırlayacağım. Büyükkannene selamlarımı ilet ve Denver'a geldiğinde beni ziyaret edebileceğini söyle" dedi.

"Söylerim," diye cevap verdim, gülmekle ağlamak arasında. Cep telefonumun ekranındaki saate baktım.

Duruşmaya on dört saat kalmıştı.

Bolca vaktimiz vardı ve her şey yoluna girecekti.

Hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Hiçbir şey.

Julian'ın ayrılması yine iki saatten fazla sürdü. Çocukları, babalarının yine yeni bir işe gittiğini ve eve dönmesinin uzun süreceğini düşünerek ağlamaya başladı. Julian sabırla her birini teselli etti ve ertesi gün geri döneceğine dair binlerce söz verdi.

Sonunda çıkmayı başardığımızda, inanılmaz bir talihsizlik dalgası daha geldi.

Hava tahminleri Denver'da gökyüzünün açık olacağını söylüyordu. Ama tabii ki o gece büyük bir sürpriz oldu ve evren tüm gücüyle bir fırtına göndermeye karar verdi.

Taksi bulmamız biraz zaman aldı ve taksiyi bulduktan sonra havaalanına giden yolculuk bir kabusla dönüştü. Sonunda vardığımızda saat 1'i geçmişti. Artık uçağa binebiliriz, değil mi?

Hayır. Hayır, kesinlikle hayır.

Gökyüzü çökmek üzere gibiydi ve uçağımız kalkamadı. Hava durumunun düzeleceğine dair bir tahmin yoktu ve kalkış izni bekleyen özel ve ticari uçuşların kuyruğu nedeniyle, sabah olmadan kalkamayacağımız tahmin ediliyordu.

Kalkışın saatlerce gecikmesi yetmezmiş gibi, iniş de gecikti. Pilot, iniş izni alana kadar planlanandan neredeyse bir saat daha fazla süre boyunca daireler çizmek zorunda kaldı.

Çünkü o gün kötü hava koşulları ulusal düzeyde bir kurum haline gelmiş gibiydi.

Sonunda indiğimizde, duruşmanın başlamasına hala iki saat vardı. Michael'ın annesi bizi almak için arabasıyla oradaydı. Sebastian ve Logan'ın mahkeme binasının girişinde bizimle buluşacaklarını söyledi. Herhangi bir şekilde yardımcı olamasalar da, o anda kardeşlerinin yanında olmak istiyorlardı.

Normal şartlarda, havaalanından mahkeme binasına yolculuk bir saatten biraz fazla sürerdi.

Yeterli zamanımız vardı. Tabii Camila'nın kötü şansının sürrealist bir serisi içinde değil de 'normal zamanlarda' olsaydık.

Yağmur nedeniyle trafik kaos halini almıştı. Trafik uygulaması, varış noktamıza ulaşmamızın iki buçuk saat süreceğini tahmin ediyordu. Janet'i aramayı düşündüm, ama o anda cep telefonumun şarjının bittiğini fark ettim. Kayınvalidem her zaman telefonunu yanında taşırdı, ama o gün, istisnai bir şekilde (ve ironik bir şekilde) onu evde unutmuştu.

Büyük bir mucize gerçekleşip önümüzdeki trafiğin rahatlamasını ve zamanında varabilmemizi umuyorduk.

Elli dördüncü bölüm

MICHAEL

Caleb ve Margaret, sanki bu bir duruşma değil de sosyal etkinliklerinden biriymiş gibi gülümsüyorlardı. Zarif giyinmişlerdi ve Margaret, Alice'i bir kupa gibi kollarında tutuyordu, gururlu bir büyükanne pozunda, yanlarında artık Alanis olmayan bir dadı olmasına rağmen.

Kızım beni görünce küçük kollarını bana doğru uzattı, ama Margaret yaklaşmama izin vermedi. Bu beni mahvetti.

Ama belki de en iyisi buydu. O durumda hiç şansım yoktu. Anlaşmayı kabul etmek, o gün elde edebileceğim en büyük zaferdi.

Mahkeme salonunun karşısındaki koridordaki bankta oturuyordum ve Harris ailesi ile avukatları benden güvenli bir mesafede duruyorlardı. Başlama saatine yaklaşık on dakika kala Janet geldi ve yanıma oturdu.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi.

Janet randevularına her zaman çok önceden gelirdi; on dakika erken gelmek onun için geç kalmak sayılırdı.

"Beni kurtarabilecek yeni bilgiler bulmak için 'geciktiğini' söyle."

"Öyleydi, ama bulamadım. Sabahın erken saatlerinden beri Camila ile konuşmaya çalışıyorum, ama telefonu kapalı. Sen onunla konuştun mu?"

Korkakça yapmamıştım. Camila olmadan yaşamak artık benim için kabul edilemez bir fikirdi, ama aynı zamanda o günlerde ondan uzak durmam gerekiyordu. O çılgın kıvılcı saçlıyı iyi tanıyordum ve Harris'lerin bana karşı kullandığı argümanları çürütmek için bilgi bulmaya çalışacağından emindim. Camila'nın benim yüzümden kendini daha fazla tehlikeye atmasına izin veremezdim.

Ve benimle tanıştığından beri tek yaptığı şey risk almaktı.

.

"Hayır. Ama neden Camila ile konuşmak istiyorsun?"

Janet, elinde tuttuğu kağıt yığınlarına bakıyormuş gibi yaptı. "Özel bir şey yok. Sadece onunla konuşmayı seviyorum."

"Önemli bir şey yok. Sadece onunla konuşmayı seviyorum."

"Janet? ...Janet, bak bana bana O kaldırdı yüzünü yüzünü kaldırdı ve bana baktı. "Camila ile ne işin var?"

"Senin hakkında kötü konuşuyoruz."

Bunun doğru olma ihtimali yüksekti. Ancak, bunun arkasında daha fazlası olduğunu biliyordum ve bunun ne olabileceği konusunda endişeliydim.

Sonunda mahkeme salonunun kapısı açıldı ve içeri davet edildik. Salonun dış kısmı aynalı olmasına rağmen, şeffaf bir cam duvarı vardı ve bu duvar, mahkeme binasının otoparkına ve büyük bir dikdörtgen ahşap masaya bakıyordu. Masasının önünde, yargıç ve katip zaten oturmuşlardı.

Janet'in yanına oturdum, masanın karşı tarafında ise Caleb, Margaret (kucağında Alice ile) ve avukatları oturuyordu. Avukat hemen önerdiği uzlaşma şartlarını sunmaya başladı. Şartları ayrıntılı olarak sunmaya özen gösterdi ve ben, anlaştığımız gibi Janet'in kabul ettiğini söylemesini bekledim.

Ancak, o hiçbir şey söylemedi ve ben ona baktım, gözlerinin masanın üzerinde bıraktığı cep telefonuna sabitlenmiş olduğunu fark ettim.

"Janet!" Onu dürttüm ve orada bulunan herkesin ondan bir cevap beklediğini fark etmesini sağladım.

"Affedersiniz, şartları incelemek için bir dakikaya ihtiyacım var." Elini uzattı ve diğer avukattan teklifin yazılı olduğu belgeleri vermesini istedi.

Ve ben onun bununla ne demek istediğini anlayamadım.

Şartları zaten biliyorduk, bunu daha önce konuşmuştuk ve kabul edeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Kızımı haftada bir kez ziyaret etmek benim için asla yeterli olmayacaktı, ama ya bunu kabul edecektim ya da onunla birlikte olma şansını kaybetme riskini göze alacaktım.

Avukatım acele etmeden belgeleri incelerken, Alice'in ağlama sesi kulaklarıma ulaştı ve ona baktığımda, küçük kollarını bana doğru sallayarak kucağıma gelmek istediğini gördüm. İçgüdüsel olarak onu yakalamak için ellerimi uzattım, ama Margaret onu zamanında çekip bana sırtını döndürdü.

"Sessiz ol Alice, yakında eve gideceğiz," diye fısıldadı Margaret, sesine şefkatli bir ton katmaya çalışarak, ama ben aslında sadece sabırsızlık hissediyordum.

Yargıç konuştu ve Janet'ten bir cevap istedi, Janet bir dakika daha süre istedi.

Yemin ederim, onun orada neyi analiz ettiğini anlamadım. Ona bunu sormak için nefes aldım, ama gözlerim cam duvarda durup avluya koşan tanıdık bir figür gördüğünde, sözler ağzımda kaldı. Doğru gördüğümden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptım.

"Bu Camila mı?" diye sordum, inanamadan.

Janet, benim işaret ettiğim yere bakmak için aynı yöne döndü. Sonra sandalyesine geri oturdu ve kağıtları diğer avukata geri vererek, "Teklifi kabul etmiyoruz" dedi.

"Ne?" diye bağırarak ona döndüm.
Sonra fısıldamaya başladım. "Delirdin mi, Janet?"

"Güven bana, evlat. Hayatımda seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

Cevap veremeden, Harris'in avukatı derin bir nefes aldı ve bana ders vermeye başladı, beni berbat bir baba yapan tüm gerçekleri anlattı. İtiraf etmeliyim ki, artık onun söylediklerine pek dikkat etmiyordum, çünkü benim

Dikkatim, hala ağlayan Alice ile Janet'in anlaşmayı neden reddettiğini ve Camila'nın adliyede ne yaptığını anlamaya çalışmak arasında bölünmüştü.

Sanki hiçbir şeyin mantıklı olmadığı bir rüyada sıkışıp kalmış gibiydim, adliye binasının avlusunda yine koşan insanların silüetlerini gördüm ve cam duvara tekrar baktım.

Bu sefer koşarak gelen, tanımadığım bir adamdı, ardından da... annem mi?

Annem orada ne yapıyordu? Camila? Ve o adam kimdi?

İşleri daha da garip hale getirmek için, kardeşlerim de hemen arkalarındaydı. Koşmuyorlardı, ama hızlıca yürüyorlardı.

İki kardeşim! Meşgul Logan bile.

Biri içtiğim şeye uyuşturucu mu katmıştı?

"*Baba! Baba!*" Alice'in ağlamasının ortasında duyduğum küçük sesi beni gerçeğe geri döndürdü. Artık bir rüya gibi görünse de, bunun gerçek olduğuna dair kesinliğe.

Bana ilk kez baba demişti.

Ayağa kalktım ve onu kucaklamak için uzandım. Margaret de ayağa kalktı ve geri çekildi. Bu, yargıcın öfkesini çekti.

"Beyler, lütfen oturun, duruşma henüz bitmedi."

"Sayın Yargıç..." dedim, sesimdeki duyguyu kontrol etmeye çalışarak. "Özür dilerim, kızım ilk kez 'baba' dedi. Çok ağlıyor ve benimle gelmek istediğini gösteriyor. Onu bir süre kucağıma almak istiyorum, lütfen."

Margaret itiraz etti, ancak yargıç benim durumuma acıyarak, çocuğu bana teslim etmesini istedi ve Margaret, görünürde isteksizce bunu yaptı. Sanki sihir gibi, Alice kucağıma alır almaz ağlamayı kesti ve ben tekrar oturdum, onu sıkıca kucaklayarak, onu kucağıma alabileceğim son an bu olsaydı nasıl dayanırdım diye düşündüm.

Ve belki de gerçekten öyleydi. Hakkımda söylenenleri duyunca, ben bile o sözlerde tarif edilen gibi bir adamın bakımına bir çocuğu bırakmazdım diye düşündüm.

Avukat konuşmasını bitirdiğinde, yargıç Janet ve bana dönerek bir şey söylemek isteyip istemediğimizi sordu. Janet sessizce bana baktı, sanki konuşmak isteyip istemediğimi soruyormuş gibi. Ve ben de, gerçekten somut bir şey söyleyecek olmasam da, konuşmak istedim.

"Sayın Yargıç, ne yazık ki hakkımda söylenenlerin eski veya doğru olmadığını kanıtlamamın bir yolu yok. Sorumsuz ve pervasız bir playboy olduğum doğru, ama bu geçmişte kaldı. Alice'in varlığını keşfettiğimden beri değiştim. Ayrıca, sadece o değil, nişanlım da son zamanlarda kaçırılma girişimlerinin hedefi oldu. Bunun bana karşı kurulan bir komplo olduğunu biliyorum, ama ne yazık ki bunu kanıtlayacak hiçbir delilim yok. Bu yüzden, elimde kalan tek şey sözlerim."

"*Dadda!*" Alice küçük elini yüzüme getirerek tekrarladı. yüzüme uzattı.

Ona baktığımda, dünyanın en güzel gülümsemesi ile karşılandım ve o anda gözyaşlarımı tutamadım.

Ona bakarak konuşmaya devam ettim: "Bu küçük kız hayatıma girmeden önce aşkın ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Kalbimi açan oydu ve onun sayesinde, kızımı da seven ve ona dünyanın en iyi annesi olacak harika bir kadına aşık oldum. Tek istediğimiz, bu fırsatı yakalayabilmek. Alice sayesinde her gün daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum. Onun için ve..."

Konuşmam, odanın kapısının şiddetle açılmasıyla kesildi. Orada bulunan herkes, Alice bile, gözlerini oraya çevirdi ve Camila'yı, sanki oraya ulaşmak için maraton koşmuş gibi, nefes nefese buldu.

"Ve... odayı işgal eden çılgın kadın için..." diye bitirdim, inanmadan.

"Kimsin sen ve burada ne arıyorsun?" diye sordu yargıç, tamamen şok olmuş bir halde.

Camila birkaç adım daha atarak odaya girdi ve elini kaldırarak yargıca baktı.

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç!" diye bağırdı, neredeyse nefessiz kalmış bir halde.

"Neye karşı protesto?"

"Ben... Bilmiyorum... Ama filmlerde hep bunu

duyuyorum." Caleb, Camila'ya doğru yürürken konuşmaya başladı.

"O ılgın kadını buraya kim aldı? Bu adliyede güvenlik yok mu?" Onu kolundan tutmakla tehdit etti, ama ben ayağı kalktım ve Alice'i de yanıma alarak, neredeyse koşarak ikisinin arasına girdim ve o orospu çocuğunun ona dokunmasını engelledim.

"Nişanlımdan uzak dur," dedim tehditkar bir tonla söyle dim. Yargıç, tüm bu olaydan rahatsız olarak ayağı kalktı.

"Sessizlik! Ya da sizi güvenlik çağıracağım.

Yok Bu bu arada nerede güvenlik Bu kadın kim ve burada ne arıyor?"

Camila derin bir nefes aldı ve yargıca dönerek konuşmaya başladı: "Her şeyi açıklayabilirim, Ekselansları..."

"Ekselansları," diye düzelttim.

"İşte bu. Sayın Yargıç, olabilir mi? Olabilir, değil mi?"

"Buraya ne için geldiğinizi söyleyin," diye emretti yargıç, sabırsızlığı iyice artmıştı.

"Davaya yeni kanıtlar getirdim. Bu kanıtlar, Michael'ın o ikisinin onu suçladığı her şeyden masum olduğunu ve her şeyi onların ayarladığını gösteriyor. Lütfen, sadece beş dakikaya ihtiyacım var, her şeyi açıklayabileceğim."

Orada gerçek bir kargaşa çıktı. Kapı tekrar açıldı ve koridorda görevli olması gereken güvenlik görevlisi içeri girdi, ancak ancak o anda mahkeme salonuna bir saldırı olduğunu fark etti. Caleb ve Margaret, 'o

çılgın kadını" dışarı çıkarmaları için bağırmaya başladılar. Janet de Camila'nın konuşmasına izin vermelerini söyleyerek bağırdı.

Ama kulağıma gelen en önemli ses, Camila'yı görünce mutlu bir şekilde kollarını sallayan Alice'in kahkahasıydı.

"Merhaba prenses! Ben de seni özledim..." Camila, Alice'in küçük elini tutup öptü. Sonra bana baktı. "Senin aptal babanı da özledim, ama onunla sonra ilgileneceğim."

"Sessizlik!" Yargıcın bağırmasıyla herkes sessizleşti ve ona baktı. Sonra Camila'yı işaret etti ve güvenlik görevlisine emir verdi. "Kızın söylemek istediklerini söylemesine izin verin. Ve hepiniz yerlerinize dönün."

Güvenlik görevlisi başını salladı ve odadan çıktı. Alice'i de yanıma alarak Janet'in yanındaki koltuğuma döndüm. Harris ailesi biraz daha itiraz etti ama sonunda onlar da itaat edip yerlerine oturdular.

Camila ayakta kaldı ve yargıca döndü.

Derin bir nefes aldı ve söylemesi gerekenlere kendini hazırladı.

Elli beşinci bölüm

CAMILA

"Michael ile şirket partisinde tanıştım," diye başladım, kendi yalanımızı ortaya çıkararak. "Evet, o zamanlar nişanlı olduğumuzu söylediğimizi biliyorum, ama gerçekte o geceye kadar patronumla hiç tanışmamıştım. Alkol kullanmam, ama o gün çok üzgündüm ve partide bir süre barda durdum. Michael yanıma geldi ve bana eşlik etti, ama hiçbir zaman bana asılmadı, saygısızlık etmedi ya da benzeri bir şey yapmadı. Ancak biri içkilerimize uyuşturucu kattı ve sonunda tamamen bilincimizi kaybettik. Bize uyuşturucu veren kişi, ikimiz için bir oda ayırttı ve oraya giden yolu gösterdi. Oraya giderken birkaç kez öpüştük, ama odaya varır varmaz uykuya daldık."

"Bununla ilgili hiçbir kanıtın yok," dedi Harrises'in avukatı.

Vay canına... ne olay ama... kanıtı olmayanlar biz miydik?

Janet'e baktım ve o harekete geçti, bir klasörden basılı bir kağıt çıkardı ve yargıca uzattı, "Bu rezervasyon kanıtını otelden aldım. Rezervasyon Julian Green tarafından yapıldı ve ödendi, o

o sırada orada çalışıyordu ama tesadüfen ertesi gün istifa etti."

Yargıç kağıda baktı ve Caleb, "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Başka biri, muhtemelen Michael Turner'ın emriyle onlar için rezervasyon yaptırmıştır. Ayrıca, bu adamın içeceklerine bir şey kattığını da kanıtlamaz." diye cevap verdi.

Onu görmezden gelerek devam ettim: "Önemli bir ayrıntıya dikkat çekmek istiyorum, Sayın Yargıç. Julian Green oteldeki işinden ayrılıp memleketi Denver'a dönmüş. Tesadüfen, bu şehir Alice'in kaçırıldığı Aspen şehriyle aynı eyalet olan Colorado'da bulunuyor."

"Bu da hiçbir şeyi kanıtlamıyor," diye karşılık verdi Caleb.

"Kanıt istiyorsanız, kanıtı getirdim."

Kapıya yürüdüm ve açarak birinin içeri girmesini işaret ettim. Julian koridorda bekliyordu ve biraz korkmuş bir şekilde odaya girdi. Caleb ve Margaret'in onu tanıdıklarında yüzlerindeki çaresizlik ifadesini görünce gülümsemeden edemedim.

Julian içeri girdiğinde biraz gergindi, muhtemelen Caleb'in kendisine misilleme yapmasından korkuyordu. Ancak, sonsuz süren yolculuğumuz boyunca saatlerce ona, işlediği suçlar nedeniyle hapse girmemesi için ihtiyaç duyduğu tüm desteği ve yardımı, hukuki yardım da dahil olmak üzere, sağlayacağımızı söyledim.

Yaptığı her şeyi ayrıntılı olarak anlattı. Margaret ve Caleb, bunun hepsinin yalan olduğunu iddia ederek defalarca sözünü kesmeye çalıştılar

ama yargıç her seferinde onlara sessiz olmalarını söyledi.

İfadesinin sonunda, odadaki herkes şaşkına dönmüştü ve yargıç, az önce duyduğu her şeyi düşünür gibi görünüp dava dosyasının sayfalarını karıştırırken, neredeyse bir dakika boyunca sessizlik hakim oldu.

Sonunda, yüzünü tekrar kaldırdı ve orada bulunanların her birine yavaşça göz gezdirdi, Michael ve kucağında oturan Alice'e daha uzun süre baktı.

Sonunda kararı geldi: "Karar, az önce alınan ciddi iddialar soruşturulana kadar ertelenmiştir. O zamana kadar, reşit olmayan Alice'in velayeti geçici olarak babası Michael Turner'da kalacak ve büyükannesi Margareth ve büyükbabası Caleb Harris haftada bir kez denetimli ziyaret hakkına sahip olacaklar. Duruşma sona ermiştir."

Yine, geldiğimde olduğu gibi, odada sesler, çığlıklar ve karışık tepkiler yükseldi. Janet sevinçle alkışladı, Harris ailesi avukatları onları sakinleştirmeye çalışırken protesto etti. Michael'ın annesi ve kardeşleri güvenlik görevlilerinin ardından odaya girdi.

Michael ayağa kalktı ve ben de ona gittim, onu ve Alice'i aynı anda kucakladım.

"O seninle kalacak!" diye bağırdım. Sanki onları kucakladığım anda, etrafımızdaki tüm kaos yok olmuş ve sadece üçümüz kalmıştık.

Kararın ilk başta geçici olması önemli değildi. Artık Harris ailesinin kötü karakterini kanıtlamak için ihtiyacımız olan delile sahiptik.

Biraz geri çekildi ve gözlerime baktı. "O bizimle kalacak. İkimizle birlikte."

"Oh, gerçekten mi? Peki, ikimizin de sensiz daha iyi olacağına dair konuşmalar ne oldu? Açıkçası, Alice'i kendime alıp tek başıma büyütmeliyim, sen bunu hak ediyorsun."

"Üzgünüm, Cami. Tüm bu olanlar beni çok karıştırdı, çok şaşırttı... Tek istediğim senin mutlu olman."

"Seninleyken mutluyum," dedim.

Etrafımızdaki kafa karışıklığı ve hakimın sessizlik için bağırışları arasında, Michael ve ben öpüştük. Hızlı bir öpücüktü, ama derin ve tamamen tutkulu.

Ayrıldığımızda, Alice'in iki elini ağzına kapatarak bize baktığını ve gördüğü sahneye güldüğünü fark ettik. Michael onun yanağına bir öpücük kondururken, ben de karnını gıdıklamaya başladım, bu da onu kahkahalara boğdu.

"Benimle evlenir misin?" diye sordu Michael aniden.

Gülerek elimi kaldırdım ve nişan yüzüğümdeki kocaman elması gösterdim.

"Yakında evleneceğiz, hayatım."

"Ama daha önümüzde uzun bir yol var. Bugün evlenelim, ne dersin?"

Gözlerimi devirdim ve teklifini düşünüyormuş gibi yaptım.

"Yarına bırakabilir miyiz? Bütün gece uyumadığımı biliyor musun? Bugün sadece uyumam lazım."

"Tanrım, bu dünyadaki romantik kadınlara ne oldu?"

"Peki... Senin yanında uyursam biraz daha romantik olur mu?"

"Çok daha romantik olur."

Yine yaklaştı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Elli altıncı bölüm

MICHAEL

Üç ay sonra...

Düğünümüze bir aydan biraz fazla bir süre kalmıştı, ama iki nedenden dolayı bu günün bizim için de aynı derecede özel olduğunu söyleyebilirdim.

İlki, bulunduğumuz yerdirdi. Yine bir 'şirket partisi'ndeydik, ancak bu sefer şirket benim değil, nişanlımın ailesine aitti, gerçi ben de bu şirkette mütevazı bir payım vardı.

Kitapçının yatırımcısı oldum, bu da inşaatı hızlandırdı ve birkaç ay içinde yeni mekan tamamen bitmiş olarak teslim edildi. Mekanın büyüklüğü iki katından fazla artmış, daha modern bir görünüme kavuşmuş, etkinlikler için bir alan ve bir kahve dükkanı eklenmişti; mahallenin yeni gözde mekanı olmak için gereken her şeye sahipti. Jenna ısıltıltı parlıyordu ve onun mutluluğu beni çok etkiledi. O kadını zaten çok seviyordum...

Aslında Camila'nın hayatındaki her şeyi zaten seviyordum. Sanırım kedisini bile, her zaman

alerji hapi bulundurmamı gerektiriyordu.

İkinci neden ise, partinin ortasında Camila ve ben haber bekleyerek tetikteydik. Janet o gün yapması gereken birkaç işi olduğu için partiye geç kalacaktı. Bunlardan biri, Alice'in nihai velayeti ile ilgili hayatımızın en önemli mahkeme kararını almaktı.

Harris ailesi, bize karşı işledikleri suçlar nedeniyle soruşturuluyordu. Ancak, birisi hakkında kirli bir şey bulduğunuzda, bu sanki bir arı kovanını karıştırmak gibi olur ve daha fazla dolandırıcılık ortaya çıkar. Şimdi, bu iş adamı çift, kara para aklama gibi başka suçlamalarla da karşı karşıyaydı, haberleri duyduktan sonra, kendileri de kirli işler yapmaya zorlanmış veya tehdit edilmiş oldukları için onları ihbar etmenin daha güvenli olduğunu düşünen şirketlerinin eski çalışanlarının sayısı da cabası. Bunların arasında, Camila ve Alice'in doğum günü gecesi, barın yanındaki sokakta bana demir çubukla saldırmaya çalışan adam da vardı.

Bu kadar çok dava ve soruşturma yaşandıktan sonra, kim bu mükemmel çiftin artık çocuk üzerinde açıkça kötü bir etki yarattığını düşünebilirdi ki?

Ve ben, kim düşünürdü ki, ideal bir baba modeliyken. O noktaya geldiğime bile inanamıyordum.

Saygın bir iş adamı, evlenmek üzere ve üniversiteye dönüp diplomasını tamamlamak üzere. Camila ve ben birlikte yüksek lisans yapmayı planlıyorduk bile.

Alice, duruşma gününden beri geçici velayet altında benimle yaşıyordu ve Camila da pratikte bizimle yaşıyordu, zaten gecelerinin çoğunu

gecelerini benim evimde geçiriyordu – ki bu ev yakında resmi olarak *bizim* olacaktı – ve tesadüf eseri, bir ay kadar önce Alice tarafından ilk kez "anne" olarak adlandırılmıştı.

Leah hakkında her şeyi bilirdi, onun hakkında bildiğim her ayrıntıyı ona anlatırdım. Alice, artık cennette olan öz annesi tarafından çok sevildiğini her zaman bilirdi. Burada, yeryüzünde, onu kalbinde taşıyan başka bir annesi daha olurdu.

"Anne!" küçük kızım, annesini her gördüğünde kucağımda bunu tekrarlıyordu.

Açılış partisinin organizatörü olan Camila, neredeyse hiç durmadı. Mekan doluydu, ama yine de Alice'in sesini duyabiliyordu. Bu sefer, dağıtılmak üzere yeni gelen bir paket kitap ayracı taşıyordu ve Alice'in sesini duyar duymaz bize baktı, gülümsedi ve bulunduğu yerden bize doğru koştu.

"Annen çok meşgul, canım!" dedi Alice'e, yanağına bir öpücük kondurarak. "Uslu dur ve babana itaat et. Bu gece büyükannenin evinde yatacağız ve Waffle ile oynayabileceksin."

"Affle!" diye tekrarladı ve kocaman bir ~~gümseme~~ ~~gümseme~~

parladı. Camila onu tekrar öptü ve bana baktı.

"Janet henüz gelmedi mi?"

"Hayır," diye cevapladım, üzgün bir şekilde. "Ve lanet olası cep telefonuna cevap vermiyor, muhtemelen araba kullanıyordur."

"Amn..." diye tekrarladı Alice. Yeni kelimeler öğrenme aşamasındaydı, ama her zaman en

önemli olanlara odaklanmıyordu.

"Michael!" Camila beni azarladı. "Onun önünde kötü kelimeler söylemeyi bırak. Gördün mü? Öğreniyor!"

"Lanet" kötü bir kelime değil," diye cevap verdim.

"Amn!" Alice, kelime dağarcığına yeni bir kelime eklediği için heyecanlanmış gibi görünüyordu.

"Tabii ki öyle!" Alice'e dönerek baktı. "Bunu bir daha söyleyemezsin, tamam mı, aşkım?"

Camila Alice'i tekrar öptü ve benim dudaklarıma da bir öpücük kondurdu, sonra koşarak kitap ayraçlarını hediye masasına götürdü.

Annemin, yeni erkek arkadaşı Leon'un yanında oturduğu masaya doğru yürüdüm.

Mahkeme güvenlik görevlisi.

Camila'nın odaya nasıl girdiğini ancak duruşma bittikten sonra öğrendim. Anlaşılan annem, ayak bileğini burktuğunu söyleyerek güvenlik görevlisinin dikkatini dağıtmış ve ondan yardım istemişti.

Ve kendi ifadesiyle "çekiciliğini kullanarak". "Sebastian

gelmiyor mu?" diye sordum, kardeşimi özleyerek. "Ah, tatlım,

gelecekti. Ama Bonnie'nin uyandığını söyledi.

Bugün kendimi iyi hissetmiyorum." Yine, bunun sadece gitmemek için bir bahane olduğunu umuyordum, ancak bu giderek daha sık oluyordu. "Ama Logan

"Ama Logan geleceğine dair bana söz verdi." "Tabii, tabii..." dedim alaycı bir şekilde.

"Oh, tabii..." dedim ironik bir şekilde. Gelmeyeceğine bahse girerim.

En azından ortanca kardeşim düğününe katılır diye umuyordum. Alice'in velayet duruşmasının olduğu gün ameliyat programını boşaltıp mahkemeye gelmesini inanılmaz bulmuştum.

Aslında onu en son o zaman görmüştüm.

"Oh, tatlım, şunu dinle!" dedi annem, dikkatimi çekerek. "Leon'un bir motosikleti olduğunu biliyorsun, değil mi? O ve ben, ülke çapında bir geziye çıkmaya karar verdik."

"Motosikletle mi?" diye sordum, yanlış duymuş olabileceğimi düşünerek.

"Evet, harika değil mi?" İnanamayan bakışlarımı görmezden gelerek, kollarını uzattı ve Alice'i kucağımdan aldı. "Duydun mu, küçük aşkım? Amcaların motosikletleriyle ülke çapında bir gezi yapacaklar. Büyüdüğünde, bunu tekrar yapıp seni de yanımızda götüreceğiz."

"Kızımı motosiklet gezisine götürmeyeceksin," diye cevap verdim, ama o beni görmezden gelerek planlarını yapmaya devam etti.

"Rahmetli kocam böyle bir şeye asla izin vermezdi," dedi. "O yaşlı bir adamdı!" Babam ondan sadece iki yaş büyüktü. "Bu yüzden, yaşıtınla arkadaşlık etmek iyidir."

Leon kırk beş yaşındaydı. Ondan on beş yaş daha gençti.

Ama ona bunu hatırlatmayacaktım.

O konuşmaya devam ederken, zavallı Leon ağzını zar zor açabiliyordu. Alice, söylenen her şeye ilgi duyuyormuş gibi ona dikkatle bakıyordu. Sonunda konuşmaya başlayarak annemi susturmayı başardı:

"*Nana!*"

Annem şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ve ben bu ironik duruma gülmek için kendimi zor tuttum. Alice'in ona "teyze" demesini istediğini defalarca söylemişti, ama bu kelime henüz küçük kızımın kelime dağarcığına girmemişti. Alice zaten "baba" ve "anne" diyordu, hatta büyük büyükannesine "Gigi" diyordu — kimse ona öğretmediği için değil, sadece "büyük büyükanne" demekten daha kolay olduğu için. Ayrıca tüylü arkadaşları Waffle ve Apollo için "Affle" ve "Popolo" demeyi öğrenmişti. Annem, sırası hiç gelmediğinden şikayet ediyordu ve sonunda geldiğinde, hayal ettiği gibi değildi.

Ancak, birkaç saniyelik şaşkınlığın ardından, yüzünde hakim olan ifade sevinçti.

"Canım, bana büyükanne dedin! Ne kadar güzel! Bir daha söyle: *büyükanne!*"

"*Nana!*"

"Tanrım, bu dünyadaki en güzel şey!" Çantasını karıştırmaya başladı, cep telefonunu arıyordu. "Bunu çekmeliyim, tüm arkadaşlarıma göndereceğim."

"Planladığın 'teyze' olmadığı için üzülüyor musun?" diye alay ettim.

“Genç yaşıma rağmen, ben onun teyzesi değilim, onun büyükannesiyim, Tanrı aşkına! Ve tüm basın, benim çok genç yaşta anne olduğumu biliyor, şimdi de oğlum da öyle, bu en azından.”

Cep telefonunu çıkardı ve Alice'e kelimeyi tekrar ettirmeye çalışarak çekim yapmaya başladı.

Bu sahneye gülerek, bir an için başımı kitapçının girişine çevirdim ve o anda Janet'in geldiğini gördüm. Hemen ayağa kalktım ve Camila'yı aramak için etrafa bakındım. Onu görür görmez, avukatımızın gelişini fark ettiğini ve beni aradığını gördüm. Gözlerimiz aynı anda, ıstırap, korku ve umudun karışımıyla buluştu.

İkimiz de koştuk ve neredeyse aynı anda Janet'e ulaştık. Aniden önünde durmamız onu şaşırttı.

"Tanrım, nereden geldin?" diye sordu, elini göğsüne koyarak.

"Lütfen Janet, son kararın ne olduğunu söyle," dedim.

Bir an sessizce bana baktı, sonra Camila'ya da aynı şekilde baktı. Sonunda içini çekip klasörünü açtı, içindeki basılı kağıdı çıkardı ve bize verirken şöyle dedi.

"Okuyun ve kendi sonuçlarınızı çıkarın. Bu partide yiyecek bir şey var mı? Açlıktan ölüyorum!"

Bunu söyledikten sonra, bizden uzaklaştı. Camila ve ben, birer elimizde kağıt tutarak birbirimize baktık.

"Sen mi okuyorsun, ben mi okuyayım?"

diye sordum. "Birlikte okusak daha iyi olur."

Onun önerisini kabul ettim. Bir kolumu omuzlarına doladım, o da aynısını benim sırtıma yaptı. Sessizce birbirimize sarılırken, gözlerimizi kağıda çevirip mahkeme kararını okuduk.

Orada yazan kelimeleri yorumlarken, gözlerimden sıcak gözyaşları akmaya başladı ve kalbim, hiç bilmediğim bir hızda çarpmaya başladı. Camila'ya sarıldığımda, onun kalp atışlarının da değiştiğini hissedebiliyordum.

"Doğru mu anladım?" diye sordu, emin olamadan. "Gerçekten öyle mi?"

"Gerçekten öyle. Alice bizim."

Önüme geldi ve diğer kolunu da bana dolayarak beni sıkıca kucakladı.

Onu kollarımın arasına aldım ve sanki etrafımızda başka kimse yokmuş gibi hissettim. Orada sadece ikimiz vardık, bir balonun içinde korunuyorduk, kendi mutluluğumuzla sarılmıştık.

Etrafımızdaki düzinelerce sesin arasında, bir tanesi öne çıkarak kulaklarımıza ve kalplerimize ulaştı.

"*Baba! Anne!*" Alice, birkaç metre uzaktaki büyükannesinin kucağından bağırdı.

Camila ve ben ona baktık ve o bana dünyadaki en güzel dişsiz gülümsemesini gösterdi.

"O bizim..." dedi Camila dedi dedi sesi
kahkaha gülme ve ağlamayla karışmıştı.

"*Bizim*," diye tekrarlardım, bundan daha mutlu bir an
yaşamanın imkansız olduğunu hissederek.

Yeni hayatımızda beni daha kaç tane inanılmaz anın
beklediğini hala bilmiyordum.

Elli yedinci bölüm

CAMILA

Bir buçuk ay sonra...

"Gerçekten iyi olacak mısın, Evy?"

Evelyn soruma iç geçirdi. Son bir haftada bu soruyu yaklaşık elli kez sorduğum için şaşmamalı.

Şu anda bavulumu toplamama yardım ediyordu, çünkü iki saat sonra bir araba bizi alıp havaalanına götürecekti.

Götürmeyi planladığım giysiler, büyükannemin evindeki odamdaki eski tek kişilik yatağımın üzerinde yayılmıştı. Zamanımın çoğunu Michael'la geçirdiğim için, son iki haftadır bu yatak Evy'nin yatağı olmuştu. Ve ihtiyacı olduğu sürece öyle kalacaktı.

O ve Peter büyük bir kavga etmişler ve ayrılmışlardı. Daire Peter'a ait olduğu için Evelyn'in iki seçeneği vardı: ya anne babasının evine, büyükannemin evinin karşısındaki daireye geri dönecekti ya da bizim davetimizi kabul edip benim odamı alacaktı.

O anda başka seçeneği yoktu, çünkü Peter ile kavga etmeden birkaç gün önce, İspanyolca öğretmenliği yaptığı okuldan kovulmuştu.

Şimdi büyükannemin kitapçısında çalışıyordu ve maaşı öğretmenlik yaparken kazandığından çok da farklı değildi. Ama görünüşe göre o lanet Peter, onun kredi kartlarına borç yapmış ve Evelyn, kalacak bir yer aramaya başlamadan önce mali durumunu düzeltmesi gerekiyordu.

O adamdan tüm gücümle nefret ediyordum.

Evelyn, hayatında kötü bir dönemden geçiyordu. Benim hayatım en iyi dönemlerinde olsa da, çocukluk arkadaşımın böyle bir dönemden geçmesini görmek çok acı vericiydi.

"Tabii ki iyi olacağım, Cami. Büyükannenin bana gösterdiği ilgiden dolayı, iyi olmaktan da öteye geçeceğim. Eğer ailemin evine dönseydim, 'bir erkeği elde tutmada' ne kadar beceriksiz olduğumu dinlemek zorunda kalırdım."

"Böyle zehirli bir annen olduğu için üzgünüm, kızım. Ve böyle ilgisiz bir baban. Ve böyle aptal bir eski sevgilin. Ve böyle aptal eski patronların."

Oldukça ilginç bir kombinasyondur...

"Ben iyiyim, Cami, sana zaten söyledim. Tüm kötü şeylere rağmen, sen ve büyükannen bana barınak ve iş verdiğiniz için şanslıyım. Yakında kendime bir yer kiralayabilmek için kendimi toparlayabileceğim. Hafta sonları

İspanyolca çevirmen olarak bazı işler buluyorum, bu da daha hızlı para kazanmama yardımcı olacak."

"Neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun, inatçı kız?"

"Zaten çok yardım ediyorsun. Ve bu adil değil, biliyorsun."

"Bu durumda olman adil değil. O pisliği dava etmelisin, sana borçlu olduğu her kuruşu ödesin."

Omuzlarını silktili, bu konuyu konuşmak istemediğini belli etti. Hızla konuyu değiştirdi, "Yarın, bu saatte evleneceksin."

Bunu duyunca endişelenerek

gölümsedim. "İnanabiliyor

musun?"

"Tabii ki inanıyorum. Vay canına, Cami, sen dünyanın en güzel gelini olacaksın!"

"O kadar da abartma! Sen de o nedime elbisesiyle çok seksi olacaksın."

Nedimelerim Evelyn ve Layla'ydı. Henüz tanışmamışlardı ve ofisteki arkadaşım da bizimle Aspen'e uçacağı için o gün onları tanıştırmak için çok heyecanlıydım. İkisi de en yakın arkadaşlarım olduğu için iyi anlaşmalarını gerçekten umuyordum.

Michael'ın sağdıçları iki kardeşi idi. Sebastian'ın karısı da nedimelerimden biri olacaktı, ama özür dileyerek reddetti. Kalp problemi nedeniyle en ufak bir efor bile onu çok yoruyordu.

ve tören boyunca ayakta durmak onun için yorucu olurdu.

Ancak tüm bunlar, birkaç gün sonra planlanan ameliyatı olur olmaz çözülecekti.

Michael ve tüm ailesi, düğünün son hazırlıklarını yapmak için çoktan Aspen'e gitmişti. Logan hariç, o da törene katılmak için ertesi gün yola çıkacaktı.

Valizimi hazırlamayı bitirdik. Evelyn'in valizi zaten hazır olduğu için, bizi alacak araba gelene kadar dinlenmek için biraz vaktimiz olacaktı.

"Bir şeyler izleyecek vaktimiz var," dedi. "Grey's Anatomy'nin

birkaç bölümü için yeterli," dedi, onun en sevdiği dizi olduğunu en çok sevdiği dizi olduğunu biliyordum ve o anda tek istediğim onu neşelendirmektir.

Ve bu işe yaramış gibi görünüyordu, çünkü kocaman bir gülümsemeyle "Popcorn'u hazırlayıp oturma odasında buluşuruz" dedi.

Odayı terk etmek için kapıyı açtığı anda, büyükannemle karşılaştı. İkisi birbirlerine gülümsedi ve arkadaşım odadan çıktı.

"Daha mutlu görünüyor," dedi büyükannem odaya girerken.

"Evet, ama bu sadece bir maske. Arkadaşımı iyi tanıyorum. Tüm bu olanlardan dolayı çok üzgün."

"Evy harika bir kız, bunu hak etmedi. Ama kötü zamanların hayatımıza daha iyi şeyler getirmek için geldiğine inanıyorum. Eminim Evy kendi alanında daha iyi bir iş bulacak, onu hak ettiği gibi seven ve değer veren birini bulacak ve hayatında hala birçok şey başaracak."

"Ben de öyle inanıyorum, büyükanne."

Nasıl inanmayayım ki? Aylar önce, çalıştığım ofiste terfi alamadığımda ve kendimi büyük bir yalanın içinde bulduğumda, hayatımdaki her şeyin ters gittiğini düşünmüştüm.

Ve tam da o andan itibaren her şey gerçekten yoluna girmeye başladı.

Büyükannem yanıma geldi, yatağa oturdu ve yanındaki yatağa elini vurarak bana da oturmamı işaret etti. Oturduğumda, elinde küçük bir kutu taşıdığını fark ettim.

"Bugün sana düğün hediyesi vermek için bekledim," dedi.

"Ah, büyükannem... Bunun için endişelenmene gerek yoktu. Bana verdiğin en büyük hediye, bunca yıldır bana gösterdiğin sevgiydi."

Her zaman gözyaşlarını tutmaya çalıştığında yaptığı gibi başını salladı. Ve küçük kutuyu bana doğru itti.

Kutuyu alıp açtım ve tanıdık gelen güzel, narin bir bilezik buldum.

Büyükannem şöyle dedi: "Pahalı bir mücevher değil, ama oldukça eski. Annem, büyükbabanla düğünümde takmam için bana hediye etmişti. Ve neredeyse otuz yıl önce, onu sevgili kızıma verdim. Annen de onu takarak evlendi, ama çok daha ötesine gitti. Düğün gününden beri, onu kolundan neredeyse hiç çıkarmadı. Onun uğurlu tılsımı, en sevdiği mücevher olduğunu söyledi."

Bu sefer gözlerim yaşlarla doldu. Annemin o bileziği taktığını hayal edebiliyordum, ancak bu bir anı mı yoksa hayal ürünü müydü bilemiyordum, çünkü anne babam öldüğünde çok küçüktüm.

Büyükannem tekrar konuştu: "Dediğim gibi, bu çok pahalı bir mücevher değil, düğününde takmak zorunda değilsin, elbisenle bile uyumlu olmayabilir. Ama kızımı kaybettikten sonra, bu bileziği yıllarca sakladım, evlendiğinde sana vermek için."

"Teşekkür ederim, büyükanne. Bu benim için çok anlamlı. Tabii ki takacağım. Bu özel anda annem yanımda olacakmış gibi hissedeceğim."

"Ah, canım... Ailen her zaman seninle olacak. *Ben* de her zaman seninle olacağım, fiziksel olarak burada olmasam bile."

Üzüntüyle başımı salladım.

"Öyle söyleme, büyükanne. Sonsuza kadar burada olacağına söz ver."

Göz yaşları içinde güldü. "Peki..."

Deneyeceğim, ama garanti edemem."

Sevgi dolu bir jestle elini yüzüme getirdi.

"Seni çok seviyorum, büyükanne," dedim.

"Ah, çocuğum... Seni bu hayattaki her şeyden daha çok seviyorum."

."

Onu kucakladım ve gözyaşlarına boğuldum. Ve çocukken yaptığım gibi , başımı kucağına koyacak şekilde kayarak uzandım, o da sevgiyle saçlarımı okşadı.

"Mutlu ol, çocuğum..." diye diledi.

Gözyaşlarımdan cevap veremedim, ama zaten dünyanın en mutlu insanı olduğumu düşündüm.

Epilog 1

MICHAEL

Ben tüm evrende en mutlu adamdım.

Ve düğün günümde böyle bir şey söyleyeceğimi hiç hayal etmemiştim.

Öncelikle, bir gün evleneceğimi hiç düşünmemiştim. Bu konuda bu kadar gergin olacağımı da.

Çok iyi anlamda gergin.

Annemin hep istediği parti sonunda gerçekleşti. Aspen'deki evin dışında yaklaşık üç yüz kişi vardı ve bunların çoğunu neredeyse hiç tanıımıyordum. Ama orada, bir şekilde bizim hikayemizin bir parçası olan çok özel insanlar da vardı.

Annem, kendi deyimiyle "*daha çok bir kız kardeş gibi görünen*" "damatın annesi" rolünde çok zarıftı. Randevusu olarak "erkek arkadaşını" getirmişti. Leon iyi biriydi ve annemi gerçekten seviyor gibi görünüyordu, bu yüzden bu ilişkiden memnundum.

Janet de kocası Albert ile birlikte oradaydı.

Otelin boncuk kioskunun sahibi ve bizim beklenmedik nişanımızın tanığı olan Ingrid'i de davet ettik. Oh, ve Julian Green ile ailesini de davet ettik. Onu affetmek benim için kolay olmadı, ama Camila onun ailesiyle o kadar çok zaman geçirmişti ki, onun durumunu anlayabiliyordu ve bana, yaptığı her şeyi çocukları için yaptığını açıkladı. Ve büyükannesi Lisa, Jenna ile arkadaş olduğu için, onlara hayır diyemezdik.

Logan'ın işinde acil bir durum çıkıp gelemeyeceğinden korktuğumu itiraf etmeliyim, ama rahatladım ki geldi. Her zamanki gibi yalnız. Ortanca kardeşim sürekli yalnız kurt gibiydi.

Sebastian'ın aksine, o karısı Bonnie'ye sevgi dolu ve endişeli bakışlar atıp duruyordu. Bonnie yakında son ameliyatını olacaktı ve biz onun tamamen iyileşeceğinden çok umutluyduk.

Onur konukları da elbette oradaydı: Apollo ve Waffle, ikisi de papyon takmış, Bonnie'nin gözetiminde ön sırada uslu uslu oturuyorlardı. Kedi ve köpek, başlangıçta bazı çatışmalar yaşadıktan sonra iyi anlaşmaya başlamışlardı.

Sanki sahipleri gibi...

Kiralanan müzisyenler enstrümantal bir şarkı çalmaya başladılar, bu da bana zamanın geldiğini ima ediyordu. Herkes ayağa kalktı ve Camila'nın geçmesi gereken yolun girişine gözlerini çevirdi.

İlk girenler, Camila'nın en iyi arkadaşı Evelyn ve üç ay boyunca yönetim pozisyonunda çalışmış olan eski Turner stajyeri Layla'ydı. Camila sonunda

görevi devralana kadar yönetim pozisyonunda çalışmıştı. Camila, bu işi patronunun nişanlısı olduğu için aldığını ima etmeye cüret eden herkese cehenneme gitmesini söylemişti. İkimiz de bu işi tamamen kendi başına kazandığını biliyorduk ve önemli olan da buydu.

Müzik, Endless Love'ın güzel bir enstrümantal versiyonuna dönüştü.

Başka zamanlarda, bu müzik seçimini banal bulurdum. Ama şimdi, bunun mükemmel olduğunu düşündüm.

İlk ortaya çıkan benim küçük prensesim Alice'ti. Dantelle süslenmiş beyaz, kloş bir elbise giymişti ve bir yaş yedi aylık bir bebeğin beceriksiz adımlarıyla yürüyordu, ama zaten çok dengeli ve zarifti. Bir sepet taşıyordu ve küçük elleriyle sepetten gül yaprakları alıp havaya atıyordu, çok eğleniyor gibi görünüyordu, bir düğün planlayıcısı ona rehberlik ediyordu.

Her şey harika gidiyordu, ta ki en iyi arkadaşlarını ön sıradaki koltuklarda görene kadar.

"*Affle! Popolo!*" diye bağırarak yönünü değiştirip onlara doğru ~~ışık~~ ve tüm salonda bir kahkaha dalgası yarattı.

Düğün organizatörü onu bir sandalyeye oturtmaya yardım etti ve Waffle kucağına yerleşti, Apollo ise meraklı bir şekilde çiçek sepetini kokladı.

Müzik devam etti ve ben gözlerimi tekrar girişe çevirdim. Birkaç saniye sonra, büyükannesinin koluna girmiş Camila gözlerimin önüne çıktı.

Güzel. Mükemmel.

Benim.

Gelinim.

Birkaç dakika sonra, o *benim karım* olacaktı. Kızımın ve daha doğurmayı planladığımız diğer çocuklarımızın annesi. Hayatımda tanıştığım en çılgın kadın ve aynı zamanda en harika kadın.

Beyaz bir elbise giymiş, omuzlarına kıvrımlı kızıl saçları dökülmüş halde içeri girdiğini gördüğümde, gözyaşlarımı tutamadım. Ve o yaklaşırken, onun da duygularının onu ele geçirdiğini görebiliyordum.

Bana ulaşır ulaşmaz, Jenna'nın yanağına öpücük kondurdum, dünyadaki en inanılmaz insanı yetiştirdiği için ona sonsuza dek minnettar olacaktım. Sonra uzaklaşıp torununun torununa doğru yürüdü, ben de Camila'nın elini tuttum ve bir süre onun gözlerine bakarak kendimi kaybettim. Gözlerimi sağ elinin yüzük parmağına çevirdim ve ilk tanışmamızı simgeleyen boncuklu yüzüğü gördüm. Ben de kendiminkini takıyordum.

O gece partide, sadece birkaç içki içmek için arkadaş ararken o bara gitmiştim. Bununla bir aile kazanacağımı kim düşünebilirdi?

Yüzüğün olduğu elinde, daha önce takmadığını gördüğüm bir bilezik de vardı.

Tüm tören çok özeldi. Sonunda karı koca ilan edildiğimizde, konukların alkışları eşliğinde onu öptüm. Üzerimize ince kar taneleri yağmaya başladı ve o anı daha da özel hale getirdi.

Saatler sonra, evli çift olarak ilk gecemizi yatak odamızda baş başa geçirirken, bana bir başka

harika bir hediye verdi: Üç kişi olalı çok az zaman geğmişti ki, dördüncü bir üye daha olacaktık.

Hamileydi. Bir çocuk daha olacaktı. Hayatımız daha da eksiksiz hale gelmişti.

Epilog 2

EVELYN

Los Angeles – Kaliforniya. İki

hafta sonra...

Sabah saat yedide cep telefonumun alarmı çaldığından beri, o günün diğer günlerden çok farklı olacağına dair net bir hisse kapılmıştım.

Başlangıçta, asla kalmaya gücümün yetmeyeceği bir otelde, böylesine lüks bir odada uyanmak garip gelmişti.

Ancak bunun nedeni tamamen profesyoneldi. Hafta sonları İspanyolca çevirmen olarak çalışıyordum. Bunu bilen en iyi arkadaşımın kocası Michael, hizmetlerimi, Amerika kıtasından doktorları bir araya getiren büyük bir konferansa katılacak olan kardeşi Logan Turner'a tavsiye etmişti.

Bu adamı neredeyse hiç tanıımıyordum. Onu sadece Camila ve Michael'ın düğününde uzaktan görmüştüm. Tören başlamadan kısa bir süre önce gelmiş ve tören biter bitmez ayrılmıştı. Bir hafta sonra, sekreteri beni arayarak iş teklifini iletti.

tabii ki kabul ettim. O kadar borçluydum ki, alabileceğim her türlü ekstra paraya ihtiyacım vardı.

Yataktan kalkıp banyoya doğru yürümeye başladım, ama telefonum bir bildirim sesi çıkardığında durdum.

Telefonu elime aldığımda, bilinmeyen bir numaradan gönderilmiş kısa mesajlar gördüm.

BİLİNMEYEN:

Benden ne kadar süre kaçmaya devam edeceksin, aşkım?

Bana bir şans ver.

Konuşmamız lazım.

Lütfen beni ara.

Peter'ın nasıl bu kadar küstah olabildiğini merak ederek gözlerimi devirdim. Onu kaç kez engellediysem de, her zaman başka bir SIM kartla bana mesaj göndermeye devam etti.

Bana yaptıklarından sonra, onunla konuşmayı kabul edeceğimi düşünmesi çok kibirli bir davranıştı.

Her zamanki gibi, bu yeni numarayı da engelledim. Cep telefonumu yatağın yanındaki masaya geri koydum ve banyoya gidip dişlerimi fırçaladım ve uzun bir duş aldım. Anlaşma, konferans etkinlikleri saat dokuzda başlayacağı için, sabah saat sekiz buçukta otel lobisinde Dr. Logan Turner ile buluşmak üzereydi.

, çünkü konferans etkinlikleri saat dokuzda başlayacaktı.

Bir gece önce otele varmışım ve müşterimle görüşeceğimi düşünmüştüm. Ama bu gerçekleşmedi.

Çok yazık, çünkü oldukça çekici biriydi.

Ancak, büyük bir kusuru vardı: görünüşe göre, oldukça antisosyal biriydi. Bunun sadece iki günlük bir iş ilişkisi olması iyi bir şeydi.

En azından plan böyleydi...

Duşumu bitirdim ve etkinliğin resmiyetine çok uygun bir takım elbise giydim. Uzun kahverengi saçlarımı at kuyruğu yaptım, makyajımı yaptım ve odadan çıktım.

Asansör kapısı zemin kata ulaştığında açılır açılmaz, lobide garip bir hareketlilik fark ettim.

Bir telaş vardı, aynı anda yüksek sesle konuşan insanlar vardı ve kapının yanında, benim bulunduğum yerden göremediğim bir şeyin etrafında küçük bir kalabalık toplanmıştı.

Dedikodulara büyük ilgi duymuyor olsaydım, yoluma devam edebilirdim. Aklıma ilk gelen şey, otelde bir ünlü olabileceğiydi.

Oraya yaklaşmak niyetiyle yürümeye başladım, ama ilginç bir şey gördüğümde durdum. Bagaj taşımak için kullanılan büyük bir arabanın altında, görünüşe göre saklanmaya çalışan bir çocuk vardı.

Onu daha iyi görebilmek için e ildim.

"Merhaba," dedim, en fazla altı ya ında olabilecek küçük bir k z olduğunu görünce. "Kayboldun mu?"

Daha da küçüldü. Çok korkmu  görünüyordu. Belki de etrafındaki tüm bu karga adan dolay yd .

Israrla sordum, "Hey... Nas ls n?" Bir cevap bekleyerek duraklad m. Bana bakıyordu ama tek kelime bile etmedi. "Anneni mi kaybettin? Bu otelde mi bir yerde?"

Kısa bir duraklamadan sonra, ba ını salladı.

"O zaman baban mı? Sana bakacak biri var mı?" Ba ını salladı. Ben de gülümsedim. "Harika. Bana onun nerede olduğunu gösterir misin?"

Ellerimi uzatt m ve o saklandığı yerden çıkıp bana doğru geldi. Aya a kalktıktan sonra lobinin ortasındaki insan grubunu işaret etti.

"Ah... orada mı? O kalabal ğ n ortasında mı? Harika. Bu yüzden ka t n, değil mi?"

O sessiz kaldı ve elimi sıkıca tuttu. Yürümeye ba lad m ve onu bir şeyin etrafında toplanan küçük kalabal  a doğru götürdüm.

Ya da daha doğrusu, birinin etrafında. O zaman, birkaç kamera fla ının ve gazeteciler gibi görünen kişilerin soru yağmuruna tuttuğu adam  nihayet tanıd m. Çok sayıda gazeteci vardı. Yirmiden fazla, ve durumla ilgilenen diğer insanlarla kar  m  lard .

Ama orada ne olmuştu? Dr. Turner tıbbi bir hata yapıp bir hastayı öldürmüş müydü, yoksa başka bir şey mi olmuştu?

Ancak o zaman onun küçük bir kızın elini tuttuğunu fark ettim.
elini tuttuğunu fark ettim.

Benim yanımda olan küçük kızla aynıydı.
ikiz kardeş oldukları belliydi.

"Rory!" diye bağırdı, Logan Turner'dan uzaklaşıp bize doğru koşmaya başladı.

Tüm gözler onu takip etti ve bana döndü.

İki küçük kız birbirlerine sıkıca sarıldılar. Daha önce Dr. Turner'a soru soruyor gibi görünen gazeteciler, adeta bana doğru koştular. Fotoğraf makinelerinin flaşları patlamaya başladı, cep telefonları, mikrofonlar ve kayıt cihazları bana doğru uzatıldı.

Kalabalığın sesleri arasında bir muhabir daha yüksek sesle konuşarak bana bir soru sordu: "Adınız nedir?"

Tanrım, ne oluyordu böyle?

Dr. Turner gerçekten birini öldürmüşse, benim bununla hiçbir ilgim yoktu!

"Evelyn García," diye cevap verdim, kafam karışmış bir halde.

Aynı kadın başka bir soru sordu. "Yani, siz
annesisiniz?"

"*Kimin* annesi?" diye sordum.

Bu benim açımdan saçma bir soruydu, çünkü kesin bir şekilde *hayır* cevabı vermek daha etkili olurdu. Sonuçta benim çocuğum yoktu.

Oradaki kimse bana neler olduğunu açıklamadan önce, Logan Turner'ın sesi, bulunduğu yerden neredeyse bağırarak, "Evet, o. O benim kızlarımın annesi" diye haykırdı.

Daha fazla silah sesi duyuldu ve bu sesler beni tamamen kör etti.

Orada neler olduğunu anlayamıyordum. Sanki hala uykudaydım, anlamsız bir rüyanın içinde sıkışıp kalmıştım.

Sonuçta, nasıl bir gün uyanıp Logan Turner'ın çocuklarının annesi olduğum ilan edilebilirdim ki?

Görünüşe göre, kimsenin varlığından haberi bile olmadığı kızlarının.

Devam edecek...

Bu, **Fated by Surprise** üçlemesinin ilk kitabıdır.

İkinci kitap (***Sürpriz! Doktorun İkizlerinin Annesi Benim***),
yakında Amazon'da satışa sunulacak.

Yazar hakkında

Luciane Rangel, Amazon Brezilya'da **200 milyondan** fazla **okunan sayfaya** sahip, en çok satan yazarlardan biridir. Yayınladığı kitapların çoğu, platformun en çok satan 10 kitap listesinde yer almıştır. Bunların arasında, Brezilya'da ilk kez yayınlanan Surprise! I'm Engaged to My Boss (o zamanlar Luna Soares takma adıyla yayınlanmıştır) kitabı, haftalarca **genel sıralamada 1. sırada** kalmıştır.

Rio de Janeiro'da doğup büyüyen yazar, ilk kitabını 2010 yılında yayınladı ve o zamandan beri, eğlenceli ve duygusal hikayeleri, derin insani karakterleri ve sevdiğimiz tüm klişelerle dolu aşk hikayeleriyle okuyucuları kendine hayran bıraktı.

Yazmadığı zamanlarda Luciane, kırtasiye malzemeleri toplamayı, evini Noel için dekore etmeyi (yılın hangi zamanında olursa olsun) ve sevgili evcil hayvanlarıyla huzurlu anların tadını çıkarmayı sever — tercihen elinde iyi bir kitapla.

Onu sosyal medyadan daha yakından tanıyabilirsiniz:

INSTAGRAM: [@luciane_rangel](https://www.instagram.com/luciane_rangel)

TIKTOK: **@luescreve** — burada etkinliklerin perde arkasını ve yazma rutininden kesitler paylaşıyor.

ve **@natalidades** — burada mevsimsel dekorasyonlar (özellikle Noel) hakkında içerikler paylaşıyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

